

Yang Hong Ying

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Mục Lục

Phần 1: Người cha ham chơi	2
1/ Mã Thiên Tiểu và “Em bé nầy”	2
2/Giúp con trai làm bài tập bị phạt viết 100 lần.	4
5/Quỷ gan nhỏ và quỷ gan to.	12
6/ Chơi trò giả bệnh không vui.	15
8/Một chiếc váy ca rô đỏ.	20
9/Người nữ cảnh sát xinh đẹp.	24
10/Ăn món Nhật trên Ta Ta Mi.	27
11/Con chuột gặm sách không thể xem thường	31
12/Keo dính chuột dán dính bàn chân người	34
13/Mã Tiểu Khiêu làm ba.	36
Phần 2: Người cha vấn đề	39
1/Bong bóng ký ức.	39
2/Sát thủ lòng yêu thương	46
3/Trò chơi nữ thám tử	52
4/Hành động đặc biệt ngày hội trường.	58

Phần 3: Người cha cương nghị	65
1/Lý lẽ kỳ lạ của Lỗ Phì Phì.	65
2/Đây là một ngày vui.	67
4/Cha từng là đứa trẻ nghịch ngợm.	71
5/Người đàn ông chân chính.	73
6/Cây dương của cha.	75
Phần 4: Người cha phi thường.	76
1/Nước mắt đau lòng đang bay.	76
2/Người có lòng dạ ngậy thơ không thể già.	78
3/Không gặp không về.	79

SƠ LƯỢC VỀ NGƯỜI CHA PHI THƯỜNG

Đây là một cuốn sách viết về người cha.

Trong sách có người cha tham chơi, người cha vấn đề và người cha cương nghị.....

Câu chuyện về những người cha này để cho trẻ em thích, để cho người cha suy nghĩ.

Người dịch: Trần Thái Hùng

ĐT: 0908102496

Email: tranthaihung1959@gmail.com

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Phần I - Chương 1

Người cha ham chơi

Mã Thiên Tiểu và “Em bé này”

Mã Thiên Tiếu trước khi làm cha, là một chàng trai u mê, lòi thối lếch thếch. Chàng ta là nhà thiết kế đồ chơi trong một xưởng sản xuất đồ chơi đã được 8 năm, đã thiết kế ra một đồng đồ chơi không có chút gì đáng để chơi, hiện đang chất đồng trong nhà kho, bán đi thì không bán được.

Người Xưởng trưởng già mỗi khi nhìn thấy anh ta thường rất bức tức, thường chỉ vào mũi của anh ta quở trách: “Mã Thiên Tiếu, đồ chơi của anh thiết kế sao mà không có chút gì đáng để chơi vậy?”

Mã Thiên Tiếu cũng nói không nên lời, tại sao đồ chơi do anh ta thiết kế không có chút gì đáng để chơi. Anh ta vốn là một người rất ham chơi, tại sao lại không thiết kế ra được một đồ chơi đáng để chơi thế này?

Không chỉ là người khác mới nhìn anh ta như thế, ngay cả Mã Thiên Tiếu tự bản thân nhìn lại chính mình, chính là một nhà thiết kế không có tài hoa, đồ chơi thiết kế ra, có điều chỉ là búp bê giống con vịt da ẩn dưới da bụng kêu lên một tiếng, lông mi mọc dài hù dọa người ta, còn có lão gấu đen đàn độn trống ngực đập liên hồi.....

Ngài Mã Thiên Tiếu cho rằng, ông ta cả đời này có lẽ chỉ có thể làm một nhà thiết kế bình thường thôi.

Chính ngay lúc ngài Mã Thiên Tiếu dự định cả đời làm người bình thường như thế, Mã Tiểu Khiêu con của ông ta sinh ra đời. Ngày sinh của Mã Tiểu Khiêu, trở thành bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời của ngài Mã Thiên Tiếu.

Đôi mắt của Mã Tiểu Khiêu giống hạt đậu nhỏ thật đáng yêu quá! Tư thế của Mã Tiểu Khiêu ngủ thật đáng yêu quá! Nó quá cố chấp duy trì tư thế nằm trong bụng mẹ, cuộn lại đôi chân, để đầu vùi ở trước ngực. Ngài Mã Thiên Tiếu nghĩ: nếu như dựa theo dáng của đứa bé này làm ra một món đồ chơi, nhất định rất vui đây.

Tại buổi lễ nghi thức bốc quà được tổ chức vào lúc 100 ngày sinh của Mã Tiểu Khiêu, Mã Tiểu Khiêu từ chối bốc quà, nó nảy người lên một cách phần nộ, gây chấn động cho tất cả khách đến thăm: một đứa bé mới sinh 100 ngày lại có thể biết nảy! Không phải họ tận mắt nhìn, là không có ai tin sự việc kỳ lạ thế này.

Bước nảy này của Mã Tiểu Khiêu, không chỉ gọi ra cái tên “Mã Tiểu Khiêu”,

mà còn gọi ra một linh cảm cho ngài Mã Thiên Tiểu “Em bé nầy”!

Không quá 3 ngày sau, ngài Mã Thiên Tiểu đã thiết kế ra một loại đồ chơi mới “Em bé nầy”, hình dáng hoàn toàn là bản sao của Mã Tiểu Khiêu: đầu to, mắt hạt đậu, đầu mũi tròn, miệng không có sát lại với nhau, một phần mép miệng trề xuống dưới, một phần mép vênh lên trên, cho nên biểu thị trên nét mặt không biết là khóc hay là cười, là nét mặt khóc cười không biết. Nét mặt như thế này, ở trên mặt của bất kể người trẻ tuổi nào đều không cho là lạ. Nhưng nét mặt như thế ở trên mặt đứa bé mới lớn mới mấy tháng tuổi, cho dù ai nhìn thấy đều sẽ bật cười.

Công nghệ làm Em bé nầy thật đơn giản, trên lưng gắn lên một cái nút nhấn. Vừa nhấn nút nhấn, em bé nầy sẽ nhảy lên. Nếu như em bé nầy không phải là một đứa bé, mặc nó nhảy cao bao nhiêu cũng không có gì lạ. Nhưng Em bé nầy là một đứa bé, mọi người sẽ có chút kỳ lạ. Các bạn nghĩ xem, ngoài Mã Tiểu Khiêu, ai đã nhìn thấy qua đứa bé có thể nhảy rất cao không?

Em bé nầy vừa tung ra thị trường liền gặt hái thành công lớn. Nguyên nhân của thành công là em bé nầy rất khác lạ, rất ngược, rất hay. Nó trái ngược với búp bê đồ chơi truyền thống, cười híp mắt, yên tĩnh, xinh đẹp đến không thể cưỡng lại, ấn nhẹ dưới da bụng, mới kêu lên hai tiếng “a, a”. em bé nầy là một búp bê xấu, nó xấu đến đáng yêu, xấu đến hùng hồn, xấu đến để cho mọi người ai nhìn thấy nó, sẽ ngăn không được phải cất tiếng cười ha ha. Đơn đặt hàng của cửa hàng đồ chơi khắp nơi trên toàn quốc, giống như cánh tuyết bay bay đến xưởng đồ chơi của ngài Mã Thiên Tiểu. Người xưởng trưởng già quyết đoán kịp thời, toàn xưởng ngưng sản xuất các loại đồ chơi khác, dồn sức sản xuất em bé nầy.

Từ trước đến nay, xưởng sản xuất đồ chơi xưa giờ chưa bao giờ có ngọn lửa đỏ như bây giờ, cho nên người xưởng trưởng già nhìn thấy Mã Thiên Tiểu, cả người đều vui: “Mã Thiên Tiểu, ông thật là người có công ở xưởng chúng ta! Tôi muốn thay mặt mọi người cảm tạ ông!”

Ngài Mã Thiên Tiểu nói: “đừng cảm ơn tôi, muốn cảm ơn phải cảm ơn con trai tôi vậy!”

Người xưởng trưởng già vốn không biết Mã Tiểu Khiêu, ông ta không hiểu tại sao phải cảm tạ Mã Tiểu Khiêu.

Ngài Mã Thiên Tiểu nói cho người xưởng trưởng già biết, vì con trai ông ta đã cho ông linh cảm, ông ta mới thiết kế ra Em bé này. Không có Mã Tiểu Khiêu, sẽ không có Em bé này.

Người xưởng trưởng già bấy giờ mới nhận thức được, Mã Tiểu Khiêu là một nhân vật so với Mã Thiên Tiểu còn quan trọng hơn. Thế là, ông ta đại diện toàn thể công nhân trong xưởng, mua hết mấy hộp sữa nhập khẩu, đích thân đi cảm tạ Mã Tiểu Khiêu.

Mã Tiểu Khiêu đang ngủ. Tư thế ngủ là tư thế nằm trong bụng mẹ: cuộn lại đôi chân, để đầu vùi ở trước ngực. Chỉ có lúc ngủ, Mã Tiểu Khiêu mới có thể trở về đến trong bụng mẹ.

“Trẻ con khi ngủ, nhất định phải nằm ngửa.

Ngài Mã Thiên Tiểu chưa kịp ngăn người xưởng trưởng, người xưởng già đã đưa tay lật ngửa Mã Tiểu Khiêu.

Điều Mã Tiểu Khiêu ghét nhất, chính là có người muốn đem nó từ tư thế trong bụng mẹ kéo trở về với thế giới thực tại. Mã Tiểu Khiêu phản nộ, phản nộ nảy người lên, người xưởng trưởng già đầu tiên giật cả người, sau đó cất lên tiếng cười ha ha: “Mã Thiên Tiểu, đứa con trai này của anh so với Em bé này của anh càng đáng yêu hơn!”

Mã Thiên Tiểu không chỉ đã chiếm lĩnh thị trường Trung Quốc, còn đã chiếm lĩnh vào thị trường thế giới. Rất nhiều quốc gia, như các nước phát triển có nước Mỹ, nước Anh, nước Nhật, nước Hàn.... Và còn có các nước chưa phát triển như NêPan, Êtiopi....đều có bán Em bé này. Tại hội chợ trưng bày quốc tế lần thứ nhất, Em bé này đã nhận được giải thưởng thiết kế vàng.

Mã Thiên Tiểu đã nổi tiếng. Mà vừa nổi tiếng đã được cả thế giới biết đến. Tuy rằng là Em bé này để cho ông ta nổi danh, nhưng trong lòng ông ta ai cũng đều biết: là con trai của ông ấy Mã Tiểu Khiêu đã thay đổi cuộc sống của ông ta một cách triệt để.

Mã Thiên Tiểu đã trở thành nhà thiết kế đồ chơi có tiếng trên toàn thế giới, ông ta còn làm lên xưởng trưởng xưởng sản xuất đồ chơi. Nhưng Mã Thiên Tiểu vẫn là Mã Thiên Tiểu, ông ta có lúc vẫn là hồ đồ lôi thôi lếch thếch, ông ta so với trước càng tham chơi hơn. Có điều là không như lúc trước, trước đây anh ta chơi một mình, bây giờ anh ta mang theo con trai của anh ta Mã Tiểu Khiêu cùng

nhau chơi đùa.

Bấy giờ, Mã Tiểu Khiêu vẫn là một đứa bé còn chưa đến 6 tháng tuổi, nó không có chút gì để biết, nó mới lớn tí xíu thế này, đã thay đổi cuộc sống của ba nó.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 2

Giúp con trai làm bài tập bị phạt viết 100 lần.

Mã Thiên Tiểu từ nhỏ chơi đến lớn, bây giờ càng ham chơi hơn, làm lên xưởng xưởng sản xuất đồ chơi, trong xưởng khắp nơi là đồ chơi, đồ chơi đủ loại đủ kiểu, bất kể giờ phút nào, mặc cho ông ta chơi.

Ngài Mã Thiên Tiểu ban ngày ở trong xưởng chơi, về đến nhà thì liền muốn cùng con trai chơi đùa, nhưng Mã Tiểu Khiêu không thể cùng ông ta chơi, vì nó không có thời gian để chơi.

Mã Tiểu Khiêu mỗi ngày tan học về nhà, không có thời gian đi đá bóng, không có thời gian xem phim hoạt hình, không có thời gian nuôi cá vàng, để xuống cặp sách liền làm bài tập. Viết mãi viết mãi, vẫn chưa viết xong.

Ngài Mã Thiên Tiểu cứ chờ đợi Mã Tiểu Khiêu làm xong bài tập, để cùng ông ta chơi trò chơi phi tiêu.

“Mã Tiểu Khiêu, làm bài xong chưa?”

Ngài Mã Thiên Tiểu không biết đã hỏi như thế bao nhiêu lần.

“Sắp xong rồi.”

Mã Tiểu Khiêu không biết đã trả lời bao nhiêu lần như thế.

Ngài Mã Thiên Tiểu rất đồng tình với Mã Tiểu Khiêu: “Trẻ em nhỏ thế này, sao làm bài tập nhiều như thế, các thầy cô có nhẫn tâm quá không?”

Mã Tiểu Khiêu hỏi cha, lúc nhỏ cha làm bài tập có nhiều không?

Mã Thiên Tiểu nói: “không nhiều, chỉ cần 20 phút, tất cả đã làm xong.”

“Wa, chỉ mất 20 phút!” Mã Tiểu Khiêu thàn muốn ao ước, “vẫn còn nhiều thời gian thế, dùng để làm gì vậy?”

“Chơi đùa!” Ngài Mã Thiên Tiểu nói đến từ ‘chơi’ khắp người tràn đầy sức lực, ông ta quay quay ngón tay, “lăn bi sắt, thả diều, bắn súng nước, đánh trận bùn, bắt kẻ gian, bắt thám báo, làm giáo, làm mô hình...”

Bài tập ít như thế, chơi đùa nhiều như thế, cha lớn lên vẫn làm xưởng trưởng. Mã Tiểu Khiêu thật hối hận, hối hận không thể sinh ra trong thời đại đó, cùng cha cùng nhau chơi đùa.

“Ngốc ạ, nếu như con sinh ra lúc đó, thì chỉ có Mã Tiểu Khiêu, không có Mã Thiên Tiểu rồi.”

Đúng quá, không có cha, làm sao có con?

Tiếng chuông trên tường gõ lên 10 tiếng, đã là 10 giờ tối rồi.

Ngài Mã Thiên Tiểu hỏi: “Mã Tiểu Khiêu, làm bài tập xong chưa?”

Lúc này Mã Tiểu Khiêu không có tiếng trả lời, thì ra nó đã gục đầu trên quyển bài tập ngủ rồi.

Ngài Mã Thiên Tiểu ẵm con trai lên giường, nhìn thấy từ mới của Mã Tiểu Khiêu vẫn chưa viết hết, bèn viết giúp cho con. Vừa viết, trong tâm vừa tự khen: “ta bắt chước nét bút của con trai thật là giống.”

Ngày hôm sau lúc buổi chiều tan học, cô giáo ngữ văn gọi Mã Tiểu Khiêu đến phòng giáo viên, lật quyển bài tập của nó: “Từ mới chép hôm qua, em viết sai một chữ, đem về viết lại 100 lần.”

Cô giáo Tần có kinh nghiệm dạy học phong phú, kinh nghiệm hay nhất của cô ấy khi học sinh viết sai 1 chữ, là bắt học sinh viết lại 100 lần.

“Em sao lại chữ ‘chân’ của chữ ‘nhận chân’ viết sai vậy?” Cô giáo ngữ văn dùng ngón tay chỉ vào đầu của Mã Tiểu Khiêu, bộ dạng mong sao cho tốt hơn. “Cô ở trên lớp đã nhấn mạnh, bên trong chữ chân là 3 vạch, bắt buộc không được viết 2 vạch, nhưng em vẫn viết thành 2 vạch. Mã Tiểu Khiêu, lỗi tai của em mọc ở đâu vậy?”

“Ở đây.”

Mã Tiểu Khiêu kéo lấy lỗi tai của nó, đưa đến trước mặt cô giáo ngữ văn xem. Trong phòng giáo viên, các thầy cô đều bật cười, nhưng cô giáo Tần không cười, cô ấy phải giữ nghiêm khắc trước mặt học sinh.

“Mau đi viết đi, viết xong mới cho phép về nhà.”

“Em không viết.” Mã Tiểu Khiêu đã nhận ra chữ viết sai này không phải là nó viết. “Không phải là em viết mà.”

Cô giáo Tần kinh ngạc: “Không phải là em viết sai, lẽ nào là cô viết sai?”

“Cũng không phải là cô viết sai, cô chưa có đến nhà em mà.”

Cô giáo Tần khóc cười không được, hỏi: “Mã Tiểu Khiêu, đây có phải là tập của em?”

“Đúng là tập của em.” Mã Tiểu Khiêu hùng hồn nói, “nhưng, em chỉ viết đến hàng thứ nhất trang này đã ngủ rồi. Những chữ viết dưới này, thật không phải là em viết.”

Cô giáo Tần nhìn ngó một cách tỉ mỉ nét bút, Mã Tiểu Khiêu cũng đến gần xem.

“Kỳ lạ.” Cô giáo Tần xem qua xem lại, “chữ viết này cùng chữ viết của em thật giống.”

Mã Tiểu Khiêu nói: “là bắt chước thật giống.”

“Mã Tiểu Khiêu, em cho rằng đây là ai làm vậy?”

Mã Tiểu Khiêu nhíu lông mày, suy nghĩ một lát, sau đó nói một cách khẳng định: “là ba em, nhất định là ba em.”

Cô giáo Tần vẫn có chút không tin: “Ba em là một xưởng trưởng, sao có thể viết sai chữ được?”

Mã Tiểu Khiêu vì để cô giáo Tần tin là nó không có nói dối, lập tức đi gọi điện thoại cho ngài Mã Thiên Tiểu, để cho ông ta lập tức đến ngay trường học.

Ngài Mã Thiên Tiểu quả thật tức tốc đến ngay trường. Ông ta vừa bước vào phòng giáo viên, cô giáo Tần liền làm cho ông ta trở tay không kịp.

“Cha của Mã Tiểu Khiêu, ngài bắt chước cách viết của con trai ngài, thật giống quá đi!”

“Quá khen, quá khen!” Ngài Mã Thiên Tiểu cúi đầu gập lưng, “do thời gian tôi

rồi, nếu không vẫn có thể bắt chước càng giống hơn.”

Trong phòng giáo viên, các thầy cô khác đều bật cười một cách nhẹ nhàng, cô giáo Tần không có cười, cô ta rất tức giận, tức Mã Tiểu Khiêu, càng tức cha của nó.

Ngài Mã Thiên Tiểu cả người không biết, Mã Tiểu Khiêu nhẹ nhàng lắc lắc chân của cha, lại nháy mắt ra hiệu, ngài Mã Thiên Tiểu cuối cùng đã hiểu. Vừa rồi đi quá gấp, ông ta tạm thời thần kinh nghẽn mạch, nghe không ra lời nói của cô giáo Tần.

Ngài Mã Thiên Tiểu vội vàng thừa nhận sai lầm cùng cô giáo Tần, rồi cùng cô giải thích, giúp con trai làm bài tập là việc không muốn, bài tập quá nhiều, con trai quá mệt, cho nên.....

Cô giáo Tần không nghe ông ta giải thích. Cô ấy ném cây bút chì cho ngài Mã Thiên Tiểu, sau đó ở trên một tờ giấy trắng viết lên một chữ ‘chân’ thật to, nói với ông ta bên trong là 3 vạch, không phải là 2 vạch.

Ngài Mã Thiên Tiểu nói ông ta biết là 3 vạch, chỉ là tối qua đang viết đôi mắt đã hoa lên, làm cho 3 vạch viết thành 2 vạch.

Trên mặt cô giáo Tần không có chút biểu thị gì. Cô ấy giống như là đang nói với Mã Tiểu Khiêu, nói với ông ta: “đã viết sai thì phải sửa!”

Ở trước mặt cô giáo thế này, người xưởng trưởng có lớn đến đâu cũng chỉ là một học sinh nhỏ.

Ngài Mã Thiên Tiểu đáng thương, cầm lấy cây bút chì, viết lên chữ ‘chân’ của chữ ‘nhận chận’ viết lên 100 lần.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 3

Tức giận có thể làm cho đầu tóc dựng đứng.

Ngài Mã Thiên Tiểu cho dù là một xưởng trưởng của một xưởng sản xuất đồ chơi, nhưng ở trong xưởng không có chút gì uy tín, mọi công nhân khi nhìn thấy ông ta vẫn thường che miệng cười. Ngài Mã Thiên Tiểu cho rằng có lẽ mình chưa đủ nghiêm nghị, thế là liền trừng mắt, phùng mang, mọi công nhân nhìn thấy như thế càng cười to hơn.

Ngài Mã Thiên Tiểu bị các công nhân cười, liền đi hỏi cô thư ký La của ông ta, La tiểu thư vốn không muốn nói cho ông ta biết, nhưng dưới sự van nài hết lần này rồi đến lần khác của ngài Mã Thiên Tiểu, đành phải nói cho ông ta biết: “Họ nói ông càng ngày càng giống ông gà.”

Ngài Mã Thiên Tiểu không hiểu: “Sao tôi lại có thể giống ông gà?”

Tiểu thư La cẩn thận chỉ vào đầu tóc của ngài Mã Thiên Tiểu: “tóc của ngài giống cái mào của con gà.”

Thì ra trên đầu của ngài Mã Thiên Tiểu có một nhúm tóc không biết nghe lời. Cho dù đã dùng không biết bao nhiêu keo vuốt tóc, cũng không đẽ xuống được.

Mỗi lần đến tiệm hớt tóc, thợ hớt tóc vẫn thường dùng máy sấy, sấy cho nó nằm xuống, sấy đến khi tay người thợ đã mỏi, nhúm tóc đó vẫn ngoan cố dựng đứng tại nơi đó. “Tôi đã cắt qua nhiều đầu tóc, chưa từng thấy qua cái đầu như thế này!”

Gần như tất cả người thợ cắt tóc đều có thái độ như thế đối với ngài Mã Thiên Tiểu. Ngài Mã Thiên Tiểu vì nhúm tóc không biết nghe lời này, cũng không dám bước vào tiệm cắt tóc nào khác.

Về sau, tóc ngài Mã Thiên Tiểu mọc dài, liền tự mình cầm lấy kéo, đứng trước gương, tự mình cắt tóc cho mình.

Ngài Mã Thiên Tiểu sau khi tự mình cắt tóc cho mình, ít nhất nửa tháng cũng không dám bước ra khỏi cửa. Nếu như có việc bắt buộc phải đi ra khỏi nhà, là bắt buộc phải đội nón. Vì cái đầu vừa mới cắt, quả thật giống như một quả địa cầu lồi lõm không bằng nhau: Chỗ tóc không cắt đến giống ngọn núi cao; Chỗ tóc cắt quá ngắn giống như thung lũng; Còn có chỗ lộ ra cả da đầu thì giống như dòng sông và ao hồ. Nếu như bạn có thể nhìn thấy cái đầu như thế, không ôm bụng cười mới là lạ!

Ngài Mã Thiên Tiểu đáng thương, vì đầu tóc của mình, thật là đau đầu.

Hiện tại, đầu tóc của ngài Mã Thiên Tiểu đã đến lúc phải cắt tóc rồi. Ông ta cầm lấy kéo, ngồi ở trước gương, Mã Tiểu Khiêu vội vàng bịt kín đi đôi mắt.

“Mã Tiểu Khiêu!” Ngài Mã Thiên Tiểu trước giờ vẫn thường gọi tên đối với con trai như thế, “con che mắt làm gì vậy?”

“Con sợ!”

“Con sợ cái gì?”

“Con sợ cha cắt cái đầu thành quả địa cầu.”

Nghe con trai nói như thế, ngài Mã Thiên Tiểu liền ra tay không được. Cái đầu nhạy cảm của ông ta liền nắm lấy ngay ý của Mã Tiểu Khiêu.

“Mã Tiểu Khiêu, con đến cắt tóc cho cha đi!”

“Con không dám.” Mã Tiểu Khiêu nói thật lòng, “cha tự mình cắt tóc cho mình cắt thành một quả địa cầu, con vẫn chưa biết con cắt cho cha thành cái gì đây.”

Mã Tiểu Khiêu muốn nói, nói không chừng sẽ cắt thành một cái mặt trăng.

“Mã Tiểu Khiêu, con cứ cắt đi!” Ngài Mã Thiên Tiểu bằng bất cứ giá nào nói, “chỉ cần không cắt tai cha là được”

Chỉ cần không cắt tai là được, Mã Tiểu Khiêu nghĩ việc này quá đơn giản.

Mã Tiểu Khiêu vừa cầm lấy kéo, ngài Mã Tiểu Khiêu lại nói: “chỉ cần đem mỗi sợi tóc cắt đều như nhau là được rồi!”

“Kà chách” một tiếng, Mã Tiểu Khiêu cắt nhát kéo thứ nhất, cắt ngay nhúm tóc dựng đứng đó cắt đi. Nhìn qua, vết cắt chưa thật đều.

“Cha, nếu như tóc của cha đều giống như nhúm tóc dựng đứng này thì hay quá, kà chách kà chách, giống như cắt rau trong vườn.”

“Nói bậy! Cái đầu của cha không phải là vườn rau!”

Sức tưởng tượng của Mã Tiểu Khiêu rất phong phú, sao nó lại có thể nghĩ đến chuyện cái đầu của cha giống vườn rau như thế? Nó đang nhớ lại một câu chuyện thành ngữ có tên “Giận đến dựng tóc”, ý nói lúc tức giận tóc dựng đứng, có thể chọc thủng nón đội trên đầu. Mã Tiểu Khiêu suy nghĩ thêm một bước, nếu như ngài Mã Thiên Tiểu tức giận, tóc sẽ dựng đứng lên giống như rau trong vườn, thế thì nó sẽ có thể giống như đang cắt rau trong vườn, cắt tóc được ngay

ngắn.

Thế thì, Mã Tiểu Khiêu bắt buộc phải làm một chuyện, để cho cha của nó tức giận.

Mã Tiểu Khiêu nhảy đến trước mặt của ngài Mã Thiên Tiếu, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào mũi của cha nó, nói rống lên: “ông là con tôi, tôi là ba ông.”

“Mã Tiểu Khiêu, con nói cái gì? Nói lại lần nữa xem!”

Mã Tiểu Khiêu rất sợ, nhưng nó vẫn nghiêm mặt nói lại lần nữa: “ông là con tôi, tôi là ba ông!”

Ngài Mã Thiên Tiếu tức lên, tóc bắt đầu dựng đứng.

Mã Tiểu Khiêu thật vui, càng nói rống lên: “Mã Thiên Tiếu là con của Mã Tiểu Khiêu! Mã Tiểu Khiêu là ba của Mã Thiên Tiếu!”

Ngài Mã Thiên Tiếu thật quá tức giận, tóc của ông ta dựng đứng cả lên, giống như từng cây từng cây kim sắt thẳng đứng.

Ngài Mã Thiên Tiếu giờ nắm đấm về phía Mã Tiểu Khiêu: “Tao đánh mày!”

Mã Tiểu Khiêu nhảy bổ vào cha, một tay ôm chặt lấy cổ, một tay cầm lấy kéo, cắt kà chách kà chách trên đầu ông ta.

Đầu tóc cắt xong, cơn tức giận của ngài Mã Thiên Tiếu cũng tan biến đi, tóc từ từ nằm xuống, nằm sát trên da đầu.

Ngài Mã Thiên Tiếu soi kiếng, quả thật, mỗi một sợi tóc đều được cắt đều ngay ngắn. Ông ta rất vừa ý, mà không, rất rất vừa ý, ông ta nói chưa có tiệm hớt tóc nào cắt được cái đầu đẹp thế này.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 4

.Đại qua loa và tiểu qua loa.

Cô giáo Tần yêu cầu các học sinh mỗi ngày viết một câu văn. Cô giáo nói, có thể viết được một câu văn, thì có thể viết được một đoạn văn; Có thể viết được một đoạn văn, thì có thể viết được một bài văn.

Mã Tiểu Khiêu thì giống như ống kem đánh răng, mỗi ngày bóp ra một câu từ trong bụng, đã nhiều ngày qua rồi, câu chữ trong bụng Mã Tiểu Khiêu gần như đã hết rồi.

Ngày hôm nay lại viết câu gì đây?

Mã Tiểu Khiêu khó khăn lắm mới bóp ra được một câu:
“Ngày hôm nay tôi đã ăn 3 tấn cơm.”

Ngày hôm sau đến tiết ngữ văn, cô giáo Tần đọc lên mấy câu viết hay nhất, đương nhiên câu thứ nhất cô đọc là của Lộ Man Man, cô giáo Tần mỗi lần đều đọc câu văn của cô ấy. Tiếp theo là đọc câu văn của Mao Triệu viết, hẳn là lần thứ nhất kể từ khi khai thiên lập địa đến nay được nêu lên, vui mừng quá đến nỗi hoa chân múa tay, một khuôn mặt khi cười nhăn nhú.

Cô giáo Tần lấy một cái bảng đen nhỏ treo lên trên bảng đen lớn, trên bảng đen nhỏ có viết một câu:

“Đất trơn, tương đối kéo dài.”

“Các em nhìn xem, câu này có gì sai không? Sai ở chỗ nào?”

Không rõ nghĩa, đây gọi là câu gì?

Mã Tiểu Khiêu giơ tay thật cao, nhưng cô giáo Tần vẫn không gọi nó, cô giáo gọi Đường Phi đang xấu hổ muốn chui xuống đất. Ha ha, Mã Tiểu Khiêu trong lòng ngầm vui: câu viết không rõ nghĩa này chắc chắn là do con sâu hồ đồ này viết đây.

Đường Phi chớp chớp mắt, vẫn tính toán phản ứng thật nhanh, nó đem câu văn sửa thành thế này:

“Vì trời có mưa, đất trơn, cho nên trận đá bóng tương đối kéo dài.”

Cô giáo Tần biểu dương Đường Phi, nói nó biết sai liền sửa, làm cho câu văn này ban đầu không hoàn chỉnh, sửa lại rất hoàn chỉnh. Vừa mới đây Đường Phi xấu hổ còn không nơi nương tựa giờ đã đắc ý trở lại.

“Ờ đây còn có một câu”

Cô giáo Tần lại treo lên một cái bảng đen nhỏ, trên bảng có một câu:

“Mặt của Ba vừa ngắn vừa dài.”

Ha ha, lẽ nào khuôn mặt của người ba này biết nóng nở lạnh co, lúc trời nắng, mặt nở dài; lúc trời lạnh, mặt co lại.

Câu này là do An Kỳ viết đây.

An Kỳ là người con gái có chút đặc biệt, thường có một số động tác làm cho người ta phát cười.

Lúc này, cả lớp đều đang cười An Kỳ.

“Vốn là thế này.” An Kỳ đứng dậy nói, “Lúc ba em cười, khuôn mặt ngắn; Lúc tức giận, khuôn mặt kéo dài.”

Cô giáo Tần để cho An Kỳ viết lại câu vừa nói, trở thành một câu rất hay.

Cô giáo Tần lật tấm bảng đen nhỏ lại, trên bảng có một câu:

“Ngày hôm nay tôi ăn 3 tấn cơm.”

“Ha ha ha!”

Trong lớp học tiếng cười nghiêng cả trời đất.

Mã Thiên Tiểu cùng cười theo, về sau mới phát hiện câu văn này là do nó viết.

“Họ đang cười cái gì vậy?” Mã Thiên Tiểu tuy rằng cũng đã cười, nhưng nó thật không biết mọi người đang cười cái gì. “Lẽ nào mình viết câu này có gì sai

sao?”

“Mã Tiểu Khiêu” Cô giáo Tần cũng đang cười, “em nói xem, câu văn này sai ở chỗ nào?”

Mã Tiểu Khiêu nhìn đi nhìn lại, thật tình nhận không ra sai ở chỗ nào.

Chỗ ngồi của Đường Phi ở phía sau của Mã Tiểu Khiêu. Mã Tiểu Khiêu nghe nó đang nói ở phía sau: “Mã Tiểu Khiêu là một con heo siêu cấp.”

Cô giáo Tần trừng mắt nhìn Mã Tiểu Khiêu, quay người dùng phấn đồ khoanh tròn chữ tấn trong câu, hỏi: “một tấn là bao nhiêu?”

Mao Triệu giống như viên đạn bắn ra sợ tụt lại ở phía sau, lớn tiếng trả lời: “một tấn là 1000 kg.”

“3 tấn là bao nhiêu ký?”

“3 tấn là 3000 kg.”

“Mã Tiểu Khiêu, em một ngày có thể ăn 3000 kg cơm sau?”

Cả lớp cười vỡ cả bụng.

Mã Tiểu Khiêu bấy giờ mới tỉnh ngộ ra, thì ra nó đã viết sai chữ này, đem “3 bữa cơm” viết thành “3 tấn cơm”.

Mã Tiểu Khiêu không trách mình, lại trách cha của nó. Nó rõ ràng còn nhớ, hôm qua nó đem quyển bài tập cho ngài Mã Thiên Tiểu kiểm tra qua, ngài Mã Thiên Tiểu ở phía dưới câu này viết lên 3 chữ “đã kiểm tra”, sao lại không kiểm tra ra thế này?”

Về đến nhà, Mã Tiểu Khiêu tức giận, gọi nó ra ăn cơm nó cũng không ra.

“Mã Tiểu Khiêu, ăn cơm trước đi, có chuyện gì rồi nói cho cha nghe.”

Mã Tiểu Khiêu càng tức giận hơn, nó nhào đến ngài Mã Thiên Tiểu nói lớn lên: “cha có biết, là cha đã hại chết con rồi không!”

“Cha hại chết con!” Ngài Mã Thiên Tiểu ngờ ngác, “con là con trai ta, sao ta lại hại con?”

Mã Tiểu Khiêu cầm lấy câu văn đó cho cha nó xem. Ngài Mã Thiên Tiểu ngã người trên ghế sa lông, cất tiếng cười cạc cạc cạc, cạc cạc cạc, cười như tiếng vịt kêu.

Ngài Mã Thiên Tiểu sau khi cười đã, liền bắt đầu nắc cụt. Lúc ông ta cười nhiều, thì sẽ nắc cụt, đó là vì cười đến tức ngực.

“Mã Tiểu Khiêu ơi Mã Tiểu Khiêu, sao con lại làm thế này?” Ngài Mã Thiên Tiểu dạy con một cách ý tình sâu xa, “ngay cả một con voi to cũng ăn không hết 3 tấn cơm.”

Mã Tiểu Khiêu nói: “đại kinh ngư trong biển một ngày có thể ăn 3 tấn.”

“Nước biển và tôm cá nhỏ cộng lại, ước tính có thể có 3 tấn.” Ngài Mã Thiên Tiểu lập tức nhận thức ra giáo dục của ông ta đối với Mã Tiểu Khiêu đã lệch khỏi phương hướng, vội vàng quay trở lại. “Mã Tiểu Khiêu, con bắt buộc không được quên, nếu như con lớn lên làm việc, nếu như con làm lãnh đạo giống như cha, viết giấy đưa cho nhà bếp chuẩn bị một bữa cơm tối cho công nhân tăng ca ăn, giống như con viết viết thành 1 tấn cơm tối, thế thì làm sao đây?”

Mã Tiểu Khiêu nói: “con không làm được lãnh đạo.”

Ngài Mã Thiên Tiểu liền chười Mã Tiểu Khiêu không có lý tưởng, ông ta Mã Thiên Tiểu có thể làm lãnh đạo, con trai của ông ta cũng có thể làm lãnh đạo như thế.

“Con không làm lãnh đạo, lãnh đạo không vui.” Mã Tiểu Khiêu đưa quyển tập

đến, “Cô giáo nói, muốn phụ huynh ký tên lên trên.”

Ngài Mã Thiên Tiếu cầm lấy viết, ở phía sau câu văn cười chết người đó, viết lên mấy câu.

Mã Tiểu Khiêu cầm lấy quyển vở, đọc lớn lên:

Đại hồ đồ, lệnh sau nhất định sửa chữa lỗi này.

“Cái gì vậy, đọc tầm bậy.”

“Là cha viết như thế, con mới đọc như thế.”

Ngài Mã Thiên Tiếu nói: “Cha viết là: quá hồ đồ, từ nay nhất định sửa chữa lỗi này.”

“Thế thì cha tự xem đi!”

Ngài Mã Thiên Tiếu đón lấy quyển vở xem lại: chữ “thái” mất đi một chấm viết thành chữ “đại”, chữ “kim” nhiều hơn một chấm trở thành chữ “lệnh”.

“Sao lại thế này?” ngài Mã Thiên Tiếu thật nhanh tự mình tha tội cho mình: “có điều chỉ là thiếu một chấm và dư một chấm mà thôi.”

“Đại hồ đồ cũng tiểu hồ đồ, làm sao mà không hồ đồ?”

Lần này chuyển đến Mã Tiểu Khiêu cười. Nó cũng ngã lên trên giường, sau khi cười xong lại nấc cục, mà còn nấc liên tục, thật là di truyền đến chỗ.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 5

Quỷ gan nhỏ và quỷ gan to.

Những câu chuyện kể trong bụng của ngài Mã Thiên Tiếu đều là câu chuyện về ma quỷ, ông ta từ nhỏ đã thích nghe chuyện kể về ma quỷ, đương nhiên là ông ta cũng thích nghe kể về những câu chuyện khác, nhưng những câu chuyện khác ông ta nghe qua thì liền quên ngay, khắc ghi nhất trong lòng nhất là những câu chuyện về ma quỷ, cho nên ông ta có một bụng chuyện kể về ma quỷ.

Mẹ của Mã Tiểu Khiêu không dám nghe chuyện kể về ma. Mỗi lần ngài Mã Thiên Tiếu kể chuyện ma cho Mã Tiểu Khiêu nghe, mẹ của Mã Tiểu Khiêu thường trốn ở trong phòng không dám đi ra. Ngài Mã Thiên Tiếu liền đứng ngay trước cửa phòng cười lớn nói: “ha ha, mẹ con là một con quỷ gan nhỏ!”

Ngài Mã Thiên Tiếu thích trò đùa dai, ông ta rõ ràng là biết mẹ của Mã Tiểu Khiêu sợ nghe kể về chuyện ma, nhưng ông ta cứ cố để cho bà ấy nghe. Ông ta cố ý đứng ở trước cửa phòng kể chuyện, sức bắt chước của ông ta rất giống, làm tiếng gió gào thét trong đêm, tiếng chân quỷ đi trên cầu thang gỗ, tiếng quỷ hát hơi đều bắt chước sinh động như thật, hù cho mẹ Mã Tiểu Khiêu ở trong phòng phải gào thét lên.

Nghe đến tiếng kêu la như thế, ngài Mã Thiên Tiểu vui vô cùng, rất thoả thích.

Mã Tiểu Khiêu thường hỏi ngài Mã Thiên Tiểu, hỏi ông ta có thật nhìn thấy qua ma quỷ chưa?

“Gặp rồi, đương nhiên là gặp qua rồi.” Ngài Mã Thiên Tiểu làm bộ dạng nhớ lại, “lúc đó, cha cũng lớn cỡ bằng con.”

“Cha ở nơi nào gặp quỷ vậy?”

“Tại một khu nghĩa địa.”

“Cha là một đứa trẻ, chạy đến nghĩa địa để làm gì vậy?”

“Làm....làm gì? Phải rồi, làm gì vậy?” Ngài Mã Thiên Tiểu bắt đầu bịa chuyện, “cha nhớ lại rồi, cha đến khu nghĩa địa xem ma trời (lửa lân tinh-ND).”

“Ma trời?” Mã Tiểu Khiêu nghe chết mê, “ma trời là như thế nào?”

“Xanh óng ánh, chớp sáng chớp sáng.”

Thực ra, việc ngài Mã Thiên Tiểu nói đến là con đom đóm trong đêm. Tại nông thôn, có một số người gọi đom đóm là ma trời.

“Từ lâu đã nghe người ta nói qua, ở đâu có ma trời, nhất định là nơi đó có ma. Quả nhiên, ma trơ nhấp nháy một hồi, từ trong một ngôi mộ to nhất chui ra một con bóng.....”

“Á_____” Mã Tiểu Khiêu kêu lên một tiếng kêu thất thanh, giọng nói thay đổi đi, “đó là quỷ hay là cái gì vậy?”

“Đó là một con quỷ cao thật cao, con mắt rất to rất to, trên mặt không có thịt, chỉ có răng, toàn thân mặt màu trắng, bước đi giống như bay. Con quỷ đó đi ở phía sau cha, cha liền chạy. Nhưng, cho dù cha chạy nhanh như thế nào, con quỷ đó vẫn ở phía sau cha.”

“Rồi sau nữa?”

Trống ngực của Mã Tiểu Khiêu đập liên hồi giống như đánh trống, tim đập nhanh đến như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Sau đó.....sau đó, cha dứt khoát không chạy nữa, quay người lại đâm một đám vào mặt của con quỷ, kết quả con quỷ ngã lăn trên đất, hoá thành một làn khói bay đi....”

“Hết rồi sao?”

“Hết rồi.”

Đối với kết cục như thế, Mã Tiểu Khiêu có chút thất vọng, có chút nghi vấn, một chớp sáng đi qua thật nhanh, nó không bỏ qua một chi tiết nhỏ trong đó.

“Cha, tay của cha có đau không?”

Ngài Mã Thiên Tiểu, xoa xoa đầu: “tay của cha sao lại phải đau?”

“Cha nói cha đâm một đám vào mặt quỷ, trên mặt của quỷ không có thịt, chỉ có răng, tay của cha đập vào răng, lẽ nào lại không đau?”

“Đúng đúng đúng, rất đau.”

Thiếu chút nữa bị đứa bé này phát hiện ra chỗ sơ hở. Ngài Mã Thiên Tiểu tự thẹn nhủ trong lòng, sau này kể về chuyện ma phải cẩn thận, không được sơ ý, nếu không đứa bé này.....

Buổi tối hôm đó, ngài Mã Thiên Tiểu lại kể chuyện ma cho Mã Tiểu Khiêu

nghe:

“Một buổi tối mưa gió nổi lên, bầu trời không trăng sao, tối đen đến nỗi thò bàn tay ra nhìn không thấy 5 ngón tay, bỗng nhiên....”

Bỗng nhiên đèn trong phòng tắt đi, đây là do ngài Mã Thiên Tiểu tắt.

Mã Tiểu Khiêu kêu lên: “Cha sao lại tắt đèn đi vậy?”

“Kể chuyện ma sao lại để đèn sáng được? Quỷ gan nhỏ!”

Mã Tiểu Khiêu không phục nói: “con là quỷ gan nhỏ, thế thì cha là gì?”

“Cha là quỷ gan to!”

Quỷ gan to nói, quỷ gan nhỏ không chịu nghe chuyện ma, liền đi trở về phòng.

Mã Tiểu Khiêu về đến phòng của mình, trần trọc cả đêm không ngủ, vì nó không chịu phục: “sao cha lại tự cho mình là quỷ gan to, nói nó là quỷ gan nhỏ? Mã Tiểu Khiêu thật mong muốn bây giờ có một con ma đi đến phòng của cha nó, để xem con người tự xưng mình là quỷ gan to đó như thế nào.

“Ha ha ha!”

Mã Tiểu Khiêu nằm trong chăn, nó đang tưởng tượng sau khi cha nó nhìn thấy quỷ, nét mặt thay đổi đủ loại đủ kiểu.

Mã Tiểu Khiêu tung chăn ra, ngồi dậy trên giường: “mình đã biết hình dáng quỷ như thế nào rồi, sao không giả làm quỷ đi tìm cha?”

Nói làm là làm.

Mã Tiểu Khiêu lấy tấm ra giường kéo xuống, đây là chiếc áo quỷ, rồi cầm lấy một cái mũ bảo hộ, dùng tấm ra trải giường bao lại, cột lên trên một cái cây dài, đây là cái đầu của quỷ. Sau cùng, dùng viết lông vẽ hai vòng tròn thật to, đây là mắt của quỷ.

Mã Tiểu Khiêu lấy cây dài chống lên, tấm ra trải giường vừa rộng vừa dài rũ xuống, vừa khít để Mã Tiểu Khiêu trốn ở bên trong.

Mã Tiểu Khiêu đi về phía phòng của cha mẹ.

Đèn ở trong phòng, công tắc đèn để ở bên cửa. Mã Tiểu Khiêu vừa đẩy cửa, liền tắt ngay đèn đi.

“Ai?”

Ngài Mã Thiên Tiểu vừa quay đầu, bỗng chốc liệt cả người ngã ngay trên đất, “á... ma ma....”

Tiếp theo, mẹ của Mã Tiểu Khiêu cũng kêu lên lãnh lớt.

Ngài Mã Thiên Tiểu đang lồm cồm bò trên đất, muốn chui xuống gầm giường, nhưng chui vào không được, muốn chui xuống dưới bàn trang điểm, nhưng mẹ của Mã tiểu Khiêu đang trốn ở đó.

“Cứu tôi với! Cứu tôi với....”

“Ông đừng sợ, tôi đến để bảo vệ ông!”

Mã Tiểu Khiêu quả thực không tin đây là mẹ nó nói. Chỉ nhìn thấy mẹ nó từ dưới bàn trang điểm đứng lên, để cho ngài Mã Thiên Tiểu chui vào, dùng thân hình che cho cha nó.

Mặc dù tay chân mẹ nó đang run lên, nhưng bà ta vẫn là dũng cảm mặt đối diện với “quỷ”.

Bấy giờ, nếu như Mã Tiểu Khiêu đừng nói gì, màn kịch ma quỷ này có lẽ vẫn còn diễn chưa hết. Nhưng nó lại cất lên tiếng nói.

“Ta___là___quỷ___đây!”

Cho dù Mã Tiểu Khiêu đã làm cho tiếng nói thấp đi, nhưng cha mẹ nó vẫn đã nghe ra.

Mẹ Mã Tiểu Khiêu thở ra một hơi, ngã mình nằm xuống; Còn ngài Mã Thiên Tiểu lại giống như một con sư tử hung ác, nhảy vồ về phía Mã Tiểu Khiêu.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 6

Chơi trò giả bệnh không vui.

Trong trường học đang lan truyền bệnh cảm.

Trên lớp học của Mã Tiểu Khiêu không biết vì sao có hơn nửa lớp đang sổ mũi, hắt hơi tiếng nói khò khè khọt khẹt, ngay cả cô giáo Tần cũng đã bị cảm, lúc giảng bài, cô ấy liên tục dùng khăn giấy chùi mũi, chùi đến cái mũi đỏ lên giống như củ cà rốt. Tiếng nói của cô giáo Tần vốn đã giống vịt, bây giờ bị cảm, cổ họng bị khàn, càng giống tiếng vịt kêu hơn.

Mao Triệu cũng đã bị cảm, bình thường hắn là kẻ chân không dừng, tay không yên, giống như con khỉ trong sở thú, cho nên, mọi người đều gọi hắn là “con khỉ Mao Triệu”. Thầy cô giáo dạy qua lớp này, đều nói con khỉ Mao Triệu có chứng “đa động”, má hắn đưa hắn đến bệnh viện kiểm tra qua nhiều lần, bác sĩ lại nói hắn không có chứng “đa động”, chỉ có điều là sức lực dồi dào mà thôi, bây giờ hắn cũng đã bị cảm, chiếc khăn lông dài dài đang quấn mấy vòng trên cổ của hắn, hai dòng nước mũi vừa đặc vừa dính, giống như đôi rồng thò ra khỏi động, đang thập thò trong hốc mũi, liền bị con khỉ Mao Triệu hít vào. Hắn ngồi yên một chỗ không nhúc nhích, lúc tan học, cũng lười nhác không động đậy.

“Bị cảm có phải rất khó chịu không?”

Mã Tiểu Khiêu rất đồng cảm với con khỉ Mao Triệu.

“Không có gì khó chịu.” Con khỉ Mao Triệu khụt khịt nói, “tôi thích bị bệnh.”

Trời ạ lại có người thích bệnh! Con khỉ Mao Triệu nhất định là bị bệnh làm cho lú lẫn rồi.

“Tôi chính là thích bị bệnh! Con khỉ Mao Triệu vẫn đang khụt khịt nói, “lúc bị bệnh, tôi muốn cái gì, người lớn đều mua cho tôi cái đó.”

Bị bệnh lại còn có chỗ này sao! Mã Tiểu Khiêu quyết định bị bệnh.

Buổi chiều tan học, Mã Tiểu Khiêu về đến nhà, nó trước tiên giả thành một người bệnh. Nó muốn giống như người bệnh trên truyền hình, trên đầu quấn một chiếc khăn lông. Mã Tiểu Khiêu cũng dùng một chiếc khăn lông quấn ở trước trán, sau đó nằm lên trên giường, chỉ đợi ngài Mã Thiên Tiểu về nhà đến cùng nó chơi trò chơi giả bệnh.

Hôm nay, ngài Mã Thiên Tiểu về nhà tương đối sớm, vì ông ta có mua thức ăn cho Mã Tiểu Khiêu.

“Mã Tiểu Khiêu! Mã Tiểu Khiêu!”

Mã Tiểu Khiêu rên lên một tiếng thật giống, sau đó bóp mũi uể oải nói: “Cha, con bị bệnh rồi.”

“Bệnh rồi sao?” Ngài Mã Thiên Tiểu chạy vào phòng của Mã Tiểu Khiêu, “buổi sáng còn khoẻ mạnh mà, sao bây giờ đã bệnh rồi?”

Mã Tiểu Khiêu nói, trường học đang lan truyền bệnh cảm, trong lớp có phân nửa bạn học đều đã bị cảm, ngay cả cô giáo Tần đều đã bị cảm.

Ngài Mã Thiên Tiểu vội vàng lo lắng, ông ta nắm chặt vai của Mã Tiểu Khiêu, ra sức lắc.

“Có phải con bị đau họng không?”

Mã Tiểu Khiêu nói có.

“Mũi con có bị nghẹt không?”

Mã Tiểu Khiêu nói có.

“Đầu con có bị choáng váng không?”

Mã Tiểu Khiêu nói có.

“Đúng là con đã bị cảm rồi.” Người cha gào lên, tay chân cuống quýt, “bệnh cảm không phải là bệnh nặng, nhưng cũng rất là phiền, rất nhiều món ăn đều không thể ăn.”

Ngài Mã Thiên Tiểu giống như làm trò ảo thuật, biến ra hai cái bánh ham bu ger.

“Con xem, cha mua cho con bánh ham bu ger, cũng không được ăn.”

“Con ăn được!”

Mã Tiểu Khiêu bật người ngồi dậy trên giường. Nó nhìn thấy bánh Ham buger thì bất chấp tất cả, làm sao mà còn muốn giả bệnh!

“Không được ăn! Không được ăn!”

Ngài Mã Thiên Tiểu nói, “người bệnh cảm bắt buộc không được ăn thịt gà, bánh hôm nay mua là bánh nhân thịt gà, cho nên con không được ăn, bắt buộc không được ăn!”

Mã Tiểu Khiêu nhớ lại lời con khỉ Mao Triệu nói với nó: “người bị bệnh, không phải là muốn ăn gì thì có thể được ăn cái đó sao?”

Ngài Mã Thiên Tiểu lại nói, người bệnh có rất nhiều món ăn không thể ăn, đặc biệt là thịt gà. Lúc nhỏ, ông ta cũng bị một lần bị bệnh cảm, mẹ ông ta, cũng chính là bà nội của Mã Tiểu Khiêu, cho rằng người bị bệnh thân thể yếu, bắt buộc phải bồi bổ, liền hầm một con gà để cho ngài Mã Thiên Tiểu ăn, kết quả ăn con gà này, không chỉ không có bồi bổ cơ thể của ngài Mã Thiên Tiểu, mà còn làm cho bệnh nặng thêm. Cho nên, ngài Mã Thiên Tiểu cả đời không thể nào quên: bị bệnh cảm là nhất định không được ăn thịt gà.

Mã Tiểu Khiêu vẫn nuôi một tia hy vọng: “thế con ăn cái gì đây?”

“Uống nước, uống nhiều nước vào.”

Ngài Mã Thiên Tiểu đi lấy một ly nước to đến, đó là chiếc ly to nhất trong gia đình họ, xem ra thật giống một chiếc xô nhỏ.

“Bánh ham bu ger này phải ăn lúc còn nóng mới ngon.” Ngài Mã Thiên Tiểu mở chiếc hộp giấy mùi thơm tỏa ra khắp nơi, lấy chiếc bánh ham bu ger từ bên trong ra, “nguội rồi, thật ăn không ngon.”

Ngài Mã Thiên Tiểu cắn một cái, gần như không nhìn thấy ông ta nhai, đã nuốt mất đi, lại một cái cắn nữa.....Mã Tiểu Khiêu nhìn thấy rất rõ, ngài Mã Thiên

Tiểu chỉ cắn có 4 lần, đã đem chiếc bánh ham bu ger nhân thịt gà đó nuốt mất vào bụng.

Mã Tiểu Khiêu nhìn ngài Mã Thiên Tiểu một cách căm hận, lại một lần nữa nhấn mạnh: “con không có bệnh!”

“Người có bệnh đều thích nói mình không có bệnh. Ngài Mã Thiên Tiểu vừa nói, vừa lấy ra chiếc bánh ham bu ger từ trong cái hộp thứ hai ra, “giống như người uống say rượu, khăng khăng nói là mình không có say.”

Ngài Mã Thiên Tiểu cầm lấy chiếc bánh ham bu ger, làm bộ dáng khó nuốt: “quả thực ăn không nổi nữa, nhưng vẫn phải ăn thôi. Ô, không còn cách nào khác, ai biểu con bệnh làm chi?”

Mã Tiểu Khiêu cố gắng nuốt nước miếng, mắt nhìn một cách chăm chăm vào ngài Mã Thiên Tiểu vừa than thở, vừa đau khổ ăn mất chiếc bánh ham bu ger nhân thịt gà thứ hai.

Mã Tiểu Khiêu hỏi hận quá đi: “tại sao ta lại giả bệnh?”

Hôm sau là ngày cuối tuần, Mã Tiểu Khiêu đòi ngài Mã Thiên Tiểu đưa nó đến công viên chạy xe đạp.

Ngài Mã Thiên Tiểu nói: “con đang bệnh, còn chạy xe đạp sao được?”

Mã Tiểu Khiêu lại nhớ lại những lời nói của con khi Mao Triệu. Nó dùng giọng điệu nũng nịu, cho rằng có thể làm cha cảm động cho nó: “cha, đối với một đứa trẻ đang bệnh, lẽ nào một chút xú yêu cầu nhỏ thế này, cha không thể đáp ứng được sao?”

Ngài Mã Thiên Tiểu không có chút gì cảm động. Ông ta nói yêu cầu của Mã Tiểu Khiêu là yêu cầu vô lý, nếu như đáp ứng yêu cầu của nó, bệnh của nó mãi mãi cũng sẽ không khỏi.

Ngài Mã Thiên Tiểu lại giống như nhà ảo thuật, móc ra từ trong túi áo hai tấm vé xem đá bóng.

“Con xem, trận đá bóng chiều nay, con không thể đi, cha cũng không thể đi được. Cha cùng con ở nhà dưỡng bệnh vậy!”

Ngài Mã Thiên Tiểu nhảy lên trên giường, đắp chăn cho nó.

“Con không có bệnh! Con không có bệnh! Con không có bệnh!”

Mã Tiểu Khiêu tung chăn ra, ở trên giường nhảy điên cuồng.

“Người có bệnh đều thích nói mình không có bệnh.” Ngài Mã Thiên Tiểu lại ấn Mã Tiểu Khiêu nằm xuống giường, đắp chăn cho nó, “giống như người uống rượu say, khăng khăng nói là mình không say.”

Ngài Mã Thiên Tiểu đem hai tấm vé xem đá bóng tặng cho người khác, ở trong nhà giữ Mã Tiểu Khiêu một ngày, rót nước sôi cả ngày, còn ép nó uống một đồng thuốc to bông bông xanh xanh, đáng đến nỗi Mã Tiểu Khiêu muốn nhỏ đi.

Mã Tiểu Khiêu hỏi hận quá đi, nếu như trên thế giới này có bán thuốc hỏi hận, nó sẽ uống hết tất cả thuốc hỏi hận. Đương nhiên, nó phải trách con khi Mao Triệu, tất cả là đều bị nó hại.

Bước hỏi hận đã qua, Mã Tiểu Khiêu ở trong lòng thảm thê: sau này không giả bệnh nữa, trò chơi giả bệnh không có chút gì vui.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 7

Chiến tranh từ trận súng nước đánh ra.

Cao Đại Vĩ ở tại lầu đối diện đã học năm thứ sáu rồi, vẫn còn thích cùng Mã Tiểu Khiêu chơi đùa. Ba hắn không cho phép hắn chơi cùng Mã Tiểu Khiêu, nói rằng hắn đã sắp thi tốt nghiệp cuối cấp rồi, còn chơi đùa cùng đứa trẻ, không có tiền đồ. Ngài Mã Thiên Tiểu cũng không cho phép Mã Tiểu Khiêu chơi cùng Cao Đại Vĩ, ông ta nói Cao Đại Vĩ nếu như thi tốt nghiệp cuối cấp không tốt, ba nó sẽ la nó.

Sao mà năm thứ sáu rồi, ngay cả chơi đùa cũng không được vậy cả? Mã Tiểu Khiêu nghĩ hoài nghĩ không ra. Nó hỏi Cao Đại Vĩ: “người lớn không cho phép chúng ta chơi cùng nhau, hai chúng ta có chơi nữa không?”

“Chơi chứ, sao lại không chơi?” Cao Đại Vĩ phớt lờ sự việc, “đến lúc đó, anh dùng tín hiệu ngầm liên hệ cùng em.”

Tín hiệu ngầm của Cao Đại Vĩ, là dùng một con thỏ lựu manh treo trên cửa sổ. Cửa sổ phòng của Mã Tiểu Khiêu đối diện cửa sổ phòng của Cao Đại Vĩ, vừa nhìn thấy trên cửa sổ phòng hắn có con thỏ lựu manh khuôn mặt không biết cười, đôi mắt trừng lên, Mã Tiểu Khiêu liền chạy xuống lầu để đợi hắn.

Cao Đại Vĩ rất giỏi chơi đùa, ngày ngày đều chơi trò chơi mới, không trùng lặp. Mấy hôm trước chơi thả diều, hôm qua chơi ván trượt, hôm nay lại chơi trò gì đây?

Cao Đại Vĩ ôm một cây súng bắn nước bằng nhựa chạy xuống lầu. Hắn nói ngày hôm nay chơi trò bắn súng nước.

Mã Tiểu Khiêu nói nó không có súng nước, làm sao chơi đây?

“Thật ngốc!” Cao Đại Vĩ méo miệng, “nhà em ngay cả súng nước cũng không có sao? Lẽ nào là không có, mau chạy về nhà tìm đi.”

Mã Tiểu Khiêu chạy về đến nhà liền cuống quýt lên đi tìm súng nước.

“Cha, nhà mình có cây súng nước nào không?”

“Nhà mình có cái này.”

Ngài Mã Thiên Tiểu đang cầm một cái bình xịt nước dùng để tưới bông, đặc chí cho rằng đây là súng phun sen của mình cầm, xuất hiện ở trước mặt Mã Tiểu Khiêu.

“Cha, đây là dùng tưới bông mà, con muốn dùng súng phun nước để chơi trò bắn súng nước.”

“Cái này cũng vậy có thể dùng chơi trò bắn súng nước.”

Ngài Mã Thiên Tiểu chia thẳng vào Mã Tiểu Khiêu bắn ra một tia nước. Nơi đứng của ngài Mã Thiên Tiểu cách Mã Tiểu Khiêu chỉ có hơn một trượng, tia nước bắn ra bắn đến trên đùi bên ngoài chiếc quần ngắn của Mã Tiểu Khiêu đang mặc, trên đùi có cảm giác tê tê.

Mặc nó có phải là súng nước hay không, chỉ cần có sức chiến đấu là được.

Mã Tiểu Khiêu cầm lấy bình xịt nước chạy xuống lầu. Vừa bước đến đầu cầu thang, đã bị Cao Đại Vĩ ẩn nấp ở phía sau cầu thang bắn ra một luồng nước.

Chiếc áo trước ngực của nó liền thấm ướt.

Mã Tiểu Khiêu bình tĩnh chiến đấu, cầm lấy bình phun nước, chia thẳng vào Cao Đại Vĩ, xịt từ đầu đến chân. Áo quần của Cao Đại Vĩ đều thấm ướt cả.

“Được đấy Mã Tiểu Khiêu, ta không tiêu diệt ngươi, ta không gọi là Cao Đại Vĩ!”

Cao Đại Vĩ đang chuẩn bị truy kích Mã Tiểu Khiêu rửa hận, nhưng, trong súng nước của hắn đã hết nước, đành phải chạy đến vòi nước để châm nước.

Bình xịt nước của Mã Tiểu Khiêu vẫn còn nước, làm sao bỏ qua cho được? Nó đuổi theo xịt một cách điên cuồng về phía Cao Đại Vĩ.

Cao Đại Vĩ người ướt như chuột lột, xem ra có chút thật đáng thương.

Ngay lúc này, ba của Cao Đại Vĩ đi làm về đến, đứng lúc nhìn thấy bộ dạng thảm hại của con trai. Ông ta lao đến, một tay túm lấy cánh tay của Mã Tiểu Khiêu.

“Mã Tiểu Khiêu, mày ức hiếp người quá đáng, đi tìm cha ngươi mau!”

Mã Tiểu Khiêu nói: “con không có ức hiếp ảnh, chúng con đang chơi bắn súng nước.”

Ba của Cao Đại Vĩ vẫn nắm chặt cánh tay của Mã Tiểu Khiêu không thả ra, càng muốn kéo nó đi tìm cha nó.

Thực ra, ngài Mã Thiên Tiểu bấy giờ đã xuống lầu rồi. Vừa rồi ông ta vẫn ở ban công nhìn Mã Tiểu Khiêu và Cao Đại Vĩ chơi trò bắn súng nước, xem đến ông ta thật vui, vì Mã Tiểu Khiêu dù sao vẫn chiếm thế thượng phong.

Ngài Mã Thiên Tiểu đã xuống lầu, vừa may nhìn thấy ba của Cao Đại Vĩ đang níu kéo Mã Tiểu Khiêu không thả ra, Mã Tiểu Khiêu bộ dạng như một con gà con đang bị lão chim ưng bắt đi thật đáng thương.

“Đây gọi là tài giỏi sao!”

Ngài Mã Thiên Tiểu chạy đến kéo tay của ba Cao Đại Vĩ: “Ông người lớn ức hiếp trẻ nhỏ, ông không xấu hổ sao?”

Ba Cao Đại Vĩ buông Mã Tiểu Khiêu ra, cãi nhau cùng ngài Mã Thiên Tiểu. Hai người cha giống như hai con gà trống mất đồ, bộ dạng thật hung ác!

Mã Tiểu Khiêu và Cao Đại Vĩ cười hì hì đứng ở một bên xem cảnh náo nhiệt.

Cao Đại Vĩ nói: “cha em giống một con sói đói.”

Mã Tiểu Khiêu nói: “ba anh giống một con sư tử điên.”

“Hai đứa đừng cãi nữa.” Ngài Mã Thiên Tiểu bỗng nhiên nói một câu nói để cho Mã Tiểu Khiêu và Cao Đại Vĩ đều hừng phấn không ngừng, “ông và tôi, hai người đàn ông chúng ta chơi một trận bắn súng nước, ông có dám không?”

“Ba, chơi đi, có gì mà không dám?”

Cao Đại Vĩ vội vàng đưa súng nước cho ba hắn.

Mã Tiểu Khiêu cũng đưa bình xịt nước cho cha nó.

“Thật là trò đùa! Ông đã là người lớn rồi, còn chơi trò bắn súng nước!”

Ba của Cao Đại Vĩ là một cán bộ nhà nước, ông ấy chỉ muốn chưởi nhau, không muốn bắn súng nước.

Ba của Cao Đại Vĩ rõ ràng là như thế, Mã Tiểu Khiêu rất buồn thay cho Cao Đại Vĩ.

“Không sức, ba anh thật không có sức!”

Cao Đại Vĩ đối với ba cũng rất thất vọng, nhất thời nghĩ đến rất mất mặt. Hắn nói với Mã Tiểu Khiêu: “xem người lớn cãi nhau thật không ý nghĩa, hay là chúng

ta đi chơi trò khác vậy!”

Mã Tiểu Khiêu và Cao Đại Vĩ cùng nhau đi. Tại bên cạnh hồ phun nước, ngẫu nhiên gặp Tống Tiểu Giang vừa tan học về, trên tay đang cầm một cuốn “Thám Tử Conan”, chúng liền đi đến mượn xem.

Mã Tiểu Khiêu và Cao Đại Vĩ ngồi cùng nhau trên bục đá, đầu kê đầu, vai sát vai, cùng nhau đọc một quyển sách, cả hai thân mật vô cùng, giống như hai anh em. Ngài Mã Thiên tiểu và ba của Cao Đại Vĩ cãi nhau xong rồi, liền đi tìm con ở khắp nơi.

“Mã Tiểu Khiêu!”

“Cao Đại Vĩ!”

Mã Tiểu Khiêu và Cao Đại Vĩ vốn không chú ý đến tiếng kêu của họ. Hai người cha nhìn thấy hai đứa trẻ đang kê vai sát lưng, lại chơi cùng nhau, thật là vô cùng hồ thẹn. Họ hối hận trận cãi nhau vừa rồi, cảm thấy mình rất nhàm chán, thật là nhàm chán.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 8

Một chiếc váy ca rô đỏ.

Mã Tiểu Khiêu ngày hôm nay lại chuốc lấy tai họa rồi. Nó đem kẹo bong bóng nhỏ lên trên chiếc váy mới của Lộ Man Man ngày hôm nay mới mặc lần đầu tiên. Lộ Man Man là bạn học ngồi cùng bàn Mã tiểu Khiêu, là nữ sinh được cô giáo Tần chủ nhiệm lớp yêu thích nhất, cô giáo Tần để cô ấy ngồi cùng bàn với Mã Tiểu Khiêu, là phái cô ấy đến quản lý Mã Tiểu Khiêu.

Lộ Man Man đã khóc.

Mã Tiểu Khiêu nói nó không phải là cố ý. Cô giáo Tần lại nói là nó “trả thù trả dập”, vì bình thường khi Lộ Man Man quản nó, quản rất có trách nhiệm, nhất cử nhất động của nó, Lộ Man Man đều thường xuyên báo cáo cho cô giáo biết.

Mã Tiểu Khiêu không biết cái gì là “trả thù trả dập”, cô giáo nói tối nay sẽ đến nhà nó, muốn phụ huynh nó bồi thường cho Lộ Man Man một chiếc váy mới.

Tối nay tránh không khỏi một trận đòn da đây.

Về đến nhà, Mã Tiểu Khiêu việc đầu tiên là đem tất cả vật có thể đánh vào móng nó, như thước kẻ, chổi lông gà, tay cầm xay bột....đều cất đi hết.

Vừa cất xong, ngài Mã Thiên Tiểu về đến nhà. Mã Tiểu Khiêu vội vàng ngồi ngay ngắn trên ghế sa lông.

Ngài Mã Tiểu Khiêu vừa nhìn thấy bộ dáng của Mã Tiểu Khiêu như thế, liền biết ngay Mã Tiểu Khiêu ngày hôm nay đã phạm phải việc gì đây.

“Mã Tiểu Khiêu, ngày hôm nay lại xảy ra chuyện gì vậy?”

Mã Tiểu Khiêu nói: “không có chuyện gì xảy ra.”

“Không có chuyện gì, con ngồi nghiêm chỉnh ở đó làm chi vậy?”

Mã Tiểu Khiêu bắt đầu dẹt lên câu chuyện: “chính là ngày hôm nay Lộ Man Man mặc một chiếc váy mới, chiếc váy mới này rất đẹp....”

Ngài Mã Thiên Tiểu cắt ngang lời nói của con trai: “cái váy của bạn học nữ đẹp hay không đẹp, có quan hệ gì đến con?”

Mã Tiểu Khiêu lắc lắc tay: “không quan hệ gì, không quan hệ gì!”

Ngay đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên. Mã Tiểu Khiêu chạy vào nằm trong phòng của nó.

Ngài Mã Thiên Tiểu vừa mở cửa gặp ngay cô giáo Tần, liền biết ngay Mã Tiểu Khiêu nhất định là đã phạm việc gì đây.

“Cô giáo Tần, Mã Tiểu Khiêu nó....”

“Cha Mã Tiểu Khiêu, là thế này.” Cô giáo Tần lấy ra chiếc váy ca rô đỏ của Lộ Man Man, “con gái người ta ngày hôm nay vừa mặc chiếc váy mới, Mã Tiểu Khiêu đã đem kẹo bong bóng nhỏ lên trên chiếc váy, ngài xem, đều dính thành một vòng tròn rồi....”

“Mã Tiểu Khiêu, mày ra đây cho tao!”

Mã Tiểu Khiêu từ trong phòng đi ra.

Ngài Mã Thiên Tiểu hai tay giơ lên chiếc váy, đưa đến trước mặt của Mã Tiểu Khiêu: “con nói đi, làm thế nào đây?”

Mã Tiểu Khiêu nói: “mình đi mua đèn cho Lộ Man Man một chiếc váy mới.”

“Hi hi, ý kiến này khá đấy.” Ngài Mã Thiên Tiểu mặt mày rạng rỡ, “cô giáo Tần, cô xem có được không?”

Cô giáo Tần nhíu nhíu chân mày, cô ấy đã cảm thấy không còn việc gì đáng nói. Có người cha thế này, bạn còn có thể mong muốn điều gì ở con trai ông ta? Thật tình cô giáo Tần còn muốn nói cùng cha Mã Tiểu Khiêu việc Mã Tiểu Khiêu trả thù trả dập đối với Lộ Man Man, nhưng đối diện ngài Mã Thiên Tiểu, cô ấy điều gì đều không muốn nói ra.

Cô giáo Tần đi về rồi, ngài Mã Thiên Tiểu muốn đánh Mã Tiểu Khiêu, nhưng ông ấy tìm không thấy vật nào có thể đánh vào mông, những vật này đều bị Mã Tiểu Khiêu cất giấu đi cả rồi.

“Cha!” Mã Tiểu Khiêu đưa ra một ý kiến cho ngài Mã Thiên Tiểu, “mình trước tiên đi mua chiếc váy, về nhà rồi cha hãy đánh con có được không?”

Nghĩ đến cửa hàng sắp đóng cửa rồi, ngài Mã Thiên Tiểu đồng ý trước tiên đi mua chiếc váy, về nhà rồi sẽ đánh Mã Tiểu Khiêu sau.

Lúc xuống thang máy, Mã Tiểu Khiêu rất thật tình nói với ngài Mã Thiên Tiểu: “cha, Lộ Man Man lớn lên rất đẹp, cha nhất định phải mua một chiếc váy đẹp nhất đèn cho bạn ấy!”

“Nói thật đi!” Ngài Mã Thiên Tiểu chỉ vào mũi của con trai, “có phải con thích Lộ Man Man không?”

Mã Tiểu Khiêu nói với cha một cách thành thật, nó ghét nhất Lộ Man Man.

“Không phải con nói Lộ Man Man lớn lên rất đẹp sao?”

“Cô ấy đẹp cũng không thích cô ấy.”

Mã Tiểu Khiêu nói, “cô ấy thích khóc, còn thích đến chỗ cô giáo mách lẻo.”

Ngài Mã Thiên Tiểu hỏi đến đâu đến đấy: “thế con thích bạn học nữ nào trong lớp.”

Mã Tiểu Khiêu không cần suy nghĩ trả lời nói: “ai cũng không thích.”

Ngài Mã Thiên Tiểu không bằng lòng, ông ta bắt chợt hỏi: “trong lớp học con, không có một nữ sinh nào muốn cùng con chơi đùa, cùng con nói chuyện sao?”

Mã Tiểu Khiêu muốn trả lời nói có một nữ sinh, chính là người con gái An Kỳ hàng xóm ở đối diện cửa nhà nó. Nhưng Mã Tiểu Khiêu lại không nói ra, vì An Kỳ lớn lên không đẹp, còn có chút đàn, có chút ngu, nó sợ cha nó cười chê nó. Có thể thấy tính háo danh của người con trai, ở lứa tuổi của Mã Tiểu Khiêu như thế này đã có.

Ngài Mã Thiên Tiểu và Mã Tiểu Khiêu đến một cửa hàng chuyên bán hàng “Tiểu Công Chúa”, cô tiểu thư bán hàng đứng ở trước cửa cho rằng họ đi sai chỗ, đi đến chỗ họ cúi gập người nói: “chào ngài! ở đây chúng tôi chuyên bán hàng nữ nhi đồng mặc, không bán hàng nam nhi đồng mặc.”

Mã Tiểu Khiêu hùng hồn nói: “chúng tôi chính là đến để mua cái váy.”

Cô tiểu thư bán hàng nhếch miệng cười, dẫn họ đến mấy chỗ mô hình người mẫu mặc váy.

“Đây là một kiểu mới nhất vừa từ Hong Kong đến.” Cô tiểu thư bán hàng chỉ vào một chiếc váy jean có điểm bông, “đây thích hợp cho người con gái hoạt bát, lịch sự mặc.”

Mã Tiểu Khiêu lắc lắc đầu, nó không thích chiếc váy này, còn nói Lộ Man Man không hoạt bát, cũng không lịch sự.

Cô tiểu thư bán hàng hỏi: “quý khách muốn mua chiếc váy như thế nào?”

Váy áo ở đây quá nhiều, ngài Mã Thiên Tiểu nhìn đến hoa cả mắt, ông ta nói kệ mua chiếc nào cũng được.

“Không thể tùy tiện được” Mã Tiểu Khiêu quyết không đồng ý mua một chiếc váy bất kỳ nào để bồi thường cho Lộ Man Man, nó quay người về phía cô tiểu thư bán hàng miêu tả tỉ mỉ về dáng người của Lộ Man Man, “Lộ Man Man tóc dài, mắt to, cô ấy khiêu vũ rất đẹp, tóm lại, cô ấy là một nữ sinh rất đẹp, cho nên chúng tôi muốn mua một chiếc váy thật xinh đẹp.”

“À, cô biết cháu muốn mua chiếc váy thế nào rồi.”

Cô tiểu thư bán hàng lấy ra một cách chắc chắn một chiếc váy ô ca rô màu đỏ, trên chiếc váy có điểm rất nhiều nếp gấp, bên trong còn có vải lót màu trắng, dưới vải lót còn có viền nhụy bông hoa nhỏ.

Mã Tiểu Khiêu đối với chiếc váy ô ca rô đỏ này rất là vừa ý. Nó thậm chí còn nhớ đến Lộ Man Man còn có một chiếc áo len màu trắng, có một đôi giày da đỏ, phối hợp với chiếc váy ô ca rô màu đỏ này thật là hợp. Nó tưởng tượng cảnh Lộ Man Man mặc lên chiếc váy nhiều nếp gấp này, vừa xoay người, chiếc váy sẽ như bông hoa đang nở vậy....

Trên đường trở về nhà, nhìn thấy đứa con trai đang hết sức hào hứng, ngài Mã Thiên Tiểu thật không hiểu: “Mã Tiểu Khiêu, con nói con không thích Lộ Man Man, con ghét Lộ Man Man, nhưng con lại mua cho cô bé ấy chiếc váy một cách vui mừng thế này, có thể thấy con có phải là thích Lộ Man Man.”

Mã Tiểu Khiêu giữ vững lập trường: “con không thích Lộ Man Man, nhưng con thích nhìn Lộ Man Man ăn mặc đẹp.”

Suy nghĩ loại này của Mã Tiểu Khiêu, ngài Mã Thiên Tiểu vẫn là không hiểu.

Vì mua được một chiếc váy vừa ý bồi thường cho Lộ Man Man, Mã Tiểu Khiêu vui mừng, ngài Mã Thiên Tiểu cũng vui. Khi ông ta vui, liền đem sự việc khi về đến nhà phải đánh đòn Mã Tiểu Khiêu, quên đi, quên đến sạch trơn.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 9

Người nữ cảnh sát xinh đẹp.

Ngài Mã Thiên Tiểu phát hiện, buổi chiều tan học, thời gian Mã Tiểu Khiêu về đến nhà càng lúc càng muộn, mà khi về đến nhà liền ở trong phòng vệ sinh. Một hôm, ngài Mã Thiên Tiểu rón rén đẩy cửa phòng vệ sinh, nhìn qua khe cửa thấy Mã Tiểu Khiêu đang đứng đối diện tấm kính to treo trên tường làm động tác. Một chiều một thức, có phách có nhịp. Nhưng ngài Mã Thiên tiểu vẫn là không nhìn thấy rõ, Mã Tiểu Khiêu rốt cuộc là đang làm động tác gì, không giống khiêu vũ, cũng không giống võ thuật.

Ngài Mã Thiên Tiểu nhất định phải làm rõ việc này, rốt cuộc là điều gì đã làm cho Mã Tiểu Khiêu có hành động khác thường này. Ông ta quyết định bám sát Mã Tiểu Khiêu.

Buổi chiều ngày hôm sau, ngài Mã Thiên Tiểu vũ trang cả người, đội lên cái nón lưỡi vẹt có thể phủ xuống đầu mày, đeo chiếc mắt kiếng đen có thể che hết nửa khuôn mặt, bịt chiếc khẩu trang lớn che hết nửa khuôn mặt, trên cổ còn treo một chiếc kính viễn vọng của quân đội dùng.

Có một cửa hàng bán hoa tươi ở đối diện cửa trường học. Ngài Mã Tiểu Khiêu lách người đi vào. Cô bán hoa nhìn thấy hình dáng ông ta như thế, cho rằng ông ta đến để cướp tiền, sợ quá phát run cả người.

Trên giá cắm đầy hoa tươi thật may có thể làm chỗ ẩn nấp rất tốt cho ngài Mã Thiên Tiểu. Ông ta để ống kính viễn vọng kính trong đám hoa tươi, quan sát động tĩnh trong trường học.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên một lát, Mã Tiểu Khiêu liền chạy ra, phía sau còn có một bạn học nữ chạy theo. Ngài Mã Thiên Tiểu vừa nhìn qua đã biết, người bạn học nữ đó là Lộ Man Man, vì cô ấy đang mặc chiếc váy ca rô đỏ, đó là chiếc váy mà ông ta và Mã Tiểu Khiêu cùng nhau đi đến cửa hàng chuyên bán hàng “Tiểu Công Chúa” mua về đền cho cô ấy.

Mã Tiểu Khiêu đã chạy ra khỏi cửa, chạy về phía hướng đi về nhà, Lộ Man Man vẫn đuổi theo sát nó. Ngài Mã Thiên Tiểu vội vàng từ phía sau giá hoa tươi chạy ra, bám sát phía sau Lộ Man Man.

Bấy giờ, trong lòng ngài Mã Thiên Tiểu đã có chút hiểu rõ, hành động khác thường của Mã Tiểu Khiêu thời gian này, phân nửa là có chút mối liên hệ cùng Lộ Man Man. Ngài Mã Thiên Tiểu nhớ lại lần trước đi mua chiếc váy cho Lộ Man Man, biểu hiện nhiệt tình khác thường của Mã Tiểu Khiêu, trong lòng cười nói: “nói nó thích Lộ Man Man, nó còn không thừa nhận.”

Ngài Mã Thiên Tiểu trên đường đi lúc ẩn lúc hiện, làm những động tác bám theo người trong phim truyền hình bắt chước như thật. Người ở trên đường đều nhìn ông ta, cho rằng ông ta là người ở trong viện tắm thần trốn ra, nhưng ông ta nào có biết, hai con mắt đang bám chặt Mã Tiểu Khiêu đang ở phía trước.

Mã Tiểu Khiêu chạy vào trong một siêu thị, Lộ Man Man cũng đang chạy vào ở phía sau. Ngài Mã Thiên Tiểu lại cười thầm trong bụng: “ha ha, tuổi còn nhỏ như thế, đã biết dẫn bạn học đi dạo siêu thị rồi.”

Ngài Mã Thiên Tiểu chạy vào trong siêu thị, gặp thang cuốn tự động, Mã Tiểu Khiêu vừa đi lên đã xuống ngay. Lộ Man Man đi lên, chìm ngập vào trong dòng người.

Mã Tiểu Khiêu xuống khỏi thang cuốn, chạy ra khỏi siêu thị. Ngài Mã Thiên Tiểu cũng chạy cùng nó ra khỏi siêu thị. Ông ta bắt đầu nhận ra điểm đầu đuôi sự việc: “thì ra Mã Tiểu Khiêu không phải là dẫn Lộ Man Man đi dạo siêu thị, mà là nó ở trong siêu thị bỏ rơi Lộ Man Man.”

Thằng bé này đang làm cái quỷ gì đây?

Mã Tiểu Khiêu vẫn chạy về phía trước, chạy đến một ngã tư đường, nó thôi không chạy nữa.

Mã Tiểu Khiêu đang nhìn gì vậy?

Ngài Mã Thiên Tiểu cho rằng Mã Tiểu Khiêu đang nhìn xe hơi, Mã Tiểu Khiêu biết tất cả nhãn hiệu và số hiệu của xe hơi. Nhưng ông ta biết trình độ si mê của Mã Tiểu Khiêu đối với xe hơi, còn không đến nỗi mỗi ngày về đến nhà muộn như thế.

Ngài Mã Thiên Tiểu đến một nhà sách đối diện bên kia đường, đặt ống viễn vọng kính lên trên kệ sách, để nhìn rõ về phía Mã Tiểu Khiêu.

Thì ra Mã Tiểu Khiêu không phải là đang nhìn xe hơi, là nó đang nhìn người cảnh sát đang chỉ huy giao thông.

Đây là một người nữ cảnh sát, Mã Tiểu Khiêu nhìn đến không chớp mắt.

Người nữ cảnh sát đó có gì hay vậy?”

Ngài Mã Thiên Tiểu đưa ống kính viễn vọng xoay về phía người nữ cảnh sát, rất nhanh ông ta cũng bị người nữ cảnh sát đó thu hút lấy. Người nữ cảnh sát này giống như người mẫu thân hình cao, toàn thân mặc đồng phục cảnh sát màu đen có quân hàm, trên đầu đội một chiếc nón hình chiếc thuyền màu trắng, trên thắt lưng thắt chiếc thắt lưng rộng bản màu trắng, trên tay đeo đôi găng tay màu trắng, chân mang đôi giày ống sáng bóng đến độ có thể soi thấy người. Mặc bộ đồng phục cảnh sát uy phong thể này, người nữ cảnh sát xem ra càng mạnh mẽ hơn so với người mẫu.

Điều thu hút ngài Mã Thiên Tiểu chính là vẻ mặt tươi cười trên mặt người nữ cảnh sát, còn có động tác chỉ huy giao thông của cô ấy, giống như đang làm một điệu múa xinh đẹp. Xe hơi đi đến khắp nơi từ đông tây nam bắc, trong điệu múa xinh đẹp của người múa đứng ở ngã tư đường, điều khiển xe chạy về phía trước một cách ngay ngắn có trật tự.

Đôi mắt của ngài Mã Thiên Tiểu vẫn không rời khỏi ống kính viễn vọng, ông ta đã bị người nữ cảnh sát hớp hồn rồi, ông ta đã quên mất đi con trai Mã Tiểu Khiêu của ông ấy.

Ngài Mã Thiên Tiểu vẫn nhìn người nữ cảnh sát qua kính viễn vọng, mãi nhìn đến khi trời tối, người nữ cảnh sát đã rời khỏi ngã tư đường. Ông ta mới thu lại kính viễn vọng đi về nhà.

Mã Tiểu Khiêu đang ăn cơm. Dù rằng ngài Mã Thiên Tiểu đã cất đi mắt kính đen, cất đi khẩu trang, cất đi nón lưỡi vẹt và đã cất đi kính viễn vọng trong túi, nhưng Mã Tiểu Khiêu nhìn bộ dáng của cha nó vẫn có chút khác lạ.

“Cha, sao muộn thế này, cha đã đi đến đâu?”

Ngửi đến mùi thơm thức ăn, ngài Mã Thiên Tiểu mới cảm thấy bụng đói. Ông ta gấp một miếng thịt trong chén của Mã Tiểu Khiêu bỏ vào trong miệng, nói một cách mập mờ: “con đi đến đâu, cha cũng đi đến đó.”

Mã Tiểu Khiêu vốn không tin, nó nghĩ nó đi nhìn người nữ cảnh sát, cha nó làm sao cũng có thể đi nhìn người nữ cảnh sát.

“Cha nhìn thấy con cùng Lộ Man Man dạo siêu thị...”

Ngài Mã Thiên Tiểu cố ý không nói hết câu, cố ý để cho Mã Tiểu Khiêu sốt ruột.

Mã Tiểu Khiêu quả nhiên đã sốt ruột: “con mới là không đi cùng Lộ Man Man dạo siêu thị. Con đến siêu thị để đánh lừa cô ấy.”

“Tại sao phải đánh lừa cô ấy?”

“Tại cha không biết, Lộ Man Man giống như một KGB (Ủy ban an ninh quốc gia Liên Xô), cô giáo Tần phái cô ấy đến giám sát con. Trong lớp học cô ấy giám sát con, tan học rồi, cô ấy vẫn muốn giám sát con.”

Ngài Mã Thiên Tiểu lại cố ý kích Mã Tiểu Khiêu: “con lừa được Lộ Man Man rồi, lại ở một ngã tư đường đêm xe hơi có phải không?”

“Ai đi đêm xe hơi?” Con không có rãnh hơi như thế.”

“Thế con ở chỗ đó làm gì vậy?”

Mã Tiểu Khiêu quả nhiên bị lừa: “con ở đó xem cảnh sát.”

Ngài Mã Thiên Tiểu không hạ giọng: “cảnh sát có gì hay vậy?”

“Người cảnh sát đó là nữ.” Bộ dáng của Mã Tiểu Khiêu rất thần bí, “cha, con dám đánh đó, cha nhất định chưa gặp qua người nữ cảnh sát đẹp thế này, tài tình thế này!”

“Nói, nói xem, cô ấy đẹp thế nào, tài tình thế nào?”

Mã Tiểu Khiêu buông chén đĩa xuống, làm ra mấy động tác mấy người nữ cảnh sát chỉ huy giao thông thường làm. Ngài Mã Thiên Tiểu trong lòng đã rõ, đây đều là ở trong phòng vệ sinh rèn luyện ra cả đây, một chiêu một thức này, thật là giống.

Mã Tiểu Khiêu vừa làm động tác, vừa hỏi: “cha nói xem có đẹp không?”

Ngài Mã Thiên Tiểu nói đẹp, lại hỏi Mã Tiểu Khiêu, người nữ cảnh sát tài tình như thế nào?

Mã Tiểu Khiêu nói: “lúc trước, ở đó là do một người cảnh sát mập chỉ huy giao thông, ông ta dáng người rất hung dữ, lộ lên một đôi mắt bò, hể một cái là lên lớp, là phạt, nhưng tại ngã tư đó vẫn rất loạn, xe cộ dính chặt vào nhau. Hình dáng người nữ cảnh sát này không có chút gì hung dữ, cô ấy không lên lớp, cũng không xử phạt, trên mặt vẫn là nụ cười tươi, những tài xế lái xe ngoan

ngoãn nghe theo cô ấy chỉ huy, cha nói xem tài hay không?”

Ngài Mã Thiên Tiểu nói: “không phải tài, là sức mạnh của nụ cười.”

Sức mạnh của nụ cười?

Nếu như đây là nói người khác, Mã Tiểu Khiêu chưa chắc đã hiểu ý nghĩa câu nói này. Nhưng đây là nói về người nữ cảnh sát, Mã Tiểu Khiêu sẽ không chỉ chỉ là hiểu, có lẽ nó so với người khác đều lý giải đến thấu triệt.

Mã Tiểu Khiêu vẫn là ngày ngày sau khi tan học, thì chạy đến ngã tư đường xem người nữ cảnh sát chỉ huy giao thông. Ngài Mã Thiên Tiểu ngày ngày cũng đi, độ si mê của ông ta quyết không thua kém con trai ông ta Mã Tiểu Khiêu. Hai cha con, một người ở bên đường nhìn, một người ở bên này xem.

Khoảng một tháng sau, một loại đồ chơi nữ cảnh sát tương tự búp bê ba bi của Mỹ thịnh hành trở lại, đây là đồ chơi do ngài Mã Thiên Tiểu thiết kế, sự nghiệp của ông ta lại một lần nữa huy hoàng.

Ngoài Mã Tiểu Khiêu ra, không biết còn có ai phát hiện, đồ chơi người nữ cảnh sát này, cùng người nữ cảnh sát xinh đẹp ở ngã tư đường đó, không chỉ giống nhau về y phục, hình dáng cũng thật là giống nhau.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 10

Ăn món Nhật trên Ta Ta Mi.

Di truyền của ngài Mã Thiên Tiên đối với Mã Tiểu Khiêu có nhiều chỗ thật là giống nhau. Như giống nhau về ham chơi, giống nhau về chân thối. Mẹ của Mã Tiểu Khiêu có lúc thường hay lải nhải, nếu như muốn đối phó bà ấy, chỉ có một cách, đó chính là họ cùng nhau cởi giày, đưa bàn chân thối về phía bà ấy. Bấy giờ, mẹ của Mã Tiểu Khiêu sẽ la lớn lên một tiếng: “thối quá đi!”, rồi bịt mũi lại. Bịt mũi sẽ khó nói ra lời, làm sao mà còn lải nhải được?

Phòng sách của nhà Mã Tiểu Khiêu từng có hai con chuột gặm sách, trí tuệ của hai con chuột này so với chuột không gặm sách cao hơn nhiều, ngài Mã Thiên Tiểu đã dùng qua nhiều cách để đối phó với hai con chuột trí tuệ cao này, như dùng lồng bắt chuột, dùng keo dính chuột, kết quả sau cùng đều kết thúc thất bại. Về sau, vẫn là Mã Tiểu Khiêu đề ra một cách độc: dùng tất thối giết chết chúng nó. Nó đem tất thối của nó và tất thối của ngài Mã Tiểu Khiêu, thu gom lại được mấy đôi bỏ vào trong phòng sách. Mùi thối trong phòng sách xông lên khắp phòng, tuy rằng không có giết chết được hai con chuột trí tuệ đó, nhưng cũng làm cho chúng nó chết ngạt đi phân nữa.

Nước Nhật có một cửa hàng đồ chơi, đến xưởng sản xuất đồ chơi tìm ngài Mã Thiên Tiểu đàm phán buôn bán, họ muốn làm cửa hàng tổng đại lý “Em bé nầy” tại Nhật. Vị đại diện này là nữ, nhưng nói về buôn bán so với nam còn lợi hại hơn nhiều. Người nữ cửa hàng đồ chơi này rất kỳ kèo, đã cùng ngài Mã Thiên Tiểu lèo nhèo hơn một tuần lễ, xem ra, nếu như ngài Mã Thiên Tiểu không đáp ứng giá do bà ta đề ra, bà ấy vẫn còn kỳ kèo tiếp.

Vì lợi ích của xưởng, ngài Mã Thiên Tiểu cũng quyết tâm kỳ kèo cùng người

nữ cửa hàng đồ chơi Nhật Bản này.

Một hôm, ngài Mã Thiên Tiểu mời người nữ cửa hàng đồ chơi này đi ăn món Nhật Bản. Người phụ nữ Nhật Bản nói: “tôi nghe nói em bé này là do ngài dựa theo hình dáng của con trai ngài mà thiết kế ra, ngài có thể dắt con trai ngài đi theo không, tôi rất muốn nhìn thấy cháu.”

Ngài Mã Thiên Tiểu vốn không muốn dẫn Mã Tiểu Khiêu theo, ông ta là muốn trên bàn ăn, tiếp tục cùng người nữ cửa hàng đồ chơi này nói về làm ăn. Dẫn Mã Tiểu Khiêu theo, không biết chừng sẽ gây ra chuyện gì đây. Nhưng không thoả mãn yêu cầu của người nữ thương nhân này, giống như không có sự thật nào. Ngài Mã Thiên Tiểu nghĩ, phải bắt buộc nhắc nhở cho Mã Tiểu Khiêu.

“Mã Tiểu Khiêu, hôm nay cha dẫn con đi gặp người này, không phải người thường.”

Mã Tiểu Khiêu rất vui: “là siêu nhân phải không?”

“Là một người ngoại quốc.”

Mã Tiểu Khiêu không cho là như vậy: “người ngoại quốc không phải là người sao”

Ngài Mã Thiên Tiểu thấy Mã Tiểu Khiêu đối với người không cảm thấy thích thú, nghĩ nó đối với ăn uống vẫn có chút hứng thú!

“Mã Tiểu Khiêu, hôm nay cha dắt con đi ăn món ăn Nhật Bản.”

“Món ăn Nhật Bản ?”

Nghe ra rất lạ, Mã Tiểu Khiêu đối với tất cả thức ăn lạ đều có dực vọng tìm hiểu rất mạnh. Ngài Mã Thiên Tiểu nhìn thấy Mã Tiểu Khiêu mắc câu rồi, liền bắt đầu đề ra điều kiện: “nếu như con muốn ăn món ăn Nhật, bắt buộc phải ngoan, không được phạm phải một chút sai lầm nào.”

Ngài Mã Thiên Tiểu thuê một phòng kín nhỏ ở trong quán ăn Nhật, trên đất đang trải ta ta mi, bắt buộc phải cởi giày để đi vào.

Ngài Mã Thiên Tiểu và Mã Tiểu Khiêu cởi xong giày, ngồi khoanh tròn trên ta ta mi. Một đôi chân của ngài Mã Thiên Tiểu đã đủ thối rồi, lại thêm một đôi chân của Mã tiểu Khiêu, cứ nghĩ mà xem, sẽ có bao nhiêu mùi thối. Nhưng thời gian lâu, họ đã quen với mùi chân thối của mình, người lạ ngửi thấy, còn họ là không ngửi thấy.

Người tiểu thư phục vụ mặc bộ kimono hoa anh đào, giống như con chim nhỏ nhảy vào phòng, bận rộn dùng ống tay áo vừa rộng vừa to đưa lên mũi.

Mã Tiểu Khiêu không hiểu trên thắt lưng phía sau của vị tiểu thư đó, tại sao phải cột một cái túi? Nó bò đến bên mình của người phục vụ, đưa tay ra mò cái túi đó. Vị tiểu thư đang không chịu được cái mùi chân thối khó ngửi đó, kêu lên một tiếng kêu lãnh lốt, nhân cơ hội bỏ chạy mất.

“Con động tay động chân để làm gì?”

Ngài Mã Thiên Tiểu không nhận ra cô tiểu thư đó là bị mùi chân thối làm ra, ông ta cho rằng là bị Mã Tiểu Khiêu hù bỏ chạy. “Tuổi còn nhỏ, ý nghĩ không đứng đắn!”

“Con không có nghĩ gì sai, con chỉ là muốn đi mò thử, cái túi cô ấy đeo trên người có phải là túi thuốc nổ không. Ngộ nhờ nổ chết chúng ta, cha nói làm sao đây?”

Ngài Mã Thiên Tiểu cười đến bò lăn trên ta ta mi ____ Con trai ông ta thật là vui!

Ngay lúc đó, người phụ nữ Nhật Bản đến, Mã Tiểu Khiêu thấy khuôn mặt của bà ấy là màu trắng, cái môi màu đỏ, chân mày màu đen, trên một khuôn mặt có ba loại màu sắc mãnh liệt thế này, Mã Tiểu Khiêu cuối cùng đã hiểu, tại sao cha nó nói sẽ dẫn nó gặp một người không phải là người bình thường, người này giống như người gốm của gốm sứ làm ra.

Người phụ nữ Nhật Bản và ngài phiên dịch đều cởi giày, đi vào trong phòng. Nhìn thấy đã đến đủ, ngài Mã Thiên Tiểu kéo cửa gỗ đóng lại cái ào. Mùi thối bị nhốt trong phòng nhỏ, người phụ nữ Nhật Bản thiếu chút nữa bị hôn mê đi. Bà ấy nghe thấy ngài Mã Thiên Tiểu giới thiệu Mã Tiểu Khiêu con trai của ông ấy, liền xã giao đưa tay ra, muốn bắt tay cùng Mã Tiểu Khiêu. Mã Tiểu Khiêu nắm lấy bàn tay của bà ấy, cảm thấy bàn tay của người này cũng giống bàn tay sứ của gốm sứ làm ra, lạnh lạnh.

Thức ăn bắt đầu dọn lên. Vẫn là cô tiểu thư phục vụ mặc bộ Kimono hoa anh đào khi nãy, bê lên món thứ nhất ___ Cá rán.

Cá rán chiên vàng đều đang nghênh ngang nằm trong cái đĩa hình cá, xem ra đáng để cho người ta có cảm giác ăn ngon đây.

Cô tiểu thư phục vụ quỳ trên ta ta mi, để bốn đĩa cá chiên từng đĩa từng đĩa bê đến trên bốn cái bàn thấp trước mặt bốn vị khách. Trên mặt của cô ta nở nụ cười rung động lòng người, giống như ở trong phòng kín không có mùi thối vậy.

Ngài Mã Thiên Tiểu và Mã Tiểu Khiêu say sưa ăn cá chiên, người phụ nữ Nhật Bản và người phiên dịch lại ăn không nổi. Mùi thơm của cá rán và mùi chân thối hoà trộn cùng nhau, so với mùi thối đơn thuần càng tăng thêm để cho người ta chịu không nổi.

Ngài phiên dịch đã nhìn thấy, là bàn chân của ngài Mã Thiên Tiểu và Mã Tiểu Khiêu phát ra, nhưng ông ta cảm thấy kỳ lạ sao người tiểu thư phục vụ lại không sợ thối? Ông ta cứ mãi nhìn lên cô phục vụ đó, cuối cùng ông ta đã phát hiện bí mật chính là ở trong hai hốc mũi của cô ấy_____. Cô ấy ở trong hai lỗ mũi nhét vào hai hạt bông nhỏ, cho nên cô ấy không sợ thối.

Ngài phiên dịch theo như cách làm, ông ta nhẹ nhàng xé ra một miếng khăn ăn giấy nhỏ, ở dưới gầm bàn cuộn lại thành một vòng tròn nhỏ, nhân lúc không có ai chú ý nhét vào trong hốc mũi. Lúc đang nhét vào hốc mũi thứ hai, bị Mã Tiểu Khiêu vừa ăn xong đĩa cá rán ngẩng đầu lên nhìn thấy, Mã Tiểu Khiêu có chút xem thường ông ta, nó nghĩ một người có giáo dục, sao lại có thể ở trên bàn ăn móc cứt mũi được? Như nó một học sinh tiểu học nhỏ thế này, cũng biết ở trên bàn ăn móc cứt mũi là không văn minh. Ôi, những người lớn này! Mã Tiểu Khiêu lúc lắc đầu một cách không biết làm sao.

Nhét bít xong hai hốc mũi, người phiên dịch cũng không sợ thối nữa, ăn cá rán một cách ngon lành.

Ăn xong cá rán lại ăn su si. Su si làm rất rục rờ, xem ra vừa mắt không vừa ăn, Mã Tiểu Khiêu cảm thấy không ngon bằng thịt ướp sấy khô Trung Quốc ăn ngon hơn.

Người phụ nữ Nhật Bản vẫn là món nào cũng ăn không được, bà ấy cảm thấy kỳ lạ trong phòng kín tính cả người phục vụ là 5 người, sao lại chỉ có bà ấy cảm thấy khó chịu, lẽ nào người Trung Quốc đều không sợ thối sao?

Ngài Mã Thiên Tiểu nhìn thấy người phụ nữ Nhật Bản không muốn ăn thức ăn, cho rằng bà ta chỉ muốn nói chuyện làm ăn, liền ở trên bàn ăn cùng bà ta nói

chuyện buôn bán. Người phụ nữ Nhật Bản bị mùi thối làm cho hôn mê, nhìn một cách mơ mơ hồ hồ miệng của ngài Mã Thiên Tiểu lúc mở lúc khép, giống như miệng cá đang cử động, tuyệt nhiên không biết là ông ta đang nói gì, lại thấy ngài Mã Thiên Tiểu đưa đến hai trang giấy viết dày đặc, bấy giờ, bà ấy chỉ muốn mau mau rời khỏi chốn này, liền ký tên lên một cách rào rào.

Người phụ nữ Nhật Bản giống như chạy trốn ra khỏi phòng kín.

Ngài Mã Thiên Tiểu ôm lấy Mã Tiểu Khiêu, đưa nó giơ lên trên cao. Mã Tiểu Khiêu thật là phúc tinh của ông ta, cuộc đàm phán lâu như thế, đều chưa ký được hợp đồng, ngày hôm nay Mã Tiểu Khiêu vừa ra quân, hợp đồng đã ký xong.

Mã Tiểu Khiêu không hiểu, cha nó tại sao lại vui như thế? Nó cảm thấy món ăn Nhật không có chút gì ngon. Còn có điều không hiểu là, món ăn Nhật sao không gọi là thức ăn Nhật, lại gọi là món ăn Nhật?

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 11

Con chuột gặm sách không thể xem thường

Ngài Mã Thiên Tiểu ham chơi, nhưng ông ta cũng thích đọc sách. Ông ta nói, đối với một con người mà nói, sách và thức ăn quan trọng như nhau. Thức ăn là để nuôi dưỡng cơ thể, sách là để nuôi dưỡng trí tuệ. Cho nên, trong nhà của Mã Tiểu Khiêu, ngoài nơi chuyên để ăn là phòng ăn, nơi chuyên để chơi là phòng khách, còn có nơi chuyên để sách là phòng sách.

Không biết từ lúc nào, trong phòng sách chuột đã chạy đến, mỗi ngày tối đến đều gặm nát mấy quyển sách. Tối mấy hôm trước đã gặm nát quyển “Tây Du Ký” của ngài Mã Tiểu Khiêu thích đọc nhất, tối hôm qua gặm nát quyển “Thất hiệp ngũ nghĩa”.

Ngài Mã Tiểu Khiêu nghĩ hoài nghĩ không ra: trong nhà bếp có cái ăn cái uống, con chuột sao lại lén lén đi gặm sách trong phòng sách?

Mẹ của Mã Tiểu Khiêu yêu thích tất cả động vật, bao gồm cả chuột. Bà ta rất hiểu về chuột, đặc biệt là con chuột hiện đại. Bà ấy nói con chuột hiện đại giống con người hiện đại, đối với chất lượng cuộc sống ngày càng có yêu cầu cao, ngoài việc trộm thức ăn để thỏa mãn yêu cầu của cơ thể, vẫn phải gặm sách để thỏa mãn nhu cầu của tinh thần.

Ngài Mã Thiên Tiểu đồng ý quan điểm của mẹ Mã Tiểu Khiêu, đối với chuột gặm sách cũng có một chút lý giải đồng tình. Nhưng mỗi tối tiếng chuột gặm sách, chít cha chít chít, chít cha chít chít ồn đến nỗi ngài Mã Thiên Tiểu ngủ không yên giấc.

Ngài Mã Thiên Tiểu mê ngủ như cuộc sống, ai không để cho ông ta ngủ, ông

ấy sẽ liều mạng cùng người đó.

“Con chuột đáng chết, ta sẽ cho các người mém sự lợi hại của ta!”

Sự tức giận của ngài Mã Thiên Tiểu đã lên đến cực điểm. Ông ta chuẩn bị một cây gậy dài và một cây gậy ngắn. Cây dài là vũ khí của ông ta, cây ngắn là vũ khí của Mã Tiểu Khiêu. Ngài Mã Thiên Tiểu muốn liên hợp với Mã Tiểu Khiêu để cùng nhau đối phó mấy con chuột đáng ghét. Ông ta và Mã Tiểu Khiêu hẹn cùng nhau: buổi tối phòng sách vừa có động tĩnh gì, ông ta sẽ gõ cửa phòng của Mã Tiểu Khiêu, ám hiệu là “tốc tốc! tốc tốc tốc!”

Buổi tối hôm đó, Mã Tiểu Khiêu ngủ đến nửa đêm, nghe có tiếng gõ cửa.

“Tốc tốc! tốc tốc tốc!”

Đây là ám hiệu của ngài Mã Thiên Tiểu gọi nó đi đập chuột.

Mã Tiểu Khiêu và ngài Mã Thiên Tiểu ý chí chiến đấu hiên ngang.

Ngài Mã Thiên Tiểu nắm chặt cây gậy dài, Mã Tiểu Khiêu nắm chặt cây gậy ngắn, nép sát người vào bên cửa phòng sách.

Tiếng chuột trong phòng sách vẫn đang kêu “chít chít chít”.

Ngài Mã Thiên Tiểu nói ở bên tai của Mã Tiểu Khiêu, ông ta nói khi cha đếm “1, 2, 3”, chúng ta sẽ xông vào, đập cho chúng nó một trận “trở tay không kịp”.

“1! 2! 3!”

Mã Tiểu Khiêu tung chân đập cửa phòng sách ra.

“Đập đi!”

Ngài Mã Thiên Tiểu vung vẩy cây gậy dài, đập loạn xạ; Mã Tiểu Khiêu vung vẩy cây gậy ngắn, đập loạn xạ.

Trận chiến đấu đã xong, cửa kính tủ sách đã bể hết 4 cánh, con ngựa Đường Tam Thế của ngài Mã Thiên Tiểu yêu thích nhất bị đánh bể, bình hoa Cảnh Thái bị bể, chiếc xe nước gỗ từ Hà Lan mang về bị bể, chuột thì không có một con nào bị đánh trúng.

“Chuột đâu?”

Ngài Mã Thiên Tiểu tìm kiếm khắp nơi.

“Chít chít chít!”

“Chít chít chít!”

Chuột vẫn còn ở trong phòng sách, không biết đang trốn trong góc kẹt nào đang cất tiếng cười đây.

Ngài Mã Thiên Tiểu rất thất bại, ông ta ngồi bệt trên đất, vừa thu kiểm tàn cuộc, vừa nêu lên sự cảm khái cùng Mã Tiểu Khiêu: “con nhìn thấy chưa, loài chuột đã gặm sách này, mức phát triển trí lực là rất cao. Muốn chiến đấu cùng chúng nó, chỉ dùng vũ lực không là không được, còn phải dùng trí tuệ.”

Ngài Mã Thiên Tiểu thề phải dùng vũ lực, chiến thắng con chuột đã gặm sách, ông ta không biết từ đâu đem đến một cái lồng bẫy chuột. Trong lồng bẫy chuột có một cái mồi nhỏ liền cùng với cơ quan trên cửa. Trên cái mồi đó mồi lên thức ăn, khi chuột chạy vào ăn, một tiếng “chách” cửa lồng tự động đóng lại, chuột sẽ bị nhốt ở bên trong.

“Ha ha!” Ngài Mã Thiên Tiểu giống như đang nhìn thấy con chuột bị nhốt trong lồng “chuột ơi là chuột, ngày tận thế của chúng mày sắp đến rồi!”

Ngài Mã Thiên Tiểu hỏi Mã Tiểu Khiêu: “ở trong nhà, món ăn nào là ngon nhất?”

Mã Tiểu Khiêu nói có lạ xường ngũ vị.

Ngài Mã Thiên Tiểu từ trong tủ lạnh lấy ra một cây lạp xưởng, móc lên trên móc nhỏ trong lồng bắt chuột.

Đến tối, ngài Mã Thiên Tiểu để lồng bắt chuột có để lạp xưởng để ở trong phòng sách, sau đó cùng Mã Tiểu Khiêu canh giữ ở bên ngoài, khép hờ cửa lại, khe cửa đó đang đối diện cái lồng bắt chuột đó.

Mùi thơm của lạp xưởng bay khắp nơi trong phòng sách, còn bay đến trong mũi của ngài Mã Thiên Tiểu, bay đến trong mũi của Mã Tiểu Khiêu.

Chuột đã xuất hiện, một con trước, một con sau.

Hai con chuột chạy thẳng về phía lạp xưởng.

Đại công sắp thành! Mã Thiên Tiểu và Mã Tiểu Khiêu cùng nhau làm một động tác “ok”, rồi ôm chặt lấy nhau.

Nhưng, chuột không đi vào trong lồng. Chúng nó rảo quanh lồng bắt chuột, bộ dáng như đang tản bộ vậy.

Bỗng nhiên, một con chuột bò lên trên lồng bắt chuột, nó đưa cái đuôi dài dài thò vào trong lồng bắt chuột, cuộn chặt lấy cây lạp xưởng.

Một tiếng “chách” vang lên, cửa lồng bắt chuột đóng lại, hai con chuột lại vẫn đang ở bên ngoài.

Càng hay hơn vẫn còn đang ở phía sau.

Con chuột dùng đuôi cuộn chặt lạp xưởng đó, dùng miệng cắn vào đuôi của con kia. Con chuột bị cắn vào đuôi chạy về phía trước, lạp xưởng ở trong lồng đã bị kéo ra ngoài rồi.

Hai con chuột không lập tức ăn ngay lạp xưởng. Chúng nó dùng móng chân đẩy lạp xưởng đi về phía trước, lạp xưởng lăn long lóc.

A, thì ra hai con chuột này muốn đem lạp xưởng dời đi.

Lạp xưởng đang lăn long lóc, lăn long lóc, phía trước có vật ngăn lại, một con chuột liền dùng móng chân ôm chặt lấy lạp xưởng, bốn chân hướng lên trời nằm ở trên đất. Còn con chuột kia, thì đem cái đuôi của con chuột này vác lên trên vai, giống như đang kéo xe vậy, chỉ trong chớp mắt, đã không biết kéo đến nơi nào rồi.

Ngài Mã Thiên Tiểu và Mã Tiểu Khiêu nhìn đến trở mắt đờ ra. Đợi họ xông vào phòng, trong phòng sách chỉ còn một cái lồng trống không.

Ngài Mã Thiên Tiểu cảm khái vạn phần: “Mã Tiểu Khiêu, con nhìn thấy chưa, đây chính là con chuột đã gặm sách, con chuột có trí tuệ, bằng không sẽ không được như thế.”

Sau khi cảm khái đã qua, ngài Mã Thiên Tiểu thuyết phục bằng cảnh ngộ của mình. Thuyết phục thứ nhất chính là nói đến trên mình của Mã Tiểu Khiêu.

“Mã Tiểu Khiêu, con bây giờ đã hiểu rồi chưa? Đọc sách là rất có ích, có thể nuôi dưỡng rất nhiều trí tuệ, giống như hai con chuột này....”

“Cha, sao cha lại lấy chuột ra so với con?”

Mã Tiểu Khiêu kháng nghị lại.

“Sao lại không thể lấy chuột ra so cùng người lớn?” Ngài Mã Thiên Tiểu cảm thấy Mã Tiểu Khiêu không đủ khiêm nhường, “con vẫn còn chưa có đủ trí lực cao của hai con chuột này mà!”

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 12

Keo dính chuột dán dính bàn chân người

Chuột ở trong phòng sách đã làm cho ngài Mã Thiên Tiểu sút đầu mẻ trán, dùng vũ lực dùng trí tuệ đều không chiến thắng được chúng nó, điều này đã làm cho ngài Mã Thiên Tiểu có cảm giác thất bại trước giờ chưa từng có. Ngài Mã Thiên Tiểu có chút sợ hãi, ông ta sợ nếu như ông ta không đánh bại một cách triệt để chuột ở trong phòng sách, loại cảm giác thất bại này sẽ suốt đời đi theo ông ta.

Tiểu thư La, thư ký của ngài Mã Thiên Tiểu, không nhẫn tâm nhìn thấy xưởng trưởng Mã bị hai con chuột đánh bại thế này, liền hiến kế cho ông ta, nói có một loại keo dính chuột, là một loại vũ khí mạnh nhất để đối phó với chuột.

“Lúc ban đầu nhà chúng tôi cũng giống như nhà của ngài, chỉ có hai con chuột. Hai con chuột này sinh ra một đàn con, chuột con lớn lên, lại sinh ra một đàn chuột nhỏ, trong nhà chúng tôi có 3 đời nhà chuột, tổng cộng có hơn mười mấy con, trời vừa tối thì chúng mò ra phá, về sau, mua một miếng keo dán chuột, một lúc giết chết ba đời nhà chuột.”

Ngài Mã Thiên Tiểu có chút không tin: “đây có phải có chút quá thần kỳ không!”

“Không có chút gì thần kỳ cả.” Tiểu thư La nói phớt qua: “đầu tiên là một con chuột bị dán dính, anh chị em của nó đến cứu, kết quả đều bị dán dính cả; Sau đó là ba má của nó lại cứu chúng nó, kết quả đều bị dán dính hết; Tiếp theo đó, là ông nội bà nội lại cứu chúng nó, kết quả là vẫn bị dán dính hết cả. Ngài xem, đây có phải là ba đời nhà chuột, đều đã bị dán dính lên trên miếng keo dán chuột không?”

Ngài Mã Thiên Tiểu nghe cô La nói cũng có lý, ông ta đã tin uy lực của miếng keo dán chuột.

Ngài Mã Thiên Tiểu suy nghĩ, chuột của nhà ông ta và chuột của nhà cô La có chút không giống nhau, tuy nói là chỉ có hai con, nhưng lại là hai con chuột gặm sách, chuột có trí lực cao, không được xem thường một chút nào. Ông ta mua về bốn miếng keo dán chuột, trong lòng nghĩ việc này không nên để xảy ra sai sót.

Ngài Mã Thiên Tiểu ở trong phòng sách, đang suy nghĩ cẩn thận về con đường đi của chuột có thể xuất hiện, để cho chắc chắn, ở bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, mỗi hướng đặt một miếng keo dán chuột.

“Ha ha!” Cảm giác thất bại của ngài Mã Thiên Tiểu đã hết sạch sành sanh, mà còn có lòng tin tất thắng. “Chỉ cần bị dán dính rồi, thì đừng mong gì chạy thoát!”

Mã Tiểu Khiêu nhắc nhở cha: “cha đừng quên là chuột nhà chúng ta là chuột gặm sách, rất thông minh đấy!”

Ngài Mã Thiên Tiểu nói: “Chuột có thông minh đến đâu, đều phải đi trên đất, đi qua đi lại, một chút không cẩn thận, sẽ bị dán dính.”

Ngày hôm đó, ngài Mã Thiên Tiểu rất là hưng phấn, trên miệng luôn nở nụ cười thắng lợi.

Tối đến, Mã Tiểu Khiêu và ngài Mã Thiên Tiểu nấp ở bên ngoài cửa phòng sách, chỉ đợi miếng keo dán chuột dán dính chuột, họ sẽ chạy vào.

“Chít chít chít chít!”

“Chít chít chít chít!”

Chỉ nghe tiếng kêu của chuột, không nhìn thấy chuột bò ra.

Mã Tiểu Khiêu hỏi cha làm thế nào đây?

Ngài Mã Thiên Tiểu rất kiên trì, ông ta nói nhỏ ở bên tai của Mã Tiểu Khiêu: “người ta đọc sách, có lúc đọc mệt; Chuột gặm sách cũng có lúc mệt.”

Ngài Mã Thiên Tiểu nói thật không sai, chuột gặm sách mệt rồi, từ trên giá sách nhảy xuống, nhảy lên trên cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ, mặt trăng rất to rất tròn.

Vẫn là hai con chuột đó. Chúng nó vai sánh vai, ngồi trên cửa sổ, ngắm trăng trên trời.

Mã Tiểu Khiêu lại hỏi cha: “làm sao đây?”

Ngài Mã Thiên Tiểu vẫn là rất kiên trì, ông ta nói ngắm trăng cũng có lúc mệt.

Ngài Mã Thiên Tiểu nói quá đúng, hai con chuột ngắm trăng ngắm đến mệt rồi, từ trên cửa sổ nhảy xuống đất.

Ánh trăng sắc bạc từ cửa sổ chiếu vào, chiếu đến trên đất, giống như từng chùm từng chùm ánh sáng chiếu trên sân khấu. Hai con chuột lấy sàn nhà của phòng sách, làm thành vũ đài hoa lệ, hai con chuột ôm nhau, cùng nhau nhảy điệu van trên đất.

Múa thật đẹp!

Hai mắt của ngài Mã Thiên Tiểu và hai mắt của Mã Tiểu Khiêu dán chặt vào bước chân của chuột, mong chúng nó nhảy đến miếng keo dán chuột.

Nhưng, hai con chuột này xoay qua xoay lại, đều chỉ xoay quanh bốn miếng keo dán chuột.

“Đừng nhụt chí.” Ngài Mã Thiên Tiểu so ra có lòng tin hơn Mã Tiểu Khiêu, “đợi chúng nó quay đến chóng mặt, chúng nó sẽ phải quay đến miếng keo dán chuột.”

Ngài Mã Thiên Tiểu nói thật đúng, hai con chuột thật đã bị chóng mặt, ngã nằm sấp trên đất không nhúc nhích.

“Mã Tiểu Khiêu, xông vào!”

Ngài Mã Thiên Tiểu dẫn dắt Mã Tiểu Khiêu xông vào trong phòng sách, hai con chuột giống như đã bị tiêm trúng chất kích thích, điên cuồng chạy trong phòng sách.

Ngài Mã Thiên Tiểu đang mãi mê chỉ huy con trai tác chiến: “Mã Tiểu Khiêu, đuổi chúng nó chạy vào chỗ miếng keo dán chuột!”

Mã Tiểu Khiêu đuổi một con chuột chạy về phía miếng keo dán chuột, chuột phóng qua miếng keo dán chuột, một chân của Mã Tiểu Khiêu lại đập một cách ngay ngắn vào một miếng keo dán chuột. Nó đuổi theo không tha, muốn đem con chuột này đuổi đến miếng keo dán chuột khác. Con chuột lại phóng lên, phóng qua khỏi miếng keo dán chuột. Mã Tiểu Khiêu một chân sải đến, ngay chóc, dẫm lên ngay trên miếng keo dán chuột.

“Cha, hai chân con đều bị dán dính cả rồi.”

Bấy giờ, Mã Tiểu Khiêu nghe thấy tiếng nói càng đau thương hơn của ngài Mã Thiên Tiểu: “Mã Tiểu Khiêu, hai chân của cha cũng bị dán dính rồi.”

Tổng cộng bốn miếng keo dán chuột, kết quả hai miếng dán lên trên hai chân của Mã Tiểu Khiêu, hai miếng khác dán dính trên hai chân của ngài Mã Thiên Tiểu.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 13

Mã Tiểu Khiêu làm ba.

Mã Tiểu Khiêu không có lý tưởng nào khác, nó không giống bá đầu vương Mã Đạt, cũng không giống con khỉ Mao Triệu, chúng nó lúc thì lý tưởng này, lúc thì có lý tưởng khác, lý tưởng vẫn thường luôn thay đổi. Lúc năm học thứ nhất, lý tưởng của Mã Đạt là làm giải phóng quân, lý tưởng của Mao Triệu là làm nhà khoa học; Lúc năm học thứ hai, lý tưởng của Mã Đạt và Mao Triệu đều đã thay đổi: Lý tưởng của Mã Đạt là đổi thành ngôi sao bóng đá, lý tưởng của Mao Triệu đổi thành là nhà phi hành; Lúc năm thứ ba, Mã Đạt và Mao Triệu lại đổi nữa: lý tưởng của Mã Đạt đổi thành làm giám đốc công ty, lý tưởng của Mao Triệu đổi thành là nhà ngân hàng. Đổi đi đổi lại, chỉ có lý tưởng của Mã Tiểu Khiêu là không thay đổi, lúc năm thứ nhất, nó muốn làm ba; Lúc năm thứ hai, nó muốn làm ba; Lúc năm thứ ba nó vẫn muốn làm ba. Các bạn học đều cười nó, thầy cô giáo cũng cười nó, nhưng Mã Tiểu Khiêu không sợ người khác cười, nó vẫn là muốn làm ba.

“Làm ba có gì hay?” Đầu bá vương Mã Đạt có chút xem thường Mã Tiểu Khiêu, “làm ba phải kết hôn, phiền đến chết đi.”

Mã Tiểu Khiêu vội vàng tuyên bố: “tôi không muốn kết hôn.”

“Bạn không kết hôn, làm sao có thể làm ba?”

Mã Tiểu Khiêu không tin, không kết hôn là không thể làm ba.

Mã Tiểu Khiêu đi thương lượng cùng ngài Mã Thiên Tiểu: “cha, cha để cho con làm ba một ngày, cha làm Mã Tiểu Khiêu, có được không?”

“Cái gì, cái gì?” Ngài Mã Thiên Tiểu cho rằng lỗ tai của ông ta nghe không rõ, “Mã Tiểu Khiêu, con nói lại lần nữa đi.”

Mã Tiểu Khiêu nói lại một lần nữa.

Lần này, ngài Mã Thiên Tiểu đã nghe rõ. Ông ta nói để cho Mã Tiểu Khiêu làm ba một ngày không có vấn đề gì, nhưng là muốn Mã Tiểu Khiêu nói cho ông ta biết, tại sao muốn làm ba?

Mã Tiểu Khiêu nói, làm ba có thể không làm bài tập. Làm ba có thể quản con. Làm ba trong túi là tiền, muốn mua gì thì có thể mua cái đó. Làm ba rất tự do, muốn làm gì thì có thể làm cái đó.

Ngài Mã Thiên Tiểu nghe xong cất tiếng cười ha ha, ông ta không biết làm ba lại có nhiều chỗ như thế này. Ông ta đồng ý vào ngày cuối tuần, để cho Mã Tiểu Khiêu làm ba một ngày.

Sáng sớm ngày thứ bảy, Mã Tiểu Khiêu còn ngủ nướng trên giường, ngài Mã Thiên Tiểu đến giật chiếc chăn của Mã Tiểu Khiêu.

“Mã Tiểu Khiêu, mau thức dậy làm bài tập!”

Mã Tiểu Khiêu nhượng nhượng mắt: “ngày hôm nay con làm ba, cha làm con, làm sao lại có chuyện con trai đi quản lý ba?”

Ngài Mã Thiên Tiểu lập tức đổi giọng gọi Mã Tiểu Khiêu là “ba”.

“Ba, con trai ba bụng đói rồi, ba có lo không?”

Mã Tiểu Khiêu lật mình lại. Tuy rằng nó vẫn muốn ngủ thêm một chút, nhưng đã làm ba làm sao lại có thể để cho con trai đói bụng được?

Mã Tiểu Khiêu ra khỏi giường, vừa ngáp, vừa hỏi ngài Mã Thiên Tiểu muốn ăn gì?

“Sữa bò, trứng gà, giấm bông nóng, dưa leo, bánh mì miếng.” Ngài Mã Thiên Tiểu không câu nệ, “trứng gà phải cắt thật gọn.”

Mã Tiểu Khiêu vừa nghe đã cảm thấy phiền. Nó nói: “con ăn nhiều thế này, có thể ăn ít lại một chút không?”

“Cứ như thế, không được thiếu chút nào.” Ngài Mã Thiên Tiểu nói, “lẽ nào ba sợ phiền, mà để cho con trai ăn đói sao?”

Nếu như người ba sợ phiền không để cho con trai ăn no, nhất định là người ba xấu lòng dạ sói. Mã Tiểu Khiêu không muốn làm người ba xấu lòng dạ sói, nó bê đến cho ngài Mã Tiểu Khiêu một ly sữa bò, để bánh mì miếng vào trong lò nướng, ban đầu là hai miếng nướng không đều, hai miếng sau nướng thật chín vàng, tiếp theo là cắt giấm bông, rồi cắt dưa leo.

Mã Tiểu Khiêu chiên trong chảo bằng một cái trứng gà. Ngài Mã Thiên Tiểu chê dầu quá nhiều, chiên chín quá. Mã Tiểu Khiêu đành phải chiên lại một cái trứng khác, chiên thật mềm, chính là loại ngài Mã Thiên Tiểu muốn ăn.

Trên bàn ăn, ngài Mã Thiên Tiểu giành lấy hai miếng bánh nướng thật vàng bỏ vào trong đĩa của mình, lại lấy cái trứng gà chiên thật mềm bỏ vào trong đĩa của mình. Còn lại hai miếng bánh mì chiên không vàng và cái trứng chiên chín quá, đành để Mã Tiểu Khiêu ăn. Trong lòng Mã Tiểu Khiêu rất khó chịu, nhưng nó lại không thể tranh ăn cùng ngài Mã Thiên Tiểu, vì ngày hôm nay, nó là ba, ngài Mã Thiên Tiểu là con, làm ba sao lại có thể tranh ăn cùng con trai được?

Mã Tiểu Khiêu nén đi cơn giận, nhìn ngài Mã Thiên Tiểu thật không vừa mắt. Nó nhìn thấy ngài Mã Thiên Tiểu đang mặc chiếc áo âu phục thẳng thớm, mang đôi giày sáng bóng, bộ dáng như thế thật không giống đứa con trai, liền để cho ngài Mã Tiểu Khiêu đổi y phục cho nó mặc.

“Thế con mặc cái gì?” Ngài Mã Tiểu Khiêu thật không muốn, “làm con cũng không được mặc y phục sao!”

Mã Tiểu Khiêu kêu ngài Mã Thiên Tiểu mặc bộ áo thun trắng toàn thân, xem ra đã có chút giống trẻ con rồi. Lại đội lên đầu cái nón kết, để vành nón kéo ở sau gáy, ôi, đã giống con trai rồi.

Chiếc áo âu phục của ngài Mã Tiểu Khiêu vừa dài vừa to, mặc lên trên người của Mã Tiểu Khiêu giống như chiếc áo dài. Ô, Mã Tiểu Khiêu trong thoáng chốc cũng đã tìm được cảm giác làm ba rồi.

Làm ba thì phải quản con trai.

“Mã Tiểu Khiêu, mau đem bài tập ra làm đi!”

Ngài Mã Thiên Tiểu rất biết nghe lời đem cặp sách của Mã Tiểu Khiêu ôm ra, sau đó nhỏ tiếng hỏi Mã Tiểu Khiêu: “này, trước tiên là làm số học hay là làm bài văn?”

Mã Tiểu Khiêu cũng nhỏ tiếng trả lời: “trước tiên làm bài làm văn.”

Mã Tiểu Khiêu trong lòng thầm vui, nó sợ nhất viết văn, ngày hôm nay nó làm ba, đã có thể không viết văn rồi.

Ngài Mã Thiên Tiểu lại nhỏ tiếng hỏi: “đầu đề bài văn là gì?”

Mã Tiểu Khiêu nhỏ tiếng trả lời: “một ngày của tôi.”

Nói xong mấy câu nói, ngài Mã Thiên Tiểu lại trở về bộ dáng của con trai, Mã Tiểu Khiêu lại trở về bộ dáng của người ba.

Nhìn thấy ngài Mã Thiên Tiểu đã viết lên trong vở làm văn viết xong đầu đề “Một ngày của tôi”, Mã Tiểu Khiêu cảm thấy cả người nhẹ nhõm, nó nằm trên ghế xa lông, để chân gác lên trên bàn trà, xem ti vi.

“Ba, tắt ti vi đi!”

“Tại sao phải tắt ti vi?” Mã Tiểu Khiêu vung tay về phía ngài Mã Thiên Tiểu, “đi đi đi, mau đi làm bài tập, làm con mà quản ba sao.”

“Ba xem ti vi, con làm bài tập, con không làm!” Ngài Mã Thiên Tiểu đặt mông ngồi bên cạnh Mã Tiểu Khiêu, “con cũng muốn xem ti vi.”

Mã Tiểu Khiêu hết cách, đành phải tắt ti vi đi.

Mã Tiểu Khiêu từ trong túi áo âu phục móc ra một bao thuốc thớm, dùng hai ngón tay kẹp lấy một điếu, làm bộ dáng như đang hút thuốc.

Ngài Mã Thiên Tiểu đã lại làm phiền nó nữa rồi: “ba, ‘Một ngày của tôi’ viết như thế nào?”

Mi thật ngốc, ngay cả ‘Một ngày của tôi’ cũng không biết viết. Mã Tiểu Khiêu bắt đầu chỉ cho ngài Mã Thiên Tiểu làm văn, “ví dụ như lấy ngày hôm nay của chúng ta ra để viết, ngày hôm nay tôi làm những việc gì đây?”

“Ngày hôm nay con làm ba.”

“Tại sao con lại muốn làm ba?” Đây chính là mở đầu, con làm ba như thế nào? Đây chính là thân bài; Cảm nhận của tôi làm ba là gì? Đây là kết luận. Bài văn đơn giản này, mở đầu viết một đoạn, thân bài viết một đoạn, kết luận viết một đoạn, tổng cộng viết 3 đoạn là được rồi.”

Ngay chính Mã Tiểu Khiêu tự mình cũng cảm thấy kinh ngạc, làm văn sao lại

dễ như thế này, viết hay thế này? Nhưng lúc nó còn chưa làm ba, việc sợ nhất chính là viết văn.

Viết xong bài văn, đã là buổi trưa.

“Ba!” Ngài Mã Thiên Tiểu mặt mày nhăn nhó hỏi Mã Tiểu Khiêu, “buổi trưa ba chuẩn bị gì cho con ăn vậy?”

Mã Tiểu Khiêu đầu bưng lên, nó hết hơi sức nói: “con muốn ăn gì? Nói đi, đơn giản thôi.”

“Sườn heo khoai tây kho, lại thêm một bát canh cà chua.”

“Ba không biết nấu món Sườn heo khoai tây kho, chỉ biết nấu canh cà chua.”

Ngài Mã Thiên Tiểu nói: “ngay cả món sườn heo khoai tây kho đều không biết nấu, con còn muốn làm ba sao?”

“Con không làm ba nữa là được rồi.” Mã Tiểu Khiêu cởi ra chiếc áo âu phục vừa to vừa dài mà nó đang mặc trên mình ra, “làm ba có gì hay đâu!”

Mã Tiểu Khiêu làm ba nữa ngày, cảm thấy có một đứa con cũng đủ phiền rồi. Từ đấy về sau, nếu cùng Mã Tiểu Khiêu nói về lý tưởng, Mã Tiểu Khiêu thà rằng không có lý tưởng, cũng không muốn làm ba.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Phần II - Chương 1

Người cha vấn đề

Bong bóng ký ức.

1.

Mỗi học kỳ trong trường học đều tổ chức cho học sinh xem buổi chiếu phim. Sau buổi chiếu phim, trời đã sắp tối rồi, Mạnh Tiểu Kiêu và Phó Lâm Lâm kết bạn cùng nhau đi về nhà.

Trên đường về có một tiệm thức ăn nhanh “Kentucky” vừa mới khai trương, Phó Lâm Lâm kéo lấy Mạnh Tiểu Kiêu đi vào bên trong.

“Tôi mời bạn ăn Ham bu ger.”

“Tôi không muốn ăn.” Mạnh Tiểu Kiêu rút tay ra khỏi bàn tay của Phó Lâm Lâm.

“Kỳ lạ, không phải là bạn rất thích ăn Ham bu ger đó sao?”

“Nhưng tôi bây giờ và sau này sẽ không thích ăn Ham bu ger nữa.” Mạnh Tiểu Kiêu nói: “là vì mấy hôm trước đây tôi xem báo, có một bài báo nói ăn thức ăn ‘Macdonan’, ‘Kentucky’ rất dễ làm cho người ta phát mập.

“Kệ họ!” Phó Lâm Lâm lại kéo Mạnh Tiểu Kiêu đi vào trong, “hơn nữa không phải ngày nào cũng ăn, làm sao có thể mập được mà mập?”

Mạnh Tiểu Kiêu nói không lại Phó Lâm Lâm đành phải đi cùng cô ấy. Người bên trong cửa hàng rất đông, đã không còn chỗ ngồi. Đúng lúc Mạnh Tiểu Kiêu đang ngó đồng ngó tây tìm chỗ, bỗng nghe tiếng kêu kinh hãi của Phó Lâm

Lâm: “Mạnh Tiểu Kiều!”

Mạnh Tiểu Kiều giật thót người: “cái gì vậy, tôi đây.”

Bộ dáng của Phó Lâm Lâm rất bí hiểm: “mau nhìn đi, cha bạn!”

Nhìn theo ngón tay của Phó Lâm Lâm chỉ, Mạnh Tiểu Kiều quả nhiên nhìn thấy cha của nó đang ngồi ở trong một góc quán. Đương nhiên, đây không phải là nguyên nhân gây nên tiếng kêu kinh ngạc của Phó Lâm Lâm, vấn đề ở chỗ là có một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi đang ngồi đối diện cha của Mạnh Tiểu Kiều.

Cha Mạnh Tiểu Kiều và người con gái xinh đẹp trẻ tuổi đó đang nói cười vui vẻ, ông ta đang ngậm ống hút hút từng chút từng chút nước trong ly một cách phong độ tao nhã có chút gì đó giống như trong phim, Mạnh Tiểu Kiều cảm thấy ông ta lúc ở trong nhà hoàn toàn giống như là hai người xa lạ, ở trong nhà cha bắt luận uống gì vẫn là ngửa đầu uống một hơi, bên mép vẫn thường chảy xuống tí nước.

Người con gái xinh đẹp trẻ tuổi đó không biết đang nói chuyện gì vui, mà cha Mạnh Tiểu Kiều nghe rất chăm chú. Thân hình của ông ta đang nghiêng về phía trước, đôi mắt đang nhìn một cách cười tít mắt về phía đối phương, có lúc còn cùng người con gái đó phát ra tiếng cười vui vẻ. Nhìn rõ, cha cùng người con gái đó đang rất vui vẻ bên nhau. Trong lòng Mạnh Tiểu Kiều bất giác có một chút khó chịu, cô ấy đang khó chịu cho mẹ, vì ở trong ký ức của cô ấy, cha của cô ấy chưa bao giờ ngồi nghe mẹ nói chuyện một cách chăm chú thế này, cũng chưa hề cùng mẹ phát ra tiếng cười vui vẻ như thế. Cô bé từ lâu đã nghĩ đến một cách mờ mờ cha và mẹ sống cùng nhau gần như không vui.

Nhìn thấy Mạnh Tiểu Kiều buồn, Phó Lâm Lâm cũng không còn lòng dạ nào ăn Ham bu ger.

“Chúng ta về nhà thôi!”

Phó Lâm Lâm kéo Mạnh Tiểu Kiều đi ra khỏi cửa hàng thức ăn nhanh.

“Có lẽ là họ thật không có việc gì,” Phó Lâm Lâm muốn an ủi Mạnh Tiểu Kiều, “cha bạn chẳng qua là đang ăn một bữa cơm cùng người con gái đó.”

Mạnh Tiểu Kiều đã nghĩ đến điều này, nhưng trong lòng cô bé vẫn có chút buồn.

“Tôi cảm thấy người con gái đó rất quen, hình như đã đến nhà chúng tôi rồi.”

“Cô ấy là ai?”

“Tôi nhớ ra rồi,” Phó Lâm Lâm nói, “cô ấy là nhân viên đánh máy của phòng cơ mật ở công ty ba tôi, hôm đó cô ấy đến nhà tôi để lấy công văn.”

Lúc chia tay ở dưới lầu, Mạnh Tiểu Kiều nói với Phó Lâm Lâm: “bạn có thể không đem sự việc ngày hôm nay nhìn thấy nói cho ba bạn nghe được không?”

Phó Lâm Lâm gật gật đầu.

Mạnh Tiểu Kiều kiên trì bắt Phó Lâm Lâm phải thề.

Phó Lâm Lâm giơ bàn tay phải lên: “tôi xin thề!”

2.

Mạnh Tiểu Kiều về đến nhà, mẹ và Mi E đang ngồi ở trước bàn ăn một cách uể oải, thức ăn trên bàn đang được úp lên một cái lồng bàn_____Xem ra họ đã

đợi rất lâu rồi.

“Xin lỗi, con về muộn.”

Mạnh Tiểu Kiều không hiểu bản thân mình tại sao phải nhận lỗi, nếu như lúc bình thường, cô ấy sẽ không như thế này.

“Ôi, Mạnh Tiểu Kiều chúng ta từ lúc nào đã học được cách ăn nói khách sáo thế này?” Tiếng nói của mẹ cô ấy vừa the thé vừa nhỏ bé, ríu ra ríu rít, làm cho Mạnh Tiểu Kiều lại nhớ về người con gái xinh đẹp đó, nhớ lại tinh thần của cha ngồi nghe cô ấy nói chuyện, cô ấy nghĩ giọng nói của cô gái ấy nhất định là dễ nghe đây.

Mạnh Tiểu Kiều cầm lấy một cái chén đi xới cơm, mẹ Mạnh Tiểu Kiều giắt lấy cái chén trong tay cô ấy nói: “cha con còn chưa về, hãy đợi chút nữa!”

Mạnh Tiểu Kiều nhìn mẹ, mũi của cô ấy bỗng có chút chua sót muốn rơi nước mắt.

“Cha con cũng thật là....”

“Cái đĩa hát cũ” vừa the thé vừa nhỏ bé lại quay trở lại, mẹ Mạnh Tiểu Kiều liên tục trách móc điều không phải của cha. Nói đi nói lại, chẳng qua là chút chuyện nhỏ vụn vặt thông thường, thật đáng để cho người ta chịu không nổi, đáng trách cha....”

“Mẹ, đừng nói nữa!” Mạnh Tiểu Kiều quả tình nghe không nổi nữa rồi, “chúng ta ăn cơm đi!”

“Con thật không biết gì, đợi cha con về rồi cùng nhau ăn cơm!”

Mạnh Tiểu Kiều buộc miệng nói ra: “cha không thể về nhà ăn cơm tối.”

“Sao con biết?” Mẹ Mạnh Tiểu Kiều đang chăm chú nhìn Mạnh Tiểu Kiều hỏi.

Mạnh Tiểu Kiều tự biết đã lỡ lời, đành phải nói dối: “sáng sớm cha đã nói cho con rồi, con quên không nói cho mẹ biết.”

“Cha con có nói cho con biết ông ta ở nơi nào ăn cơm tối không? Ông ta đang cùng ai ăn cơm tối không?”

Mạnh Tiểu Kiều lắc đầu.

Ánh mắt của mẹ Mạnh Tiểu Kiều mờ tối đi, trong chớp mắt giống như đã già đi rất nhiều.

Mạnh Tiểu Kiều lúc này rất đau lòng thay cho mẹ, nhưng cô ấy lại nghĩ không ra lời nào cụ thể để an ủi mẹ, hiện tại điều cô ấy sợ nhất là không cẩn thận nó ra lời nói sai trái, bán đi người cha hoặc phải tội với mẹ.

Sau khi ăn xong cơm tối, Mạnh Tiểu Kiều trở về phòng mình, Mi E cũng cùng đi vào.

“Mạnh Tiểu Kiều, xảy ra chuyện gì vậy?”

Mạnh Tiểu Kiều biết không giấu được Mi E, liền kéo lấy Mi E, nước mắt đã kìm nén cả buổi tối cuối cùng cũng đã ào ào tuôn ra.

“Mi E, giúp em với!”

3.

Đêm đến, Mạnh Tiểu Kiều nằm ở trên giường nhớ về chuyện của cha và mẹ, lúc đang mơ mơ màng màng sắp ngủ, cha về đến nhà. Mạnh Tiểu Kiều tỉnh ngủ

hắn, dựng đứng lỗ tai nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Cha mẹ quả nhiên đang cãi nhau, tiếng cãi nhau từ nhỏ đến lớn, cho dù cha muốn ra sức hạ thấp giọng, tiếng nói của mẹ lại càng lúc càng cao, đã đề lên tiếng nói của cha, sau cùng nghe đến cha bước ra khỏi phòng thét lên một tiếng: “bà thật là để cho người ta chịu không nổi!”

Tiếp đến, lại nghe một tiếng “ầm”, đó là tiếng dập cửa, lòng bàn tay và lòng bàn chân của Mạnh Tiểu Kiều đều toát đầy mồ hôi, cô ấy lo cha sẽ rời khỏi nhà đi ra ngoài.

Điều Mạnh Tiểu Kiều lo lắng quả nhiên đã xảy ra, cha đề ra muốn cùng mẹ sống riêng.

“Sống riêng thường thường là khúc dạo đầu của ly hôn.” Phó Lâm Lâm nói với Mạnh Tiểu Kiều làm như có chuyện ấy thật.

“Ý bạn nói là cha tôi và mẹ tôi sẽ ly hôn?” Mạnh Tiểu Kiều luôn luôn cho rằng con trẻ của cha mẹ ly hôn là rất tội nghiệp, cô ấy không muốn làm đứa trẻ đáng thương.

Phó Lâm Lâm cũng không muốn phải nhìn thấy Mạnh Tiểu Kiều trở thành đứa trẻ đáng thương, cho nên cô ấy không trả lời thẳng vào câu hỏi của Mạnh Tiểu Kiều, mà là phần nộ trách móc tất cả việc này đều là do Tần Khả Tâm gây ra.

“Ai là Tần Khả Tâm?”

Chính là người con gái mà chúng ta ở trong ‘Kentucky’ nhìn thấy ngồi cùng cha bạn đấy.” Phó Lâm Lâm nói, “có muốn tôi nói cùng ba tôi một tiếng, khai trừ Tần Khả Tâm đi không?”

“Đừng, đừng!” Mạnh Tiểu Kiều biết Phó Lâm Lâm thật không có nói khoác, ba Phó Lâm Lâm là Phó Tổng giám đốc chủ quản nhân sự, muốn khai trừ một công nhân, chỉ cần một câu nói. Nhưng Mạnh Tiểu Kiều không muốn làm như thế, cô ấy muốn trước tiên đi gặp cha của cô ấy đã.

Buổi chiều tan học, cô ta đi thẳng đến văn phòng làm việc của cha.

“Kiều kiều....”

Biểu thị trên mặt cha rất phức tạp, rất kinh ngạc, bức rức, kiệt sức, đau khổ, vẫn là không biết làm sao? Mà ông ta còn kêu cô bé là Kiều Kiều, ông ta bình thường vẫn là kêu cô bé là Mạnh Tiểu Kiều.

“Cha, chúng ta về nhà đi!”

Người cha thờ dài một hơi, rồi đi đến kéo lấy tay của Mạnh Tiểu Kiều ngồi lên trên ghế sa lông.

“Kiều Kiều, con đừng trách cha, là mẹ con quả thực đã làm cho cha chịu không nổi, cha chịu không nổi cái miệng lưỡi nhãi, âm thanh the thé của bà ấy. Mẹ con lúc trước không như thế!”

“Cha và mẹ sẽ ly hôn phải không?”

“Cha vẫn chưa nghĩ đến.” Người cha vuốt lên mái tóc mềm của Mạnh Tiểu Kiều, “Kiều Kiều, con phải nhớ cho dù cha và mẹ con có như thế nào, cha vẫn sẽ mãi mãi yêu thương con.”

Mạnh Tiểu Kiều cô độc một mình trở về nhà, chỉ có Mi E ngồi ở bên bàn ăn chờ đợi cô ta về ăn cơm tối.

“Mi E, mẹ em đâu?”

Mi E chỉ Mạnh Tiểu Kiều nhìn về phía phòng ngủ của mẹ, nói: “ngày hôm nay

không đi làm, cơm sáng cơm trưa đều không ăn.”

Mạnh Tiểu Kiều nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, mẹ đang tựa mình vào đầu giường lau nước mắt, trên giường rải đầy những tấm ảnh đen trắng đã cũ, rất nhiều ảnh đều là ảnh chụp chung của cha mẹ, từ những tấm ảnh này có thể thấy họ đã có những ngày sống chung hạnh phúc bên nhau.

“Mẹ mẹ, đi ăn cơm đi!”

Mẹ cuối cùng đã tìm được một đối tượng có thể thổ lộ tâm tình rồi, mẹ nước mắt lưng tròng lặp đi lặp lại một câu nói thế này: “sao lại có ngày hôm nay thế này, sao lại có ngày hôm nay thế này, sao lại có ngày hôm nay thế này?”

Mạnh Tiểu Kiều không biết làm sao để an ủi mẹ, chỉ đành đi ra một cách ủ rũ.

“Mạnh Tiểu Kiều,” Mi E vừa gấp thức ăn cho Mạnh Tiểu Kiều, vừa nói, “em đừng có lo, cha mẹ em sẽ không ly hôn đâu.”

Mạnh Tiểu Kiều bỗng nhiên đã nhìn thấy một tia hy vọng: “chị có cách gì để cho cha mẹ chị không ly hôn sao?”

“Không phải chị có cách,” Mi E nói một cách chậm rãi, “ngày hôm nay mẹ em đã kể cho chị nghe rất nhiều chuyện của họ thời gian trước, chị cũng đã nhìn thấy những tấm ảnh của họ trước đây, hôn nhân của họ là rất có nền tảng, em yên tâm đi.”

“Nhưng cha em ở lại trong phòng làm việc, cha không muốn về nhà.”

Mi E đi vào phòng của cô ấy, mở ra một chiếc hộp màu đỏ thần bí, hai tay quơ đi quơ lại trong chiếc hộp trống không, tìm đi tìm lại, tìm ra một cái lọ nhỏ và một cái ống nhỏ đưa cho Mạnh Tiểu Kiều: “ngày mai đến phòng làm việc cha em thổi bong bóng.”

“Cái này...” Mạnh Tiểu Kiều muốn nói cô ấy không có dự định thổi bong bóng, cha cô ấy cũng không có lòng nhìn xem cô ấy thổi bong bóng.

Mi E hướng về Mạnh Tiểu Kiều chớp chớp mắt: “chị đồng ý sẽ giúp em mà.”

Mạnh Tiểu Kiều không nói gì nữa. Cô ấy đón lấy cái lọ nhỏ và cái ống nhỏ đó, tin rằng Mi E là không việc gì mà không có thể.

4.

Mạnh Tiểu Kiều mong đợi kỳ tích xuất hiện, quả thực là đợi không được đến ngày mai rồi. Nhìn thấy vẫn còn chưa đến 8 giờ tối, cô ấy lập tức muốn đi đến phòng làm việc của cha.

Cả tầng lầu làm việc chỉ có văn phòng của cha Mạnh Tiểu Kiều là vẫn còn đang sáng đèn.

Phòng làm việc ở tầng thứ 11, thang máy đang lúc tan ca nên cửa luôn luôn đóng, Mạnh Tiểu Kiều đành phải lội bộ lên lầu.

Lúc cô bé leo lên đến tầng 11, đã mệt đến đứt hơi rồi. Cô bé đứng ở trước cửa phòng làm việc của cha, không ngừng thở dốc, bảy giờ cô bé nghe có tiếng nói chuyện ở bên trong, một nam một nữ, tiếng nói của người nam là cha của cô bé, tiếng nói của người nữ nhu mì, rất dễ nghe.

Mạnh Tiểu Kiều đi đến bên cửa sổ, cửa sổ đang mở, nhưng đang bị tấm màn

cửa sổ dày dày che lại. Mạnh Tiểu Kiều nhẹ nhàng kéo tấm màn cửa ra một chút, nhìn thấy người có giọng nói nhu mì, dễ nghe đó chính là tiểu thư Tàn Khả Tâm, cô ấy gần như cùng trò chuyện cùng cha Mạnh Tiểu Kiều rất lâu rồi, vì họ đã uống rất nhiều cafe, trên bàn đang để mấy gói cafe hoà tan Tổ Chim 3 trong 1. Nhưng mà, hiện tại nét mặt của hai người lại không vui vẻ như ngày hôm qua mà Mạnh Tiểu Kiều nhìn thấy trong “Kentucky”, hai người đều đang rất nghiêm túc, nhất định là đang nói về một vấn đề rất quan trọng, mà còn nói đến rất mệt.

Mạnh Tiểu Kiều xua tan đi ý nghĩ trong đầu.

Cô bé mở cái lọ của Mi E cho, bên trong là chất dịch có màu sắc giống rượu bồ đào, vừa ngửi, có một mùi cồn lâu năm. Mạnh Tiểu Kiều cũng không nghĩ nó rốt cuộc là vật gì, liền đem cái ống nhỏ cắm vào trong lọ, nhúng vào một chút, sau đó vén lên một góc màn cửa sổ, chĩa vào bên trong thôi.

Một chuỗi bong bóng từ trong ống nhỏ xíu bay ra, bay múa chậm chậm ở trong phòng.

Cha Mạnh Tiểu Kiều và tiểu thư Tàn Khả Tâm đang nói chuyện rất nhập tâm, cho nên họ không chú ý đến mấy cái bong bóng này.

Mạnh Tiểu Kiều lúc nhỏ thường thổi bong bóng, cô ấy biết, cho dù bong bóng có đẹp đến thế nào, đều sẽ tan biến trong nháy mắt. nhưng mấy cái bong bóng cô bé thổi ra đã trải qua rất lâu rồi, vẫn không có tan biến đi, vẫn còn đang bay chậm chậm ở trong phòng. Có điều căn phòng này quá rộng, mấy cái bong bóng này tỏ ra quá nhỏ bé không đủ.

Mạnh Tiểu Kiều thổi, thổi không ngừng, thổi ra rất nhiều bong bóng. Những cái bong bóng nhỏ có, lớn có, xinh đẹp dưới ánh đèn lấp lánh đủ màu đủ sắc, đang xoay quanh cha Mạnh Tiểu Kiều và tiểu thư Tàn Khả Tâm vờn bay theo gió một cách nhẹ nhàng.

“Bong bóng!” Cha Mạnh Tiểu Kiều và tiểu thư Tàn Khả Tâm kêu lên một cách kinh ngạc, “bong bóng ở đâu ra vậy?”

Toàn bộ những chiếc bong bóng không tan đó đều đang tụ hợp lại ở trước mắt của cha Mạnh Tiểu Kiều và tiểu thư Tàn Khả Tâm.

“Giám đốc Mạnh!” Tiểu thư Tàn Khả Tâm nói, “bên trong bong bóng đều là anh, còn có....”

“Tôi và vợ tôi.”

Cha Mạnh Tiểu Kiều giống như là đang nói với tiểu thư Tàn Khả Tâm, lại giống như là đang tự nói với chính mình, là vì họ đã hoàn toàn chìm ngập trong đám bong bóng tràn khắp căn phòng.

Những chiếc bong bóng xinh đẹp, không tan này, trong mỗi một cái bong bóng đều có một đoạn sự việc đã qua của cha và mẹ Mạnh Tiểu Kiều, giống như đang chiếu phim, chiếu lại một cách chân thực những năm tháng ngọt ngào đắng họ đã trải qua.

Cha Mạnh Tiểu Kiều nhìn thấy lúc đang sống trong đội công tác tại nông thôn, cơm không đủ ăn, một người nữ thanh niên trí thức, chính là mẹ Mạnh Tiểu Kiều sau này, vẫn thường đem cơm trong chén của mình xớt ra phân nửa vào trong chén của ông ta.

Tiểu thư Tàn nhìn thấy ở trong một đêm tối gió và tuyết đan xen nhau, một người thanh niên trí thức mắc trọng bệnh đang nằm trên một chiếc xe lăn đầy, một người nữ thanh niên trí thức gầy yếu ăn mặc rất phong phanh đang kéo xe,

đi một cách khó khăn ở đường núi gồ ghề, trên mình của người thanh niên trí thức còn đang phủ chiếc áo bông của người nữ.

Cha Mạnh Tiểu Kiều nhìn thấy rõ bên con sông nhỏ, mẹ Mạnh Tiểu Kiều đang ca hát, ông ta đang kéo đàn hồ nhị đệm nhạc cho cô ấy, lúc đó giọng ca của mẹ Mạnh Tiểu Kiều không rít ra rít rít giống như cái đĩa hát già cỗi thế này, tiếng hát của bà ấy so với Tiểu Hà Thủy còn trong trẻo hơn, ngay cả chim bay trên trời còn phải bay trở lại, đậu ở trên cây, lắng nghe tiếng hát của cô ấy.

Tiểu thư Tần Khả Tâm nhìn thấy đến một người cha trẻ đang ôm chặt lấy vợ của ông ta và đưa con gái sơ sinh, trên mặt dào dạt niềm vui của người mới làm cha.

.....
Bong bóng ký ức đang xoay quanh cha Mạnh Tiểu Kiều và tiểu thư Tần Khả Tâm, cha Mạnh Tiểu Kiều từ rất sớm nước mắt đã tuôn đầy mặt, tiểu thư Tần Khả Tâm cũng đã quá cảm động.

“Giám đốc Mạnh, hay là anh về nhà đi!” Tiểu thư Tần Khả Tâm đứng dậy nói, “tình cảm của hai người tràn trề quá, tôi thật là rất cảm động.”

Tiểu thư Tần Khả Tâm đã thật động tình, đôi mắt xinh đẹp của cô ấy đang lấp lánh giọt nước mắt trong suốt.

Cha Mạnh Tiểu Kiều thở ra một hơi dài, cũng đứng dậy. Ông ta đưa bàn tay ra, tiểu thư Tần Khả Tâm cũng đưa bàn tay ra, đây là cái bắt tay từ biệt sau cùng.

Mạnh Tiểu Kiều biết rằng cha sắp trở về nhà, vội vàng chạy như một làn khói chạy xuống lầu. cô bé muốn chạy về đến nhà trước khi cha về đến, mà còn phải làm như việc gì cũng đều không biết.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 2

Sát thủ lòng yêu thương

Vừa mới 2 giờ chiều cuối tuần, xe con trên đường cao tốc thẳng hướng về phía trường Hồng Cung, đủ màu đủ sắc, đủ loại đủ kiểu. Đây đều là xe đi đến trường học Hồng Cung đón con về nhà ở cuối tuần.

Học sinh phải 5 giờ 30 mới tan học. Đã đến 4 giờ chiều, xe con đậu rỗng rần ở trước cửa trường một cách cong cong uốn lượn đến quốc lộ. Đã đến 5 giờ, giao thông trên đường liền bị bịt kín không còn đi được nữa. Người cảnh sát giao thông mặc quân phục màu đen tại nơi đó đã bận rộn suốt buổi, vẫn là đường không thông, đành phải sử dụng còi xe cảnh sát mở đường, chạy đến trước cổng trường Hồng Cung, chỉ đạo người bảo vệ giữ cổng mở cửa trường, để cho xe đang đậu ở bên ngoài chạy vào trong sân bóng, giao thông trên đường bảy giờ mới dần dần khơi thông.

Mỗi cuối tuần đều là như thế.

5 giờ 30, tiếng chuông tan học vang lên, liền có thể nhìn thấy học sinh đang xách túi to túi nhỏ chạy như bay về phía sân bóng. Trong các túi đều chứa đầy tất cả áo dơ, quần dơ, tất dơ từ thứ 2 đến thứ 6 thay ra, trong phòng ngủ không có máy giặt, các em không biết giặt tay, cũng không muốn giặt tay, các em liền đem quần áo dơ về nhà giặt. Mà những đồ dơ này đều vào buổi trưa ngày thứ 6 chắt vào trong túi lớn túi nhỏ, sau đó buổi chiều mang theo đi vào phòng học, cho nên buổi chiều ngày thứ 6, không khí trong phòng học phần lớn là mùi thối.

Mạnh Tiểu Kiều một tay xách túi to, một tay xách túi nhỏ, trên lưng vác một cái cặp, cũng chạy như bay về phía sân bóng.

“Mạnh Tiểu Kiều, cháu về nhà phải không?”

Trên đường Mi E gặp phải Mạnh Tiểu Kiều. Cô ấy bỗng nhiên phát ra ý nghĩ kỳ lạ, tại sao không cùng Mạnh Tiểu Kiều về nhà, để xem cô bé sống những ngày cuối tuần như thế nào. Hơn nữa, rời khỏi nhà Mạnh Tiểu Kiều cũng có hơn một năm rồi, đối với những ngày làm bảo mẫu ở Mạnh gia, vẫn là rất nhớ.

Mi E mở ra cây dù màu tím, lập tức che người ở trong bóng mát.

Mi E cùng đi ở phía sau Mạnh Tiểu Kiều, đến sân bóng đang đậu đầy xe hơi.

Mạnh Tiểu Kiều ngó đông ngó tây, đang tìm xe của cha cô bé. Trong ấn tượng của Mi E, cha Mạnh Tiểu Kiều hình như xe cũ là đổi, nhưng trước giờ chưa chạy qua xe mới, vẫn là chạy xe người khác đã chạy qua. Chiếc xe đầu tiên nhất là một chiếc Weixingmianbao, sau đó là chiếc Autuo như xe đồ chơi, sau đó là chiếc SangTaNa loại thông thường. Sau khi Mi E rời khỏi Mạnh gia, ông ta lại đổi 1 chiếc SangTana loại 2000, bây giờ vừa mới đổi một chiếc PaSaKe màu xanh thẫm.

Mi E cùng Mạnh Tiểu Kiều chui vào trong chiếc xe con rất đẹp. Mạnh tiên sinh cha của Mạnh Tiểu Kiều vẫn là bộ dạng như xưa, không thay đổi gì, nhưng tánh tình giống như có nôn nóng hơn một chút. Câu nói đầu tiên khi gặp Mạnh tiểu Kiều là: “mau lên mau lên, chúng ta sắp muộn rồi.”, giống như đang đuổi theo máy bay vậy.

Mạnh Tiểu Kiều lại không gấp, bỏ qua ánh mắt của cha, trong miệng lầu bầu lầu bầu, cũng nghe không rõ là đang lầu bầu cái gì, dù thế nào chẳng nữa cũng là có ý không vui.

Xe hơi đêm không xuể đang ở trong sân bóng chạy loạn cả lên. Giống như đang vội đuổi theo máy bay vậy. Thế là, không ai nhường ai, nhấn kèn in ỏi, két quả, tất cả đều bị bít lối ra.

Mạnh tiên sinh nôn nóng đến nổi mồ hôi tuôn đầy trán, vừa nhấn kèn, vừa nhìn đồng hồ, trong miệng vừa càu nhàu.

Về sau, vẫn là hiệu trưởng Long đích thân đến chỉ huy giao thông, xe hơi mới từng chiếc từng chiếc chạy ra khỏi trường Hồng Cung.

2

Xe vừa chạy đến đường cao tốc, Mạnh tiên sinh ném cho Mạnh Tiểu Kiều một túi bánh khô, một chai nước khoáng, nói: “ăn chút này đi, còn phải học 2

tiếng nữa!”

Mi E nghe không hiểu, không phải là vừa tan học sao, sao lại còn phải đi học?”

Mạnh tiên sinh đeo mắt kính cận 800 độ, vẫn lái xe chạy nhanh như bay. Mạnh Tiểu Kiều biết, kỹ thuật lái xe của ông ta cũng không thể nào, luôn luôn thấp thỏm lo âu.

“Cha, cha có thể chạy chậm một chút không?”

“Không được đã muộn rồi.”

Mạnh tiên sinh không chỉ không giảm tốc, mà còn tăng tốc, khi chạy vào khu vực thành phố, mới chạy chậm lại. Hơn nữa chạy vào khu vực thành phố ồn ào, thì càng chậm hơn, so với lúc chạy chậm trên đường. Mạnh tiên sinh lại bắt đầu càu nhàu, khó khăn lắm mới chạy vào được một con hẻm nhỏ, quanh quanh co co chạy đến trước một ngôi nhà lầu gạch đỏ xưa cũ rồi dừng lại.

Mạnh tiên sinh quay đầu lại, vẫn hỏi thúc: “mau lên, mau vào đi, muộn rồi.”

Mạnh Tiểu Kiều xách lấy cặp, từ trong xe chui ra. Sau đó một tiếng “ầm”, đóng lại cửa xe. Mi E nếu không kịp ra theo, cô ấy đã bị nhốt ở bên trong rồi.

Mi E cùng Mạnh Tiểu Kiều leo lên cầu thang vừa hẹp vừa dốc, đi qua một đoạn đường tối chật đầy tạp vật, lại leo lên một cầu thang vừa hẹp vừa dốc, lại đi qua một con đường cầu thang chật đầy tạp vật, đến trước một căn phòng đang dán chữ “Phúc”.

Mạnh Tiểu Kiều đẩy cửa một cách nhẹ nhàng, rón rén đi vào.

Trong căn phòng rất nhỏ, có mười mấy trẻ nhỏ đang chen chúc ở bên trong phòng học tiếng Anh. Không có bàn học, tất cả đều ngồi ở trên ghế nhỏ. Ở trước mặt chúng, đang dựng đứng một tấm bảng đen một mặt nhỏ, trên mặt bảng viết đầy từ đơn tiếng Anh, cô giáo dạy tiếng Anh là một bà lão đầu tóc bạc trắng, đeo kính viễn thị.

“Mạnh Tiểu Kiều, sao em đến muộn vậy?” Bà lão kéo mắt kính trĩ xuống dưới, trầm giọng nói: “hừ, vừa tròn 12 phút.”

Mạnh Tiểu Kiều cúi thấp đầu, bê lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi ở bên ngoài cửa, vì bên trong đã ngồi chật cả rồi.

Bà lão dùng một cây ang-ten cũ, chỉ vào từ đơn trên bảng đen, bà ấy đọc qua một lần, các học sinh cùng đọc theo một lần, so với hoà thượng tụng kinh còn đơn điệu hơn.

Mi E ở bên trong đợi không quá 10 phút, liền cảm thấy khô khan vô vị, liền từ trong phòng học lách mình đi ra ngoài.

Màn đêm buông xuống.

Buổi tối đầu mùa đông, đã có cái lạnh rét xương. Hình như sương đang xuống, đèn đường lờ mờ càng lờ mờ thêm.

Mạnh tiên sinh kéo cổ áo chiếc áo khoác dựng đứng lên, co rúc cổ lại, rảo quanh chiếc xe con đang đậu ở đó, đi qua đi lại. Lá khô trên đất đang xoay vòng bên chân ông ta, Mạnh tiên sinh vừa dẫm chân lên, lá khô phát ra một tiếng vang dòn tan. Mạnh tiên sinh sau khi dẫm lên liền tiếp 3, 4 chiếc lá khô, thôi không còn

hứng thú nữa.

Mạnh tiên sinh rảo quanh chiếc xe hơi đang đậu đi qua đi lại, ông ta vừa lạnh vừa đói, nhìn lên đồng hồ, còn phải đợi hơn một tiếng nữa, Mạnh Tiểu Kiều mới từ trong căn lầu đó đi ra. Mạnh tiên sinh không một lời oán trách, ông ta cũng không thể nghĩ đến nơi nào để đi dạo, ăn chút gì đó bổ sung cho cái bụng đang đói. Vì Mạnh Tiểu Kiều cũng đang đói bụng đi học, ông ta là cha, cùng con gái đói bụng, ông ta cảm thấy là lẽ đương nhiên.

Thực ra lúc bấy giờ, Mi E đã ở bên cạnh Mạnh tiên sinh, trong lòng của cô ấy vẫn đang cảm động: đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ!

Đã qua 9 giờ rồi, Mạnh Tiểu Kiều cuối cùng rồi cũng đã từ trong căn lầu cũ xưa đó đi ra. Mạnh tiên sinh đi đến đón, hỏi: “lớp học này như thế nào?”

Mạnh Tiểu Kiều nói một cách uể oải: “không như thế nào cả.”

Mạnh Tiểu Kiều chui vào trong xe, Mi E cũng vội vàng chui vào theo.

Trên đường về nhà, không biết là vì đói, hay là vì mệt, Mạnh tiên sinh và Mạnh Tiểu Kiều không nói một lời nào trên đường đi.

Xe chạy đến sân nhà Mạnh Tiểu Kiều, mẹ Mạnh Tiểu Kiều đã đợi ở nơi đó rồi, Mi E thấy bà ấy lại mập hơn trước.

Mạnh thái thái mở cửa xe, miệng nói: “con gái ngoan, con để cho mẹ nhớ quá đi.” rồi bỏ nhào vào trong xe, thiếu chút nữa đè bẹp Mi E, Mi E vội vàng từ trong xe đi ra ngoài.

Mạnh thái thái ôm Mạnh Tiểu Kiều đi vào trong nhà. Trên đường hỏi lạnh hay ấm, hỏi han mọi chuyện, cũng không đợi Mạnh Tiểu Kiều trả lời, một mực hỏi tới tấp trên đường đi.

Vừa bước vào cửa nhà, đã ngửi đến mùi thức ăn, nhưng Mạnh Tiểu Kiều đã đói lã rồi, đến lúc này cô bé chỉ muốn nằm lên giường một chút.

Mạnh Tiểu Kiều đi vào phòng của cô bé, để cặp sách ở trên bàn, đem giày ở trên chân quăng lên trên sàn nhà, rồi nằm lên trên giường.

“Tiểu Kiều, con gái ngoan, mau ra ăn cơm đi!” Mạnh thái thái ở bên ngoài đang đập cửa, “mẹ có nấu món cua hương ớt mà con thích ăn nhất đấy.”

Mạnh Tiểu Kiều không muốn ăn, chỉ muốn ngủ. Mà, cô bé đã ngủ rồi. Mạnh thái thái nhìn thức ăn ở trên bàn, đây là bà ấy đã làm cả buổi chiều mới nấu ra được đấy! Nhưng Mạnh Tiểu Kiều không ăn một chút nào, làm mẹ suy cho cùng cũng có chút mềm yếu hơn, liền nói với Mạnh tiên sinh: “con bé nhỏ thế này, chúng ta có phải là đã sắp xếp cho con nó quá căng thẳng không?”

“Con nhà ai mà không căng thẳng?”

Mạnh tiên sinh lập tức phản bác nói: “cạnh tranh của hiện nay kịch liệt như thế này, vì tương lai của con gái, anh thấy em hay nhất là cần cứng rắn lên một chút.”

“Ôi___” Mạnh thái thái thở dài một hơi không biết làm sao, vì tiền đồ của Mạnh Tiểu Kiều, bà ấy đành phải cứng rắn lên, để cho cha cô bé bẽ gãy đi thời gian rảnh của cô bé.

Mạnh Tiểu Kiều ngủ một giấc đến sáng sớm ngày hôm sau.

“Dậy đi! dậy đi!” Mạnh tiên sinh ở bên ngoài đập cửa một cách hết sức, “thầy giáo số học sắp đến rồi.”

Mạnh Tiểu Kiều chỉ ở trong chăn nhích qua một cái rồi lại ngủ tiếp.

Mi E xe một ống giấy nhỏ, thò vào trong mũi của Mạnh Tiểu Kiều ngoái mấy cái: “hắc xì! hắc xì! hắc xì!” Mạnh Tiểu Kiều hắc hơi 3 cái liên tiếp vang dội, cô bé cuối cùng đã tỉnh ngủ hẳn.

Mạnh Tiểu Kiều nằm ì ở trong chăn, tiếc nuối không muốn rời xa.

“Mạnh Tiểu Kiều, thức dậy chưa?”

Mạnh tiên sinh lại ở bên ngoài đập cửa, “còn có 10 phút, thầy giáo số học sắp đến rồi đấy.”

Lúc bấy giờ, trong ý nghĩ của Mạnh Tiểu Kiều, trên thế gian này nơi tốt nhất để chịu nhất chính là cuộn mình trong chăn, “thật là không nỡ rời xa!”

Không nỡ rời xa vẫn phải rời xa. Mạnh Tiểu Kiều vừa mặc quần áo vừa thè ở trong lòng, “rồi có một ngày, ta nhất định phải ngủ cho đã, từ trời tối ngủ đến trời sáng, lại từ sáng ngủ đến tối, ngủ một giấc 3 ngày 3 đêm...”

Mạnh Tiểu Kiều đánh răng, rửa mặt, chải đầu, uống sữa ăn trứng, tổng cộng hết 10 phút.

Bỏ miếng trứng sau cùng vào trong miệng, còn chưa kịp nuốt xuống cổ họng, thầy giáo số học đã đến. Mạnh Tiểu Kiều là từ tiếng bước chân trên cầu thang nghe ra _____ Kua! kua! kua! đây là tiếng bước chân mang giày da không vừa chân. Mỗi lúc nghe tiếng bước chân như thế này, đã khơi dậy sức tưởng tượng phong phú của Mạnh Tiểu Kiều: “đôi giày da này nhất định lớn hơn nhiều so với chân; Phía sau gót giày nhất định mòn đến một bên cao một bên thấp; Trên mặt của đôi giày này nhất định có vết nứt từng đường từng đường, trên mặt còn đang phủ rất nhiều bụi đất; Lúc đang đi trên đường có lẽ là rớt ra đây.....Thầy giáo số học đã bước vào cửa nhà Mạnh Tiểu Kiều, Mạnh Tiểu Kiều vẫn đang chìm đắm trong tưởng tượng đối với đôi giày da của thầy giáo.

Hai giờ học số học thường được tổ chức trên bàn ăn hình chữ nhật tại phòng ăn. Thầy giáo số học ngồi ở bên một đầu bàn ăn, Mạnh Tiểu Kiều ngồi ở đầu bàn bên kia. Thầy giáo số học mỗi lúc đến, vẫn thường xách theo một túi công văn to to, bên trong chứa đầy đủ loại đề thi. Thầy giáo số học moi từ trong túi lấy ra một đề thi để cho Mạnh Tiểu Kiều làm, sau đó thuận tay lấy tờ báo từ trên bàn ăn ra đọc. Vừa đọc báo, vừa uống trà của Mạnh thái thái đưa đến một cách rất vang.

Lúc Mạnh Tiểu Kiều đang làm bài, vẫn không ngừng tưởng tượng của cô bé đến đôi giày da trên chân thầy giáo. Cô bé cố ý để cho bút rơi trên sàn nhà, sau đó cúi lưng đi nhặt.

Dưới bàn ăn, Mạnh Tiểu Kiều phát hiện thầy giáo số học đã cởi giày ra, dẫm chân không trên đất. Đôi giày đó quả nhiên rất to, gót giày mòn đến nổi một bên cao, một bên thấp, trên mặt giày có từng đường từng đường vết nứt, phủ đầy bụi đất....

Mạnh Tiểu Kiều lấy bút lên, lại bắt đầu làm bài số học. Nhưng, sức chú ý của

cô bé trước sau không thể tập trung vào đề bài, đôi chân không của thầy giáo cùng đôi giày da to và điều cô bé tưởng tượng hoàn toàn giống nhau đang suất hiện trong suy nghĩ của cô bé.

Đọc báo xong, thầy giáo số học bắt đầu kiểm tra bài làm của Mạnh Tiểu Kiều.

Thầy giáo số học vừa nhìn Mạnh Tiểu Kiều làm bài, vừa lắc đầu, “12 đề tính, em đã tính sai 5 đề, 8 đề ứng dụng, em đã tính sai 4 đề. Em học như thế nào vậy?”

Mạnh Tiểu Kiều cúi thấp đầu, không tiếng kháng nghị.

Thầy giáo số học lấy đề bài Mạnh Tiểu Kiều làm sai, dùng bút vừa đỏ vừa đậm khoanh tròn, sau đó bắt đầu giảng bài. Thầy giáo số học giảng đến nước bọt bay ào ào. Thực ra Mạnh Tiểu Kiều đều hiểu, thầy cô trong trường Hồng Cung đều đã giảng qua, những đầu đề này Mạnh Tiểu Kiều cũng biết làm, sao ở trước mặt thầy giáo số học này, lại không thể làm được vậy?

Một tràng tiếng chuông chói tai từ trên người của thầy giáo vọng ra. Thầy giáo số học từ trong túi áo lấy ra một cái đồng hồ reo, dùng tay ấn xuống một cái, tiếng chuông thôi ngừng reo.

“Đã đến giờ, bài học ngày hôm nay kết thúc đến đây!”

Vẫn còn 2 đề bài sai chưa giảng, nhưng thời gian đã hết, thầy giáo số học là nhất định phải đến nhà người khác, một phút cũng không nán ná. Mỗi lần đến lớp, ông ấy đều mang theo đồng hồ reo nhỏ, thời gian đối với ông ấy mà nói, thật là tiền là bạc. Đối với điểm này, Mạnh tiên sinh và Mạnh thái thái rất không vừa ý.

Thầy giáo số học vừa đi, Mạnh tiên sinh liền hỏi Mạnh Tiểu Kiều một cách không chờ đợi, “con cảm thấy thế nào? Thu hoạch được nhiều không?”

Mạnh Tiểu Kiều biết cha cô bé đau lòng tiền học phí 2 giờ học đó, trả lời một cách miễn cưỡng, “vẫn tạm được.”

Trong lòng Mạnh tiên sinh cuối cùng đã cân bằng được một chút: “60 đồng này vẫn không uổng phí!”

Mạnh thái thái có tính thiên vào phần nhỏ hơn. Bà ta nói với Mạnh Tiểu Kiều: “con nên tận dụng một phút này làm thành 2 phút.”

Mạnh thái thái tự cho rằng đem một phút làm thành 2 phút dùng, thì có thể kiếm về 60 đồng.

Buổi trưa, Phó Lâm Lâm bạn học cùng lớp của Mạnh Tiểu Kiều ở gần nhà gọi điện thoại đến, hẹn Mạnh Tiểu Kiều buổi chiều đi nhà sách, Mạnh Tiểu Kiều rất muốn đi, nhưng cha cô bé đang ở bên cạnh khóat tay lia lịa, cô bé đành phải nói với Phó Lâm Lâm là đi không được.

“Chiều ngày hôm nay, cha đã mời một thầy giáo đến phụ đạo cho con môn học văn.” Mạnh tiên sinh nói: “mời được thầy giáo này thật không dễ, cha đã nhờ rất nhiều người nói giúp mới mời được thầy đấy.”

Mạnh Tiểu Kiều bỗng nhiên cất lên tiếng nói lãnh lút: “mời thầy, mời thầy, con đã mệt chết rồi!”

Tiếng thét của Mạnh tiểu Kiều làm cho Mạnh tiên sinh và Mạnh thái thái giật thót cả mình, làm cho bản thân cô bé cũng giật mình.

“Mạnh tiểu Kiều, con phải hiểu cho cha, đây là cha thương con!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Mạnh thái thái phụ họa theo nói, “chịu cực chịu khổ, để trở thành người.”

Mạnh Tiểu Kiều nói the thé: “cha mẹ thương con như thế này, vẫn không bằng đem con giết đi.”

Mạnh Tiểu Kiều không biết từ đâu có tính cáu kỉnh to thế này, cô bé chạy vào phòng, đóng cửa phòng lại một cái “ầm”, rồi bắt đầu ném đồ vật. Cô bé đem búp bê vải, gấu nhồi bông, ông già nô-en thổi hơi, đồ chơi gỗ, tất cả ném lên trên sàn nhà, lại đem vật dụng trong cặp ném ra ngoài một cách liên tục.

“Ui da___” Mi E kêu lên, “em đem sách ném lên người chị rồi!”

Mi E hiện thân ra, Mạnh Tiểu Kiều giơ tay ôm lấy mi E.

“Mi E, em thật là không chịu nổi nữa! Chị mau cứu em đi!”

Mi E vỗ vỗ Mạnh Tiểu Kiều một cách nhẹ nhàng: “đừng khóc, đừng khóc, bi thảm của em gặp phải chị đều đã gặp qua rồi, chị nhất định phải để cho cha em “sát thủ lòng yêu thương” này nhận được sự trừng phạt.”

Mạnh Tiểu Kiều lập tức lo lắng: “chị sẽ đối với cha em như thế nào?”

Mi E cười một cách thần bí: “đến lúc đó, em sẽ biết.”

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương "

Trò chơi nữ thám tử

Mạnh tiên sinh mời giáo sư về dạy cho Mạnh Tiểu Kiều, thời gian hẹn ước là 2 giờ chiều đến dạy.

Hai giờ chiều kém 5 phút, tiếng chuông cửa nhà Mạnh gia vang lên.

Mạnh tiên sinh cho rằng đó là giáo sư dạy văn rất khó mời đã đến, liền chạy ra mở cửa. Kết quả, là một người phụ nữ đầu đội chiếc nón hình chiếc thuyền, mình mặc bộ y phục màu xanh da trời. Tuy rằng, Mạnh tiên sinh chưa gặp qua người giáo sư dạy văn đó, nhưng ông ta biết người giáo sư đó là nam, không phải là nữ, đương nhiên cũng không biết người phụ nữ mặc y phục xanh da trời trước mặt này.

“Cô tìm ai?”

“Tôi là thám tử chuyên điều tra “sát thủ lòng yêu thương”.

Người nữ thám tử lấy ra một giấy chứng nhận màu đen đưa lên lướt qua trước mặt Mạnh tiên sinh một cái.

“Ngài xem, nhà chúng tôi chỉ có tôi, vợ tôi và con gái, không có người nào khác, cho nên không có sát thủ nào mà ngài đang tìm.”

“Không biết được!” Nữ thám tử vừa nói, vừa đi vào trong phòng khách, ngồi lên trên ghế sa lông.

“Mạnh tiên sinh, ngài có biết thế nào gọi là “sát thủ lòng yêu thương” không?”

“Không, không biết.” Mạnh tiên sinh có chút lo lắng, “tôi là lần đầu tiên nghe nói.”

Nữ thám tử trừng mắt ngó Mạnh tiên sinh: “tôi muốn trước tiên nghe lý giải của ngài đối với “sát thủ lòng yêu thương”.

“Thật tình mà nói, tôi không hiểu.”

Mạnh tiên sinh trả lời một cách thành thật, “nếu đã có lòng yêu thương, sao lại có thể làm sát thủ được?”

Nữ thám trưởng nói: “có một số người chính là dưới sự thúc giục của lòng yêu thương, đã làm tổn hại người khác một cách không tự giác, nhưng họ tự mình cảm thấy không có chút cảm giác phạm tội nào, thậm chí còn cho rằng có lẽ phải thì không sợ gì. Vì người này cho rằng tất cả điều ông ta làm, đều xuất phát từ lòng yêu thương, đều là vì sự tốt đẹp của người được yêu, cho nên hoàn toàn không chú ý đến cảm thụ của người bị yêu thương.....”

Mạnh tiên sinh chớp chớp mắt: “tôi không hiểu ý của ngài.”

“Vẫn không hiểu?” Thế thì tôi nói lại cho ngài hiểu rõ một chút, nêu ra cho ngài một số ví dụ.” Nữ thám trưởng móc ra một cuốn sổ nhỏ, “ví dụ như, có một người cha rất yêu thương con gái của mình, người con gái học ở trường học kỹ túc xá, thời gian một tuần trôi qua không gặp cha mẹ của mình, lúc rời khỏi trường học vào cuối tuần, cô bé rất muốn mau mau về nhà, muốn cùng cha cùng mẹ, ăn một bữa cơm vui vẻ bên nhau. Nhưng, người cha rất yêu thương cô bé lại không đón cô bé về nhà, mà để cho cô bé đói bụng, đi học lớp học tiếng Anh hai giờ đồng hồ. Người con gái này ở trong trường học đã học cả ngày, đã rất mệt, lại tiếp tục học tiếng Anh hai giờ đồng hồ, kết quả mệt đến ngay cả cơm tối đều không muốn ăn chỉ muốn ngủ. Ngày hôm sau là ngày cuối tuần, đứng ra là phải nghĩ ngơi nhiều, chơi đùa nhiều, người cha yêu thương cô bé lại mời cho cô bé hai người nhà giáo, buổi sáng là thầy giáo số học, buổi chiều là thầy giáo dạy văn....”

Mạnh tiên sinh không dám nghe tiếp nữa. Ông ta cắt đứt lời nói của nữ thám trưởng: “ý ngài nói, người này là....”

“Ý tôi nói, người này chính là: ‘Sát thủ lòng yêu thương’.”

Ngay lúc đó, tiếng chuông cửa nhà Mạnh gia vang lên.

Mạnh tiên sinh không có đi ra mở cửa. Ông ấy biết, đó là thầy giáo dạy văn đã đến.

“Sao ông không ra mở cửa?”

Nữ thám trưởng đứng dậy, chuẩn bị đi mở cửa.

“Để tôi, để tôi!”

Mạnh tiên sinh ngăn nữ thám trưởng lại, quay người đi mở cửa.

Trước cửa đang đứng một vị tiên sinh, mặt trắng như tờ giấy, dáng người rất nho nhã.

“Xin hỏi, đây có phải nhà Mạnh Tiểu Kiêu không?”

Mạnh tiên sinh đỡ người ra một chút, rồi vội vàng nói: “không phải, không phải, ngài tìm sai chỗ rồi.”

“Ngài có thể cho tôi biết, nhà của Mạnh Tiểu Kiêu ở nơi nào không?”

“Trên lầu.”

Mạnh tiên sinh đóng cửa lại một cái “ầm”.

Mạnh tiên sinh trở về phòng khách, nữ thám trưởng vẫn là không buông tha ông ấy.

“Mạnh tiên sinh, tại sao ngài không dám nói đây chính là nhà của Mạnh Tiểu Kiêu vậy?”

“Cái này....cái này....”

Trên trán Mạnh tiên sinh, tuôn ra rất nhiều mồ hôi.

Tiếng chuông cửa lại vang lên.

Mạnh tiên sinh vừa mở cửa ra nhìn, lại là vị tiên sinh khi nãy.

“Người ở trên lầu nói, nhà của Mạnh Tiểu Kiều chính là ở đây.”

“Đúng, đúng là ở đây.” Mạnh tiên sinh xoa xoa hai bàn tay, bộ dáng có chút không yên, “xin...xin lỗi, chúng tôi không có mời thầy...”

“Đùa cái gì kỳ vậy?” Vị tiên sinh nho nhã lập tức không còn sự nho nhã nữa, “tôi từ nơi xa đến đây, lại nói là không mời tôi đến, đây là đang diễn trò gì vậy? Thật là đầu thê thế được?”

Mạnh tiên sinh vừa làm động tác chấp tay vái, vừa cúi mình, chỉ thiếu chút không có dập đầu lạy, năn nỉ hết sức, mới làm cho vị thầy giáo khó mời đó xua đi được.

Mạnh tiên sinh trở về phòng khách, nữ thám trưởng từ biệt ông ấy: “cuộc điều tra ngày hôm nay, chỉ đến đây thôi!”

“Tôi.....”

Mạnh tiên sinh cho rằng ông ta đã dùng hành động thực tế chứng minh ông ta không phải là “Sát thủ lòng yêu thương”. Trong nháy mắt, người nữ thám trưởng đó đã không hình không bóng.

Mạnh tiên sinh đuổi theo ra ngoài cửa, kỳ lạ người nữ thám trưởng sao mà trong thoáng chốc đã không còn thấy nữa vậy?

2

Mi E ẩn thân xong, bay vào trong phòng của Mạnh Tiểu Kiều, lại hiện thân ra.

“Thầy giáo dạy văn đã đi rồi, em có thể cùng Phó Lâm Lâm đi dạo nhà sách.”

“Này, chị Mi E chị cải trang thành nữ thám trưởng thật giống quá!” Mạnh Tiểu Kiều không muốn cùng Phó Lâm Lâm đi dạo nhà sách, cô bé muốn cùng Mi E cùng nhau chơi trò trò chơi nữ thám trưởng.

Mi E hỏi Mạnh Tiểu Kiều: “Em nói trò chơi này chơi như thế nào?”

Mạnh Tiểu Kiều nói: “Em biết có rất nhiều người bị hại của sát thủ lòng yêu thương giống em thế này, chúng ta đi giải phóng họ nhé!”

“Trò chơi này hay đấy.” Mi E thêm nhiều hứng thú, “hôm nay là thứ 7, ngày mai là chủ nhật, chúng ta nhất định sẽ có nhiều đất dụng võ.”

Cả hai thương lượng xong, Mi E cải trang thành nữ thám trưởng, Mạnh Tiểu Kiều cải trang thành nữ thám viên, cùng nhau đi đến những nhà bị hại đó để điều tra phỏng vấn. Nhưng, Mạnh Tiểu Kiều vẫn là đứa trẻ, đứa trẻ làm nữ thám viên, e rằng không có chút thích hợp.

“Thế này vậy!” Mi E giương lên cây dù màu tím không rời thân đó lên, chị có thể lập tức làm cho em lớn đến 20 tuổi.”

Cây dù màu tím thần kỳ đó, quay về bên trái, có thể chuyển đến thời kỳ đã qua, có thể làm cho người già trở về tuổi trẻ; quay về bên phải, có thể chuyển đến tương lai, có thể làm cho một đứa trẻ trong chớp mắt lớn thành người lớn.

Mi E đem cây dù màu tím quay về bên phải, Mạnh Tiểu Kiều lớn lên từng chút từng chút, đầu tóc từng chút từng chút mọc dài ra, đường cong của cơ thể cũng từng chút từng chút hiện rõ ra_____Mạnh Tiểu Kiều đã biến thành thiếu nữ

xinh đẹp tuổi 20.

Mạnh Tiểu Kiều đi soi kiếng, cô bé không dám tin người thiếu nữ xinh đẹp ở trong kiếng đó chính là bản thân cô bé.

“Đây là em sao?”

“Đúng vậy, đây là em.” Mi E đứng ở phía sau mình Mạnh Tiểu Kiều, “đây chính là em sau này lớn lên, đẹp lắm đấy!”

Mạnh Tiểu Kiều rất thích hình dáng khi cô bé lớn lên, đứng trước gương soi qua soi lại, tiếc nuốt không muốn rời xa.

“Chúng ta bắt đầu hành động!” Mi E thúc giục nói, “hành động sớm một chút, có thể giải cứu được nhiều người bị hại.”

Suy nghĩ đến đại đa số “Sát thủ lòng yêu thương”, thì giống như Mạnh tiên sinh cha của Mạnh Tiểu Kiều, thật không biết mình chính là “Sát thủ lòng yêu thương, cũng không hiểu hàm ý của “Sát thủ lòng yêu thương”. Mi E và Mạnh Tiểu Kiều cùng nhau lập ra một bản tự kiểm tra “Sát thủ lòng yêu thương, có nội dung như sau:

1/ Ngoài giờ học trong trường, bạn có mời thầy giáo cho con bạn hoặc đưa con bạn đi tham gia các lớp học phụ đạo khác không?

2/ Ngoài hoàn thành bài tập của trường học cho, bạn có cho bài tập khác để con bạn làm không?

3/ Bạn có phải là thường lấy con người khác ra so bì với con của bạn hay không, cảm thấy con mình không như con người khác không?

4/ Bạn có biểu hiện thất vọng của bạn đối với con trẻ không?

5/ Bạn có bóp chết hứng thú yêu thích của con trẻ không?

6/ Bạn có chửi con bạn ngốc không?

7/ Bạn có cự tuyệt con trẻ ước muốn chơi trò mới lạ không?

8/ Bạn có để cho con trẻ làm việc nhà không?

9/ Con trẻ gặp phải khó khăn, bạn có dành làm giúp không?

Đối với nội dung tự kiểm tra trên, chỉ cần có 4 điều ở phía trên cùng phù hợp với tình tiết của bản thân thì tính là “Sát thủ lòng yêu thương.”

3

Người bị hại của “Sát thủ lòng yêu thương” giống Mạnh Tiểu Kiều thế này, ở trong lớp học của Mạnh Tiểu Kiều, ít nhất số người có hơn phân nửa.

Mi E và Mạnh Tiểu Kiều đến nhà Tạ Đi Xơn cách nhà Mạnh Tiểu Kiều gần nhất.

Ba má Tạ Đi Xơn một lòng mong muốn bồi dưỡng Tạ Đi Xơn trở thành nhà khoa học giống như Ê Đi Xơn, cho nên đặt tên cho nó là Tạ Đi Xơn.

Mỗi cuối tuần, cha của Tạ Đi Xơn đều phải quy định Tạ Đi Xơn làm ba bộ đề sách B. Cuốn đề B toàn bộ là đề khó đề lạ, làm xong một đề bài phải mất rất nhiều thời gian. Mỗi một cuối tuần về nhà, Tạ Đi Xơn trước giờ chưa được chơi đùa một trò chơi nào, tất cả thời gian đều dùng cho giải bài tập trong 3 cuốn sách đề B này. Thực ra hứng thú của Tạ Đi Xơn không phải ở trong đề sách số học, mà là ở tại làm mô hình tàu thủy, nhưng ba má hãn kiên quyết phản đối làm

mô hình tàu thủy, lý do của họ rất đơn giản: ra thi không phải là làm mô hình tàu thủy.

Hiện tại, Tạ Đi Xơn từ buổi sáng làm bài cho đến buổi chiều, vẫn chưa làm xong một bộ sách đề B. Bộ đề này không biết má nó từ đâu nhặt về, sao mà khó quá?

“Con đừng sợ khó, con cho là nhà khoa học để làm làm sao?”

Kỳ vọng của Ba Tạ Đi Xơn đối với Tạ Đi Xơn rất cao, cho nên lòng dạ cũng so ra cứng rắn hơn người cha thường.

Lòng dạ của người làm mẹ có lẽ không cứng rắn như thế, Tạ Đi Xơn van nài má nó: “con chơi một chút rồi làm bài, có được không má?”

“Không được!” Lòng dạ của má cũng cứng rắn như ba, “ngày hôm nay con bắt buộc làm xong hai cuốn sách đề B.”

Ngay lúc Tạ Đi Xơn đang tuyệt vọng, cứu tinh của nó Mi E và Mạnh Tiểu Kiều đã đến. Đương nhiên, họ đã cải trang thành bộ dáng của nữ thám tử và nữ thám viên, Tạ Đi Xơn là nhận không ra.

“Xin hỏi quý vị đến có việc gì?”

“Chúng tôi là đến điều tra ‘Sát thủ lòng yêu thương’.”

Mạnh Tiểu Kiều vừa nói, vừa đưa cho má Tạ Đi Xơn một bản tự kiểm tra “Sát thủ lòng yêu thương”.

Ba Tạ Đi Xơn cũng nhận được bản tự kiểm tra “Sát thủ lòng yêu thương”. Đọc đi đọc lại, nét mặt họ đều không còn tự nhiên nữa.

Má Tạ Đi Xơn đưa bản tự kiểm tra trả cho Mạnh Tiểu Kiều, rồi nói: “nhà chúng tôi không có ‘Sát thủ lòng yêu thương’.”

“Bà chỉ nói không là không được.” Mi E bộ dáng đang làm việc công, “nên để con của các người đến đây, chúng tôi sẽ đem nội dung trong bản tự kiểm tra đối chiếu từng điều.”

Kết quả, 9 điều trong bản tự kiểm tra, có 7 điều phù hợp hành vi của ba má Tạ Đi Xơn. Mạnh Tiểu Kiều ở trên cổ họ, mỗi người treo lên một cái bảng “Sát thủ lòng yêu thương”.

“Sát thủ lòng yêu thương” không dám cưỡng bức Tạ Đi Xơn đi làm đề toán khó sách B, Tạ Đi Xơn liền dùng buổi chiều hiếm có này, tự mình muốn làm gì thì làm, dùng để làm mô hình tàu thủy. Về sau, tác phẩm này tham gia cuộc triển lãm phát minh kỹ thuật học sinh tiểu học toàn thành, còn nhận được giải nhất đấy.

4

Ngày nghỉ cuối tuần này, các gia đình có con em đi học trong thành phố, gần như đều nhận được bản tự kiểm tra “Sát thủ lòng yêu thương”, lại có hơn phân nửa phụ huynh bị cho là “Sát thủ lòng yêu thương”.

Họ đều nghĩ không ra: Họ yêu con thế này, sao lại trở thành “Sát thủ lòng yêu thương vậy?

Trẻ em thì không quản người lớn có nghĩ ra hay không ra, nhân cơ hội các “Sát thủ lòng yêu thương” không dám cưỡng bức họ làm cái này làm cái kia,

chúng nó thoải mái chơi đùa, sau khi chơi đùa thoải thích, lại làm việc mình thích làm.

Buổi chiều ngày chủ nhật, Mạnh Tiểu Kiều cần phải trở về trường học Hồng Cung rồi.

Mi E nói: “chị phải đem em trả về hình dáng ban đầu.”

Mạnh Tiểu Kiều rất thích hình dáng trưởng thành hiện tại, thật không muốn lại trở về làm đứa trẻ nhỏ. Nhưng cô bé hiểu, cô bé bắt buộc biến hình trở lại.

Mi E giương cây dù màu tím ra, quay về bên trái. Trong màn sương mù màu tím nhạt, Mạnh Tiểu Kiều lại biến trở lại là cô bé gầy yếu ban đầu.

Mi E ẩn thân xong, cùng Mạnh Tiểu Kiều về đến nhà.

Mạnh tiên sinh và Mạnh thái thái đang rất lo lắng: phải về trường học rồi, vẫn không biết Mạnh Tiểu Kiều đang ở đâu?

Ngay lúc Mạnh tiên sinh sắp đi ra ngoài tìm kiếm Mạnh Tiểu Kiều, Mạnh Tiểu Kiều đã về đến nhà.

“Con chơi đùa điên rồi phải không?” Mạnh thái thái oán trách nói, “con vẫn còn biết về đây à!”

Mạnh tiên sinh lại rất muốn biết Mạnh Tiểu Kiều đã đi làm gì, nhưng Mạnh Tiểu Kiều nhất quyết không nói cho ông ta biết. Ông ta nhìn thấy trong ánh mắt của Mạnh Tiểu Kiều tràn đầy niềm vui, sắc mặt hồng hào, người cũng hoạt bát hơn lúc bình thường rất nhiều, mối hoài nghi trong lòng càng nặng hơn: cô bé rất cuộc đã đi làm gì?

Mạnh tiên sinh lái xe đưa Mạnh Tiểu Kiều trở về trường Hồng Cung. Đương nhiên Mi E cũng ở trên xe, chỉ có điều ông ta không nhìn thấy Mi E, nhưng Mi E là nhìn thấy ông ấy.

Học sinh của trường Hồng Cung đều lần lượt trở về trường.

Hiệu trưởng Long đứng ở cửa trường chào đón học sinh về trường. Ông ta phát hiện ngày hôm nay, các em học sinh gần như không giống lúc trước: giống như đã nghĩ qua một lý nghĩ hệ mẫn nguyện, trên mỗi khuôn mặt học sinh đều đang tràn trề niềm vui không che đậy, lời nói chào hỏi nhau đều là “chơi như thế nào?”

Có người nói: tôi đi băng cực rồi, từ trên vách núi cao 100 mét nhảy xuống dưới, thật là đã!

Có người nói: tôi đi trượt băng rồi, học qua mấy động tác mới, vẫn có thể xoay tròn 3 vòng rưỡi;

Có người nói: Tôi đi chơi đánh đu rồi....

Có người nói: Tôi đi câu cá rồi.....

Tôi đi.....

Tôi đi.....

Nhìn thấy các em học sinh vui, hiệu trưởng Long cũng vui. Nói thực, thường ngày mọi khi các em học sinh trở về trường, hiệu trưởng Long là rất sợ đứng ở cửa trường chào đón các em. Học sinh trở về trường vẫn là một khuôn mặt không mong muốn, một khuôn mặt không biết làm sao, một khuôn mặt bày tỏ gian nan chuẩn bị chịu đựng bị dày vò. Nhìn thấy các em học sinh bộ dạng như thế này, trong lòng hiệu trưởng Long cũng buồn, thậm chí ông ta cho rằng ông

ta, người hiệu trưởng này quản lý không như thế nào.

Tình cảnh ngày hôm nay thế này, hiệu trưởng Long là lần đầu tiên gặp đến. Ông ta rất muốn làm cho rõ tại sao lại như thế. Ông ta vừa mỉm cười gật đầu chào các em học sinh vào trường, vừa dựng đứng lỗ tai nghe một cách cố ý lời nói chuyện chào hỏi lẫn nhau giữa các em học sinh, ông ta nghe đến rất nhiều học sinh đều đang bàn luận “Sát thủ lòng yêu thương”, còn có cái gì nữ thám trưởng, cái gì nữ thám viên.....

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 4

Hành động đặc biệt ngày hội trường.

Còn có 3 ngày, là đến ngày trường Hồng Cung xây dựng tròn 1 năm tuổi. Hiệu trưởng Long muốn cử hành hoạt động chào mừng lần thứ nhất này thật to lớn long trọng, nhưng ông ta lại không muốn sa vào hình thức, làm thành một hoạt động chúc mừng bình thường thôi. Ông ấy muốn tạo ra một hoạt động rất đặc biệt, để giáo viên và học sinh người người đều vui vẻ.

Giám thị Long tổ chức họp giáo viên toàn trường, để cho từng giáo viên hiến kế, làm thế nào tổ chức ngày hội trường theo hình thức mới.

Giáo viên toàn trường đều tập trung tại hội trường.

Dù rằng ánh mắt của giám thị Long về mặt động viên tươi cười lộ ra trên nét mặt, vừa dừng lại trên khuôn mặt các giáo viên. Nhưng các giáo viên vẫn là không có gì để nói. Trong đầu họ chứa đầy giáo án, bài tập, bài thi của học sinh, làm sao còn chỗ trống để suy nghĩ phương án hoạt động nào.

“Mi E, cô nghĩ cho tôi một chút đi!”

Nhìn thấy không có người nào hiến kế cho, giám thị Long chỉ qua chỉ lại, chỉ đến Mi E.

“Hay là để nghe ý kiến của các em học sinh vậy!” Mi E nói, “không chừng các em sẽ có ý hay mà chúng ta không nghĩ ra!”

Mọi người đều gật đầu nói đúng.

Giám thị Long đặc biệt ủng hộ đề nghị của Mi E. Cô ấy nói sức tưởng tượng và sức sáng tạo của các em học sinh là vô cùng phong phú không thể đánh giá thấp được. Các giáo viên cần phát động mỗi một học sinh, cùng góp một ý.

Mi E về đến lớp học năm thứ 6 vừa nói cho các em học sinh biết, cả lớp reo vui nhảy múa, từng ý từng ý mới trong suy nghĩ của em cùng tuôn ra.

Miêu Tráng Tráng là một con sâu ngủ gật lúc ngủ không đủ giấc. Hắn đưa ra hiến kế trước tiên: “ngày hội trường này, cần phải để cho chúng em ngủ một

ngày cho đã.”

Dù rằng có 1/3 học sinh tán thành ý kiến này của Miêu Tráng Tráng “ngủ một ngày cho đã”. Mỗi ngày lúc 6 giờ sáng tiếng chuông đánh thức đã vang lên, quả thật đây là giờ khắc các em học sinh đau khổ nhất.

Còn có một bộ phận học sinh nói, ngày hội trường này, sân trường cần phải bố trí thành một khu vườn thật vui, các học sinh trong ngày này, muốn chơi gì thì chơi.....

Cho dù nói như thế nào đi nữa, ngày hội trường này, ngủ và chơi hai điều này đều quá thông thường, không có chút sáng tạo, cũng không có ý nghĩ hình thức, các em học sinh thích náo nhiệt, đây là chỉ nói cho vui mà thôi, rất nhanh các em đã cùng nhau bác bỏ đi hai điều này.

“Nếu như ở trong ngày này, cha mẹ có thể đến trường cùng chúng mình sống trong ngày hội này là hay quá.”

Nữ sinh Phương Bình nhát gan nhất trong lớp, ngồi ở phía sau nói nhỏ thì thào mấy tiếng.

“Có nghĩ sai không vậy?” Mấy học sinh ngồi nghe được tiếng thì thào của Phương Bình cất tiếng công kích, “sống cùng cha mẹ có gì vui đâu?”

“Không có sức mạnh, thật không có sức mạnh!”

Tang Tử Lan có suy nghĩ kỳ cục: “cùng cha mẹ sống chơi cùng nhau cũng được, để cho họ làm con trẻ, chúng ta làm người lớn.....”

Các bạn học cùng cười chê Tang Tử Lan nghĩ vớ nghĩ vẩn, nói một cách đồng thanh đây là việc không thể được.

“Không có việc gì không thể.” Mạnh Tiểu Kiều bỗng nhiên mở miệng nói, “chỉ cần có Mi E, bất cứ việc gì đều là có thể được.”

Mọi người đem ánh mắt tập trung vào người Mi E. Nhớ lại sau khi Mi E đến lớp năm thứ 6, đủ thứ sự việc phát sinh không sao hiểu nổi, không thể không thừa nhận lời nói của Mạnh Tiểu Kiều, không phải là không có lý.

2

Nhà trường thu nhận ý sáng tạo hoạt động của lớp năm thứ 6, mời phụ huynh học sinh đến trường cùng con em của mình, cùng nhau sống vui ngày hội trường của trường Hồng Cung.

Trời vừa sáng, phụ huynh đã từ trong thành phố chạy đến.

Trường học Hồng Cung phấn khởi hồ hởi, trong loa đang phát “lời chúc mừng vui vẻ” làm sao động lòng người, cờ đỏ tung bay, khắp nơi là hoa tươi, khắp nơi là bong bóng bay, khắp nơi đều là không khí tràn trề của ngày lễ.

Các phụ huynh ở trong trường học tìm không được con của mình. Thì ra các học sinh đều đã tập trung trong phòng tập thể dục. Về sau các phụ huynh cũng được tập trung tại sân bóng đá. Còn về hoạt động của ngày hội trường này làm như thế nào, đối với phụ huynh và học sinh mà nói, đều là một câu đố, chỉ biết trong ngày này, có một hành động đặc biệt.

“Các em học sinh thân mến! Các vị phụ huynh kính mến.....”

Hiệu trưởng Long ở trong loa phát thanh diễn thuyết phát biểu rất nhiệt tình hưng phấn. Sau cùng, ông ấy tuyên bố_____Hoạt động ngày hội mừng trường

Hồng Cung tròn 1 năm tuổi bắt đầu!

Ai cũng không phát hiện được, Mi E ẩn thân chạy đến sân bóng đá, thẳng về nơi các phụ huynh đang đứng chi chít, giương lên cây dù màu tím của cô ấy, mà còn quay tròn rất nhanh về bên trái.

Đám mây mù màu tím đang bao phủ ở trong đám người, các phụ huynh thay đổi trở lại từng chút từng chút, rồi lại biến nhỏ một cách từng chút từng chút, biến thành số tuổi cùng với tuổi con của mình.

Ai cũng không phát hiện được, Mi E ẩn thân lại chạy đến phòng tập thể dục nơi các học sinh đang tập trung, chĩa về phía học hình giương ra cây dù màu tím, mà còn quay một cách rất nhanh về bên phải.

Đám mây màu tím bao phủ đám trẻ, con trai con gái lớn lên từng chút từng chút, lại biến thành già từng chút từng chút, biến thành số tuổi như cha mẹ họ.

Các em học sinh nở mày nở mặt chạy đi về phía sân bóng, chúng nó muốn kịp thời nhìn thấy cha mẹ biến thành đứa trẻ nhỏ là như thế nào.

Mạnh Tiểu Kiều không tốn bao nhiêu công sức, đã tìm được cha của cô bé. Người khác xoáy tóc đều ở trên đỉnh đầu hoặc phía sau gáy, cha cô bé là mọc ở trên đường ranh trước trán, tóc mịn giống một đoá hoa cúc mới nở. Trở thành người lớn, xoáy tóc trên đầu này mọc rất không đúng chỗ. Nhưng là một đứa trẻ nhỏ, thì là phần dễ thương nhất, sinh động nhất, tất cả sự bướng bỉnh, tất cả sự dễ thương đều thể hiện ở trên vòng xoáy này.

Bên cạnh cha của Mạnh Tiểu Kiều, đang đứng Mẹ của Mạnh Tiểu Kiều, bà ấy biến đổi lớn bằng hình dáng Mạnh Tiểu Kiều, người mập mập, là một bé gái vui sướng, rất đáng để cho người khác yêu thích. Không giống như hiện tại làm mẹ, là một người phụ nữ thô tục.

Miêu Tráng Tráng cũng rất dễ dàng tìm ra ba má của hắn. Ba của hắn có một đôi tai gậy chuyện, sau khi biến đổi thành bé trai cùng vóc dáng Miêu Tráng Tráng, đôi tai gậy chuyện đó càng thêm sự chú ý cho người; Má của Miêu Tráng Tráng là một khuôn mặt tròn to, khuôn mặt tròn đó so với lấy com pa vẽ vòng tròn còn tròn hơn, một người con gái trưởng thành có khuôn mặt tròn thế này là rất buồn cười, nhưng sau khi biến thành bé gái nhỏ, khuôn mặt tròn thế này thì là bé gái ngoan.

Ba của Trang Mộng Nhàn sau khi biến thành bé trai 13 tuổi, là một trẻ nhỏ góc cạnh, cao to khoẻ mạnh; Má nó đầu tóc cắt ngắn, rối bời, giống như một đứa bé không thật. Nhưng má nó hiện tại vẫn thường chê cô bé không đủ làm người con gái dịu dàng, một lòng muốn cô bé làm một người con gái nhã nhặn từ tốn, cho nên đặc tên cho cô bé là “Trang Mộng Nhàn”. So sánh một chút, Trang Mộng Nhàn cảm thấy cô bé so với má cô bé lúc nhỏ còn điềm đạm nho nhã hơn nhiều.

Các bậc cha mẹ biến thành bé trai bé gái ở trên sân vận động đi qua đi lại, ngó đông ngó tây, không biết phải làm gì.

“Đi về phòng học!”

“Tất cả đi về phòng học!”

Từ trong phòng thể dục bên đó đi ra, những học sinh đã biến thành cha thành mẹ, đang lớn tiếng quát tháo, giống như đang đuổi vịt vậy, đuổi vào phòng học.

Trong phòng học đã có mấy học sinh, đó cũng là người lớn biến thành. Mi E đem giáo viên của trường Hồng Cung bao gồm hiệu trưởng Long, Long giám thị tất cả đều biến thành học sinh, còn đem họ phân tán đến trong lớp học các nơi.

Hiệu trưởng Long và Long giám thị bị phân đến phòng học của lớp học năm thứ 6. Hiệu trưởng Long là một thiếu niên tuấn tú, người mặc bộ đồ thể thao màu trắng, ngồi ở chỗ ngồi vẫn đang dùng chân để trên bóng, Long giám thị thật không phải là một bé gái nên nếp, trên bàn học đang để một quyển sách giáo khoa, phía dưới sách giáo khoa đang để một quyển sách châm biếm.

“Đến giờ học rồi! Đến giờ học rồi!” Nghê Sảnh Sảnh mặc bộ đồ màu đen bước lên bục giảng, trên mặt cô bé không có một chút nét cười, “mọi người ngồi yên tại chỗ, không cho phép nói chuyện! không cho phép làm bậy!”

Nghê Sảnh Sảnh bắt đầu giảng bài học ngữ văn cho mọi người lớn.

“Mở sách đến trang 46.”

Hiệu trưởng Long không mở sách, đang trừng hai con mắt ngó Nghê Sảnh Sảnh, đang giúp cô ấy làm thiết kế hình tượng: đầu cô ấy nhỏ, tóc cắt ngắn, làm sao có thể đem tóc cột chặt ở phía sau đây? Cô ấy cần phải uốn tóc xoã ra một tí, khoát trên bờ vai.

“Long Đăng Phi!” Nghê Sảnh Sảnh gọi đến tên hiệu trưởng Long, “kêu trò giờ sách, trò nhìn tôi làm gì?”

Nghê Sảnh Sảnh kêu hiệu trưởng Long đứng dậy đọc bài học thuộc lòng, từ đoạn thứ hai đến đoạn thứ sáu tự nhiên. Hiệu trưởng Long làm sao mà trả bài được, chiều hôm qua tan học, ông ta mãi đá banh một mạch đến tối, về nhà ăn cơm xong là ngủ ngay.

“Không thuộc bài phải không?” Đứng ở cuối lớp học học thuộc cho tôi!”

Hiệu trưởng Long cầm lấy sách, đi đến đứng ở cuối lớp học.

Nghê Sảnh Sảnh viết lên trên bảng đen từ mới bài văn, Long giám thị thừa cơ lật mạnh cuốn sách châm biếm.

“Long Thục Lan!” Sau gáy của Nghê Sảnh Sảnh gần như có mọc mắt, cô ấy vừa quay người gọi tên Long Thục Lan, thẳng đường đi đến trước bàn học của Long Thục Lan, “trò đang làm gì vậy?”

“Em.....em đang đọc sách ngữ văn.”

“Trò nói dối!” Nghê Sảnh Sảnh từ phía dưới sách ngữ văn trên bàn của Long giám thị, lấy ra một cuốn sách châm biếm, “trò xem đây có phải là sách châm biếm không?”

Nghê Sảnh Sảnh đem quyển sách rầy rầy đến nát bét, quăng vào trong sọt giấy phế liệu.

Giảng xong từ mới, lại giảng đến ý nghĩa của từ ngữ. Giảng xong ý nghĩa của từ ngữ, rồi chia đoạn cho bài văn, quy nạp đại ý đoạn văn. Quy nạp đại ý đoạn văn xong rồi, lại bắt đầu quy nạp tư tưởng trọng tâm.

Lúc này, trong lớp đã có hơn phân nửa số người đã nằm trên bàn ngủ rồi. Cha của Mạnh Tiểu Kiều cũng đang ngủ, bên mép miệng còn chảy xuống một bãi nước miếng.

“Mạnh Kim Đầu!”

Mạnh Kim Đầu là tên của cha Mạnh Tiểu Kiều. Nghe Sảnh Sảnh véo một bên tai của ông ta, giống như đang nắm tai một con thỏ, kéo ông ta từ chỗ ngồi đứng lên.

“Trò gan tày trời, lên lớp còn dám ngủ!”

Nghê Sảnh Sảnh đem lỗ tai của cha Mạnh Tiểu Kiều véo đến thật đau, ông ta nghiêng răng méo miệng, biện luận nói: “em vốn không dám ngủ, là do bài học của cô giảng giống như bài hát ru, đang ru em ngủ.”

Người ngủ gật còn có má của Trang Mộng Nhân, ba của Miêu Tráng Tráng, ba của Đồng Đồng, má của Tang Tử Lan.....Họ đều nói là Nghe Sảnh Sảnh giảng bài văn đem họ đi vào giấc ngủ.

“Các trò đến đứng ở cuối lớp cho tôi!”

Nghê Sảnh Sảnh tức giận đến không thể ngăn được, chỉ vào cuối lớp hét lên.

Kết quả, có mười mấy người đều đi đến đứng ở cuối lớp. Người đồng đứng không đủ chỗ, hiệu trưởng Long nhân lúc không có ai chú ý, liền lén đi đến chỗ ngồi của mình.

Khó khăn lắm mới chịu đựng đến tiếng chuông hết tiết học vang lên, giờ nghỉ giữa giờ có 10 phút, Nghe Sảnh Sảnh lại chiếm dụng hết 5 phút, 5 phút còn lại chỉ đủ để làm vệ sinh.

Tiếp đến là 2 tiết số học. Tạ Di Xơn là thầy giáo số học. Hắn đầu chảy bả ba, đeo mắt kính vuông màu đen. Vừa bước vào lớp học, hắn liền phát bài thi cho mọi người.

Số bài thi này phải ở trong 40 phút hoàn thành, mọi người đều cúi đầu làm một cách bạt mạng, làm làm.....

40 phút đã đến, đa số học sinh đều chưa làm xong. Tạ Di Xơn tuyên bố nói một cách tỉnh bơ: “cho thêm 10 phút.”

10 phút cho thêm này chính là 10 phút nghỉ giữa giờ. Lúc tiếng chuông lên tiết mới vang lên, Tạ Di Xơn thu lại bài thi một cách không tình cảm, chưa làm xong cũng thu, cứng rắn không nể nan ai.

Mọi người còn chưa kịp thở, Tạ Di Xơn lại bắt đầu phát bài thi. Nhiều phụ huynh đều kêu than kêu khổ.

“Còn thi nữa sao?”

“Đầu óc đã mệt rồi!”

“Thầy tha cho chúng tôi đi!”

“Tôi tha các trò, ai tha tôi đây?” Tạ Di Xơn không chút mềm lòng, “vừa rồi là đề A, bây giờ phát ra là đề B.”

Ba của Tạ Di Xơn vừa cầm lấy đề B, liền lớn tiếng kêu lên: “khó thế này, làm sao làm đây!”

“Trò không phải muốn làm nhà khoa học sao!”

Tạ Di Xơn đối với ba nó nói bóng nói gió, “không làm chút đề khó, trò làm sao leo lên đỉnh cao khoa học?”

Bị Tạ Di Xơn châm chọc, ba Tạ Di Xơn thẹn thùng vô cùng, thẹn đến nỗi muốn đấm một đấm vào mặt của Tạ Di Xơn, đấm gãy cái mũi của nó, đánh vỡ

mắt kiếng của nó. Nhưng, ông ta không thể. Hiện tại, người đưa đề khó này cho họ làm không phải là con trai của ông ấy, là thầy giáo của ông ta.

Đề B quả thực quá khó, sau khi làm xong bộ đề này một cách trật tự, Long giám thị mệt quá nằm ngay trên bàn, suy nghĩ của hiệu trưởng Long đã không còn suy nghĩ gì được nữa.

4

Các phụ huynh của trường Hồng Cung ở trong trường làm học sinh hết một ngày, mệt đến sức cùng lực kiệt, khổ không chịu nổi. Các học sinh làm cha làm mẹ một ngày lại nở mày nở mặt, rất vui.

Để giờ học buổi chiều học xong, nể tình những người làm con trai làm con gái này, hai giờ học buổi tối được miễn.

Đem những người cha người mẹ đã biến thành trẻ con tập trung tại sân bóng, Mi E ẩn thân giương cây dù màu tím ra, xoay về bên phải. Đám mây mù màu tím bao phủ lấy đám người. Lúc mây mù màu tím tan đi, trẻ em nam đã biến thành người cha người bố, trẻ em gái đã biến thành người mẹ người má.

Một ngày sống ở trường Hồng Cung, những người phụ huynh này cảm khái muôn vàn.

Mi E lại chạy đến trong phòng thể dục, những đứa trẻ đã biến thành cha mẹ và thầy cô giáo đều tập trung tại nơi đó. Mi E mở ra cây dù màu tím, xoay về phía trái. Đám mây mù màu tím bao phủ lấy đám người. Lúc đám mây mù tan hết đi, những người cha và người thầy biến trở lại thành trẻ em nam, những người mẹ và cô giáo lại biến trở về trẻ em gái.

Trẻ em nam và trẻ em gái chạy đi về phía sân bóng, đi tìm cha mẹ của họ.

“Cha!”

“Mẹ!”

Tuy rằng ngày hội trường ngày hôm nay rất đã, rất vui, nhưng các em vẫn là đau lòng cha mẹ của họ, đau lòng họ đã làm học sinh cả ngày cực khổ.

“Cha, cha có mệt không?”

“Mẹ, về nhà nghỉ sớm chút nhé!”

Những người làm cha những người đều mẹ đều rất thẹn thùng, họ đều cảm thấy đến hiểu biết của họ đối với con trẻ còn quá ít, quan tâm của họ đối với chúng cũng chưa đủ. Thông qua làm học sinh một ngày, họ cảm nhận được một cách rõ ràng xác thực, hiện tại làm học sinh là cực khổ bao nhiêu, khó khăn biết bao nhiêu. So với lúc họ trải qua làm học sinh khó khăn hơn nhiều. Mà quan trọng hơn là, họ đều nhớ lại: mỗi một người đều là từ đứa bé trưởng thành lên.

Các phụ huynh tìm đến hiệu trưởng Long, đều tranh nhau bắt tay cùng ông ấy, bày tỏ sự cảm ơn.

“Hiệu trưởng Long, cảm ơn ngài đã làm một hoạt động thành công thế này!”

“Cảm ơn hiệu trưởng, đã cho chúng tôi cơ hội một ngày làm học sinh, để cho chúng tôi thật sự hiểu rõ con trẻ của mình.”

“Cảm ơn hiệu trưởng, ngày đặc biệt hôm nay, đã giúp chúng tôi thay đổi quan niệm giáo dục.”

.....
.....
Thực ra, cảm khái ngày hôm nay của hiệu trưởng Long, phải nhiều hơn so với các vị phụ huynh này. Ông ta cũng giữ ở trong lòng sự cảm kích, người ông ta muốn cảm kích chính là Mi E, ông ta có rất nhiều điều muốn nói cùng Mi E.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng
Phần III - Chương 1
Người cha cương nghị

Lý lẽ kỳ lạ của Lỗ Phi Phi.

Ngày hôm nay vừa thức dậy, đã muốn đi gặp cha, có lẽ là vì chuyện giáo sư Phó đó.

Có lẽ là một tuần rồi không có gặp cha. Từ sau khi từ khu vực Tây Tạng trở về, cha cứ bận liên tục. Triển lãm ảnh của cha đã định vào hạ tuần tháng tám cũ hành tại khu mỹ thuật thành phố. Đồng thời, còn phải xuất bản một tập album ảnh, tất cả mọi việc đều tập trung vào trong thời gian này, cha bận đến nỗi lông mày râu ra một nắm, mỗi ngày chỉ có thể ngủ nhiều lắm là 2,3 giờ.

Hôm qua mẹ hầm canh xương giò sen, tôi dùng bình giữ nhiệt đựng đầy một bình, đem đến cho cha.

Đã 9 giờ sáng rồi, đèn làm việc trên bàn của cha vẫn còn toả sáng, trong mắt cha đầy những vệt đỏ, trên bàn làm việc rải đầy ảnh đen trắng, ảnh màu. Không cần nói, cha đã chịu đựng suốt đêm.

Nhìn thấy tôi đến, cha vừa vắn lưng vừa ngáp.

“Con trai, mấy giờ rồi?”

“Cha chưa ăn sáng sao?” Tôi đem số ảnh ở trên bàn làm việc chuyển sang một bên, lộ ra một chỗ trống, để bình giữ nhiệt lên, “cha ăn canh đi, canh xương giò sen.”

Cha tôi húp nước canh ào ào hiềm thấy, cha nói không chỉ là ngày hôm nay chưa ăn sáng, mà ngay cả buổi cơm tối hôm qua cũng chưa ăn!

Tôi rất muốn làm một cái gì đó giúp cho cha.

“Để suy nghĩ xem còn những việc gì nào cần phải làm đây?”

Ăn uống xong, cha tôi dựa đầu vào lưng ghế, cặp mắt khép lại: “Phim đã rửa xong, phải đặt vào khung ảnh, khung ảnh còn chưa làm; Những tấm phim âm bản dùng để biên tập sách, Ya, chính là việc biên tập sách tương đối phiền đây, thiết kế trang in, thiết kế trang bìa, còn phải phối hợp lời văn.

Tôi nói: “việc biên tập sách, cha tìm mẹ đi!”

“Mẹ con gần đây có bận không?”

“Không bận, không bận!” Tôi vội vàng nói, “nhàn như không có việc gì, suốt ngày ở trong nhà mù quáng làm giảm ốm, lo làm đẹp!”

Tôi rất muốn nói cho cha biết về vị giáo sư Phó đó, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu. Có lẽ cha đã nhìn ra bộ dạng khác lạ của tôi, hỏi: “con trai, hình như

con có điều gì muốn nói với cha?”

“Có một người....mẹ muốn con đi gặp người....”

“Ồ...” Cha gục gật đầu, như đã hiểu ra việc gì.

“Con không muốn gặp.”

“Đừng, con cần phải đi.” Nét mặt cha biểu hiện sự nghiêm túc, “mẹ con kêu con đi gặp người này, điều này nói lên mẹ con rất lưu ý, ý kiến của con.”

Thái độ của cha giống như mẹ là một người không có liên quan gì đến cha, tôi đối với cha có chút không đồng ý.

“Cha thật tình muốn con đi gặp người này sao?”

Cha tôi đứng dậy, hai tay để trên vai tôi, nói: “cha và mẹ đã ly hôn rồi, mẹ con cần có cuộc sống của riêng mình, con có muốn mẹ con có một cuộc sống tốt đẹp không?”

Tôi gật gật đầu, “con đương nhiên hy vọng mẹ có cuộc sống tốt”.

“Người con trai, đừng dăm chiêu lo lắng.” Cha tôi vỗ nhẹ nhàng trên vai tôi, “đi làm tham mưu cho mẹ đi!”

Ba đem những tấm phim âm bản cất vào trong giấy dai, kêu tôi đem về cho mẹ.

Về đến nhà, trong lòng cảm thấy buồn lo, liền gọi điện thoại cho Lỗ Phì Phì, hẹn hẳn đi bơi.

“Người anh em có chuyện gì vậy!”

Lỗ Phì Phì là một con người trong lòng trong sáng, mang bộ mặt ngây thơ, có khả năng riêng tình tường. Tôi rất muốn nói với nó về việc của cha mẹ tôi, nhưng tôi bắt buộc phải nói vòng quanh, không muốn nói thẳng vào sự việc.

“Có một người nam và một người nữ, người nữ này muốn có bạn trai khác, người nam này giống như không hề cảm động, bạn nói xem giữa họ....”

“Giữa họ nhiều nhất là tình bạn, tuyệt đối không là loại ...”

Lỗ Phì Phì trả lời không chút suy nghĩ. Tôi hiểu hẳn nói “loại” là nghĩa gì.

Lỗ Phì Phì đột nhiên nhảy vào trong nước, đừng thấy nó mập, mà bơi chậm, giống như một con cá to trắng xoá, đang bơi trong bể nước bơi qua bơi lại. Lỗ Phì Phì bơi ngửa rất hay, có thể là vì mở trong người hẳn quá nhiều, nằm ngửa trên mặt nước rất cân bằng, giống như không chìm xuống nước. Hẳn có thể vừa nằm vừa nói chuyện với tôi.

“Người nam, người mà bạn vừa nói nhất định không có đùa.”

Lỗ Phì Phì bất cứ vấn đề gì đều có một cái kết luận.

“Như thế nào mới có thể là đùa?”

“Nếu như người nam đó ghen ghét, đây rõ ràng là đùa rồi.”

Tôi cảm thấy tức cười: “Đây không phải là quá giản đơn lại quá tuyệt đối sao!”

“Việc này bạn không hiểu rồi.” Lỗ Phì Phì giảng cho tôi nghe đạo lý: “Thực tế là tiêu chuẩn duy nhất kiểm tra chân lý, ghen ghét là tiêu chuẩn duy nhất kiểm tra ái tình. Hiểu chưa?”

Lỗ Phì Phì có chút dây cà ra dây muống. Nếu như theo lý luận của hẳn, tôi cho rằng cha tôi đối với việc mẹ có bạn trai là không có lòng đố kỵ. Ôi, có lẽ cha mẹ chúng ta là không có đùa.

Không biết có phải vì bơi lội, hay là nghe lý lẽ kỳ lạ của Lỗ Phì Phì, trong lòng tôi thoáng chốc không còn cảm thấy nỗi buồn đó.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 2

Đây là một ngày vui.

Tối hôm qua, tôi đưa sổ phim âm bản của Ba chụp cho Má, Má xem kỹ từng tấm từng tấm ảnh hết hơn nửa giờ, nói thiết kế trang bìa, thiết kế trang in là do Má làm, nhưng phối hợp lời văn, Má làm không nổi. Má nói ảnh đẹp thế này nhất định phải dùng lời hay để viết.

“Tìm ai để viết những lời văn phối hợp đây?”

Má đứng trước tủ sách suy nghĩ, lấy ra một cuốn sách từ trên kệ xuống, đôi mắt sáng lên: “Chỉ có anh ta.”

Tựa đề quyển sách là “Sức hấp dẫn của Tây Tạng”, lật sách ra xem phần giới thiệu của tác giả, có một tấm ảnh tác giả, tôi thấy hình như đã gặp qua người này___Đúng rồi, đây là giáo sư Phó.

“Giáo sư Phó cũng giống như Ba con, cũng là một con người mê Tây Tạng. Con đem cuốn sách này cho Ba xem, cần có sự đồng ý của Ba con mới được.”

Tôi đem cuốn “Sức hấp dẫn của Tây Tạng” đi gặp Ba, Ba tôi mở ra đọc qua vài trang rồi nói lớn “Hay”

“Văn của người này hay, có cốt cách, có cùng phong cách chụp ảnh của Ba, con về nói với Má, chính là người này.”

“Ba, Ba có biết người này là ai không?” Tôi mết mõi nói, “Chú ấy chính là người Má muốn con đi gặp.”

“Hay đấy, hay đấy, ít nhất quyển sách này đã cho Ba ấn tượng rất tốt. Đương nhiên, còn cần tiến thêm một bước khảo sát, quan trọng là phải đối xử tốt với Má con.”

Ba tôi ngày mai phải đến một xưởng gia công chế biến gỗ ở một huyện ngoại thành, mua một số gỗ cây về làm khung ảnh, Ba muốn tôi đi cùng.

“Tại sao không cầm ảnh theo đặt người ta làm?”

“Khung ảnh khung tượng bây giờ làm rất tinh xảo” Tôi vẫn cảm thấy có một chút tác phong người thợ.

Tôi hẹn cùng Ba, sáng mai Ba chạy xe đến đón tôi, chúng tôi cùng nhau đi mua gỗ cây.

Lúc về nhà đi qua cầu Thiên, nhìn thấy một cô bé bán hoa đang ngồi trên lối đi lên, vì cô bé bán hoa Bách Hợp, cho nên đã đặc biệt gây sự chú ý của tôi, tôi phát hiện cô bé đang khóc.

Tôi đi ngang qua người cô ấy, rồi quay lại hỏi: “Em có muốn anh giúp gì không?”

Cô bé bán hoa có tính cảnh giác cao, đưa đôi mắt to đầy nước mắt ngó nhìn tôi, không nói gì. Có lẽ cô ta nhìn ra tôi không phải là kẻ xấu, mới cho tôi biết, cô

ấy đã làm mất tiền bán hoa.

“Mất hết bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi mấy đồng.”

Trong túi quần tôi có 50 đồng, là tiền tiêu vặt sáng sớm ngày hôm nay Má mới cho tôi. Tôi nghĩ tôi cần phải cho cô bé này 50 đồng, cô ấy nhất định sẽ không lấy, liền tính chuyện mua số hoa Bách Hợp trong giỏ.

Tôi đưa tờ giấy bạc 50 đồng cho cô bé, “Anh mua hết chỗ hoa Bách Hợp này.”

Cô bé nhìn tờ giấy bạc 50 đồng đó, tỏ ra rất khó xử, “Em không có tiền lễ thối cho anh.”

“Không cần đâu” Tôi đích thân ra tay, ôm lấy số hoa bách hợp trong giỏ nói, “Hoa đẹp thế này đáng giá 50 đồng đây.”

Tôi ôm lấy số hoa Bách Hợp đó, bước đi không quay đầu lại.

Khi xuống cầu Thiên, nhìn thấy trước mặt chính là toà cao ốc cao nhất thành phố do Ba Nhiễm Đông Dương thiết kế, người con gái của anh lính chỉ huy Lưu thích nhất, tiểu thư Bạch Lợi đang ở bên trong. Mấy ngày trước vào ngày sinh nhật của chị ấy, anh chỉ huy có nhờ tôi tặng cho chị ấy hoa Bách Hợp. Hoa Bách Hợp là loài hoa mà chị ấy thích nhất, bây giờ đang ở gần chị ấy, tại sao không đem số hoa Bách Hợp này tặng cho chị ấy?”

Bước vào tòa nhà cao ốc đó, đứng ở trước cửa thang máy chờ thang, cửa thang máy vừa mở, người thứ nhất bước ra là tiểu thư Bạch Lợi, vẫn bộ áo trắng, váy trắng, giày da trắng, chị ấy còn nhớ tôi.

“Em đến tặng hoa?”

“Đúng, tặng hoa cho chị.”

Hai tay tôi đưa bó hoa cho chị ấy.

“Cho tôi?” Tiểu thư Bạch Lợi có chút vui mừng, “Hôm nay không phải là sinh nhật của tôi?”

Tôi nói : “Có một người tên là chỉ huy Lưu nhờ tôi đưa đến”.

“Thành thật khai ngay!”, bên cạnh tiểu thư Bạch Lợi còn có hai vị tiểu thư, một người mập, một người ốm, “Cái người gọi là anh chỉ huy Lưu có phải là người yêu của bạn không?”

“Bạch Lợi, bạn thật là hạnh phúc!”

Vị tiểu thư mập kéo tiểu thư Bạch Lợi nói, “Đi, tối nay bạn phải đi!”

Tiểu thư Bạch Lợi mời khách đi rồi. Chị ấy mời khách, chính là chứng minh chị ấy thừa nhận anh chỉ huy Lưu là người yêu của chị ấy.Ồ, tôi ngấm ngấm vui thay cho anh chỉ huy Lưu.

Buổi tối, đang chuẩn bị lên giường ngủ, anh chỉ huy gọi điện thoại đến. Mở miệng liền nói: “Huynh đệ, làm tốt chứ!”

Tuy là không nhìn thấy anh chỉ huy. Nhưng trong lời nói của anh, nghe như anh đang rất vui.

“Vừa rồi Bạch Lợi đã gọi điện thoại cho anh, đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động gọi điện thoại cho anh, còn nói rất nhiều lời rất dịu dàng rất ngọt ngào, đương nhiên là anh không thể nói cho em nghe được, trẻ nhỏ không thích hợp. Ảnh bình minh đã ở phía trước, còn muốn rèn sắt khi còn nóng, sau này mỗi tuần em giúp anh đưa đến một lần hoa, nhớ đấy, nhất định phải là hoa Bách Hợp.”

Ngày hôm nay xem như 50 đồng dùng rất có ích, đã giải quyết ưu buồn cho cô bé bán hoa đó, còn thay anh chỉ huy gỡ rối tơ vò ____ Yên tâm.

Đây là một ngày vui.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 3

Làm công cho cha.

Sáng sớm, Cha lái chiếc xe cũ đến đón tôi đi đến xưởng gia công chế biến gỗ ở ngoại thành. Chiếc xe đó cũ rách đến nỗi không còn chỗ để rách, dọc đường đi cất tiếng kêu loang loang choang choang, giống như linh kiện toàn thân của nó sắp sửa rời ra.

“Cha, Cha tìm đâu được chiếc xe rách thế này?”

“Mượn dùng.” Cha lái chiếc xe này vừa nảy lên vừa lại có mùi, “Đi kéo chút võ cây, chẳng lẽ lái chiếc xe chạy băng băng!”

Chỉ cần vừa có con đường dốc, đã phải xuống để đẩy xe, gần như là làm cho cạn hết sức lực của ly sữa, làm cho đôi xăng-đan Mẹ mới mua cho tôi cũng vừa đứt hết một chiếc. Tôi mìn chặt môi, gắng sức đẩy xe, lúc này tôi cảm thấy mình có chút gì đó giống Tam Mao trong < Tam Mao lưu lãng ký > đẩy xe lên cầu.

Chỉ cần vừa gặp sông, Cha liền kêu tôi xuống sông múc nước, không tắt máy xe, châm thêm nước cho chiếc xe .

Khó khăn lắm mới chăm sóc cho chiếc xe già này đến được xưởng gia công chế biến gỗ, tôi đã mệt đến nỗi muốn nằm ngay trên đất.

Xưởng trưởng dẫn Cha đi xem đồng võ cây, Cha tôi giống như gặp được đồng bảo bối, vuốt ve nhẹ nhàng vân loang lỗ của đồng võ cây già nua thắm màu nâu, rồi nói : “Đẹp quá, đẹp quá!”

“Đẹp ?” Người Xưởng Trưởng cắn chặt cây tăm xỉa răng, ánh mắt nhìn Cha tôi như nhìn người bệnh thần kinh, “ Ngoài việc đốt ra, cái đồng này còn có thể dùng sao?”

Rất khó giải thích cho người xưởng trưởng biết về tác dụng của cái đồng võ cây này, còn có tác dụng gì. Cha không chần chờ hỏi người xưởng trưởng:

“Đồng võ cây này bán chao nhiêu tiền?”

“Đâu cần đến tiền?” Người xưởng trưởng bặc cười, “ Nếu anh thích, cứ lấy cả đi!”

“ Thật không cần tiền sao?”

Cha cứ muốn xưởng trưởng nhận một chút ít tiền.

Người xưởng trưởng kiên quyết không nhận một phân tiền nào, còn muốn phái công nhân đến giúp chúng tôi chất lên xe.

“ Không cần đâu, cảm ơn!” Cha tôi ngăn xưởng trưởng, “ Có con trai tôi giúp

chất lên xe rồi!”

Cha tôi xem tôi như là công nhân bốc xếp!

Cha tôi nhảy đến trên đống vỏ cây đó, chọn ra những tấm vỏ cây có đường vân, màu sắc rõ ràng đưa cho tôi, tôi lại đem chúng nó chuyển lên xe, xếp từng tấm từng tấm.

Có rất nhiều người đang nhìn chúng tôi, họ thực sự không hiểu chúng tôi già đánh nhỏ ôm chạy đi, kéo chiếc xe vỏ cây không còn dùng được về làm cái gì.

Xếp đầy một xe vỏ cây, chúng tôi lái chiếc xe rách chạy đi.

Trở về con đường cũ, bệnh của chiếc xe rách đó càng lúc càng nhiều hơn, gần như là phải đẩy cả đoạn đường, mới có thể đi hết con đường về, làm cho tôi giảm ốm đi phân nửa. Cha tôi rất vui, Cha tôi đối với số vỏ cây này rất vừa ý, luôn thổi sáo miệng.

Xe vào thành phố, đèn hoa bắt đầu sáng.

Vì Cha còn phải lo đi trả xe cho người ta cho nên không thể lo bữa ăn tối, đem số vỏ cây từ trên xe dỡ xuống, rồi mang đến trong phòng làm việc của Cha.

Phòng làm việc của Cha ở trên nóc lầu 7, ít nhất cũng phải lên xuống 7 lần, mới xếp hết số vỏ cây đó.

Vẫn lại là đi chiếc xe rách đó, Cha đưa tôi trở về nhà, khi xuống xe, Cha đưa cho tôi 20 đồng nói : “Đây là tiền công ngày hôm nay của con.”

Tôi nghĩ không cần, nhưng Cha cứ nhét vào bàn tay tôi nói : “ Cầm lấy đi, anh bạn nhỏ, ngày hôm nay biểu hiện rất tốt, đây là tiền công thu nhập con đáng được hưởng.

Tôi nhận lấy tiền công của Cha trả cho tôi. Hai mươi đồng này ở trong bàn tay tôi nặng trĩu ____ Tiền kiếm được thật vất vả quá!

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 4

Cha từng là đứa trẻ nghịch ngợm.

Hôm qua bị chiếc xe rách của Cha mượn về tung xóc làm toàn thân nhức mỗi, thật không muốn thức dậy, nhưng vừa nghĩ đến ngày hôm nay phải đi giúp Cha làm khung ảnh, liền gắng gượng ra khỏi giường.

Nhẹ chân nhẹ tay đi vào nhà vệ sinh, rồi nhẹ tay nhẹ chân đi vào nhà bếp, không dám gây ra tiếng động lớn. Má tôi còn đang ngủ, tối hôm qua vì tập ảnh của Cha, Má gần như thức suốt đêm. Mấy ngày này, vì việc triểm lăm ảnh và việc xuất bản sách của Cha, tôi và Má đều góp sức vào.

Bữa ăn sáng là thức ăn nhanh do tôi tự làm, rán một cái trứng gà và mấy lát Lạp xưởng, rồi rạch ổ bánh mì ra, bên trong ruột xịt ít tương sala, sau cùng nhét trứng gà và Lạp xưởng vào, ok, được rồi.

Tôi làm cho cha ổ bánh mì. Bình thường ăn một ổ đã đủ rồi, ngày hôm qua làm cả ngày, sáng hôm nay cảm thấy đói, ăn hết một ổ rươi, còn lại một ổ rươi bỏ vào hộp cơm, đem đi cho Cha.

Cha đang ở trong phòng làm việc trên đỉnh toà nhà, mình trần, đang cưa vỏ

cây, trước tiên đem số võ cây đó cắt thành thanh rộng 5cm, rồi căn cứ theo kích thước của tấm ảnh cửa thành từng đoạn, từng đoạn, sau cùng đóng thành khung ảnh.

Cha đang ngồi một bên ăn bánh mì, tôi cầm lấy cây cửa thử cửa mấy cái, bước đầu kéo không nổi, cha tôi nói, mỗi loại cửa đều phải cửa xuống rồi kéo lên.

Cửa xong mấy thanh, Cha nói kỹ thuật cửa của tôi đã vượt hơn Cha rồi, hai chúng tôi liền phân công nhau, Cha phụ trách vạch kích thước của khung ảnh lên võ cây, tôi phụ trách cửa.

Trong tiếng kéo cửa đơn điệu, tôi tìm ra rất nhiều điều để hỏi Cha.

“ Cha , khi Cha bằng tuổi con như thế này, có biết kéo cửa không ?”

“ Sao lại không biết.” Cha nói : “ Lúc đó không có đồ chơi để chơi, chỉ cần có một thanh gỗ, Cha đã có thể làm ra súng gỗ, kiếm gỗ, lựu đạn gỗ, cho nên các dụng cụ thợ mộc, cửa, bào, búa đóng đinh, Cha đều biết dùng.”

“ Lúc đó, Cha thích chơi trò gì?”

“Đánh du kích. Một tốp con trai có lớn, có nhỏ, lớn có 15, 16 tuổi, nhỏ có 5,6 tuổi, đều cầm đao, kiếm, côn (đều là bằng gỗ làm ra), hô vang trên đường “ Xô lên , bắt nó”, đến bên tường thành, cử ra hai đứa trẻ cầm đầu dùng cách đoán ‘ Cái kéo, cái búa, cái chảo’ để chọn binh chọn tướng, rồi chia thành hai tốp, một tốp là kẻ xấu, một tốp là người tốt. ‘Kẻ xấu’ trên cánh tay đều phải cột một cái khăn tay, làm thành ký hiệu phân biệt, sau đó hai bên đều tìm nơi ẩn nấp, mỗi bên lại cử ra lính trinh sát lanh lợi đi trinh sát tình hình quân địch. Bên nào trinh sát được tình hình quân địch trước, bên đó có quyền chủ động xuất kích. Loại trò chơi đánh du kích này, gần như không có thắng bại, vì hai bên đều cố bắt được tù binh, tù binh khi bị bắt được sẽ được dùng để trao đổi, tù binh bị bắt vừa về đến trong doanh trại của mình, lại tặng thêm sức chiến đấu mới, chẳng khác gì cuộc chiến tranh lại bắt đầu. Thời đó, gần như tất cả trẻ em nam đối với trò chơi ‘Đánh du kích’ đều đạt đến trình độ si mê, có thể chơi cả ngày, nếu như người lớn không đến tìm, trời tối cũng không biết đi về nhà.”

Tôi hỏi: “ Có con gái chơi cùng các chú không?”

“ Bọn Cha thời đó không có chơi cùng con gái, chia ra giới hạn nam nữ, ngay cả nói chuyện cũng không có nói.”

“ Không nói chuyện?” tôi cố ý bắt chước theo lời nói của Cha, “ Nếu như Cha cảm thấy có một người con gái tương đối dễ thương, cũng không nói chuyện cùng cô ấy sao?”

Cha rất xảo quyết, không bước vào sự trêu chọc của tôi, Cha không nói về mình, lại nói về người khác.

“ Nếu như người con trai cảm thấy có một người con gái nào đó dễ thương, thì đi trêu chọc cô ấy, bỏ vào trong hộp bút của cô ấy một con sâu róm mình đầy lông, hoặc búng mực lên bộ đồ mới của cô ấy...., rồi đứng nhìn nước mắt đau thương chảy quanh của cô gái này, đám con trai rất vui. Bây giờ nhìn lại, kẻ thường bị con trai trêu chọc, hoàn toàn là người con gái họ thích.

“ Thật hư quá đi!” Tôi vẫn không tha Cha, “ khai thật nghe xem, Cha có trêu chọc người con gái nào không?”

Cha đem cây viết chì ở trong tay vắt lên vành tai, giống như đang hỏi ỨC một cách chân thật.

“ Lúc đó Cha thích một người con gái lớn hơn Cha hai tuổi, cô ấy có bệnh tim, sau khi nghỉ học hai năm được xếp vào lớp của Cha, cô ấy ngồi phía sau Cha, cao hơn Cha một cái đầu, tóc kết thành hai bím tóc dài, thích mặc bộ y phục nhưng đồ kẻ hoa nhỏ ở phía dưới. Cô ấy là tổ trưởng một tổ nhỏ, phụ trách thu vở bài tập, quyển bài tập của cha vốn không có trang nào vuông vức, nhàu nát như một đồng dưa muối. Sau khi cô ấy thu xong quyển bài tập của Cha, liền đem quyển tập của Cha vuốt thẳng lại từng trang từng trang. Quyển tập này sau khi về đến tay Cha, lại uốn cong nhăn nhúm, cô ấy lại thay Cha vuốt thẳng lại từng trang từng trang. Lâu dần, Cha đối với cô ấy có chút cảm giác đặc biệt, tuy rằng cha không có nói với cô ấy một câu nào, nhưng nếu như có một ngày không gặp cô ấy, trong lòng Cha cảm thấy như trống vắng vậy. Cha khi còn nhỏ không phải là một đứa bé ngoan, thường hay trốn học, nhưng từ sau khi có cảm giác đặc biệt với người con gái này, thì cũng không còn trốn học nữa.”

À, ha, Cha còn có câu chuyện như thế này!

Tôi cảm thấy tôi rất may mắn, có chao nhiều người con trai có thể giống như tôi cùng trò chuyện ngang hàng với Cha? Cha tôi từ trước giờ không đặt tôi lên giá “ Con là con, Cha là Cha”, cho nên tôi muốn xem Cha là người bạn không có việc gì không kể.

Vừa làm việc, vừa trò chuyện, nói thật nhiều, việc làm cũng không ít, vật liệu khung ảnh đều đã cura theo đúng kích thước, ngày mai đã có thể đóng khung rồi.

Ngày hôm nay đã kiếm được 20 đồng tiền công của Cha, trong lòng bàn tay nổi lên một bong bong máu, hết sức đau rát.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 5

Người đàn ông chân chính.

Không ngờ, tôi và Ba tôi cùng nhau đi gặp giáo sư Phó.

Má gọi điện thoại cho Ba, nói giáo sư Phó đã viết xong lời văn phối hợp cho ảnh chụp của Ba, hỏi Ba có cần gặp mặt trao đổi ý kiến cùng giáo sư Phó không.

Ba nói rất cần, nhân tiện, Ba còn có thể làm tham mưu cho Má.

Sáng sớm tôi đã đến chỗ Ba giúp Ba đóng khung ảnh, đến 6 giờ chiều mới kết thúc công việc trong ngày. Tôi và Ba tắm xong, mặc lên chiếc áo chữ T dẫu ? và chiếc quần Jean, giống như hai chàng chần bò miền Tây không cùng cỡ. 7 giờ, chúng tôi đứng giờ đến quán ăn nổi tiếng chuyên bán món Cua hương ớt, Má tôi và giáo sư Phó đang ngồi ở một cái bàn bên cạnh cửa sổ, đang đợi chúng tôi.

Má hướng về giáo sư Phó giới thiệu Ba tôi, rồi quay về Ba giới thiệu giáo sư Phó, cả hai bắt tay nhau, rồi ngồi xuống.

Chọn xong hai con cua to tươi sống, họ vừa uống trà, vừa đợi món cua hương ớt lên bàn.

Tôi ngồi im lặng quan sát Ba tôi và giáo sư Phó. Họ là hai người đàn ông không giống nhau. Ba tôi người to đĩnh, nhanh nhẹn, hoàn toàn có khí chất của nhà nghệ thuật lãng mạn; Giáo sư Phó áo quần chỉnh tề, nhã nhặn lịch sự, đúng là phong thái nhà học giả.

Tôi cho rằng họ sẽ không hợp nhau, không ngờ vừa ngồi xuống đã cùng nhau nói chuyện, nói về vấn đề Khang Ba mà cả hai đều cảm thấy hứng thú, rất hợp ý nhau, tự nhiên như không có ai, tôi và má ngồi ở nơi đó, thành ra hai người thừa.

Má không chịu cô đơn, nhắc lại vấn đề lần trước Má và Ba cãi nhau buồn bã chia tay: Dùng tấm ảnh “Hán tử Khang Ba” làm thiết kế trang bìa hay, hay là dùng tấm ảnh “Mặt trời Khang Ba” làm thiết kế trang bìa hay hơn?

Ba nói: “Dùng ‘Mặt trời Khang Ba’”

“Anh làm sao đã hiểu ra vậy?” Má như nhớ lại chuyện cãi nhau xảy ra hôm đó, “Không phải hôm đó anh có nói, nếu như không dùng ‘Hán tử Khang Ba’, anh thà rằng không xuất bản cuốn sách này sao?”

“Nhưng anh đã đọc đoạn văn giáo sư Phó viết ‘Mặt trời Khang Ba’, anh cảm thấy đoạn văn này chính là linh hồn của tập ảnh này, biểu đạt chuẩn xác cảm xúc của anh đối với văn hoá và phong cảnh Khang Ba, có sức lay động lòng người, cho nên dùng tấm ảnh này làm thiết kế trang bìa, thật là rất xác đáng.”

“Hừ!” Má cười nhạt một tiếng, “Thật là oan gia kiếp trước, giữa hai chúng ta, vẫn là tôi nói đúng, anh nhất định phải nói Tây.”

May mà lúc này, món cua hương ớt hơi nóng hừng hực, dầu phun xèo xèo dọn lên bàn, nếu không họ lại cãi nhau nữa.

Món cua hương ớt này bày trong một cái mâm sứ, to ít nhất cũng bằng cái chậu rửa mặt to, con cua xào đỏ rực, từng lát từng lát ớt đỏ tươi trộn lẫn vào trong thịt cua. Món ăn như thế, đừng nói đến ăn, chỉ cần nhìn màu sắc, ngửi ngửi hương vị, nước miếng đã chảy ra rồi. Ăn món này cần đáng được chú ý, thông thường khi ăn món này, ăn thịt cua xong còn dư lại gia vị, người phụ vụ đem tất cả mâm dư đem vào trong bếp, dùng gia vị trong mâm rán thành một đĩa to Hà phần bê ra, như thế ăn xong thịt cua lại ăn bánh rán, đã có thể ăn thoải mái, lại có thể ăn no bao tử.

Ăn cua hương ớt, phần ngon nhất là hai cái càng trước. Chúng tôi chọn hai con cua, tổng cộng có bốn cái càng, vừa đủ mỗi người một cái. Cái càng cua ở trong đĩa Má đập chưa nứt, không biết làm sao mà ăn đây, tôi và Ba nhìn thấy đều nhìn Má cười, xem Má ăn thế nào? Giáo sư Phó vội vàng đưa cái càng cua đã đập nứt trong đĩa chú ấy đưa cho Má. Đây là việc làm tốt ai cũng làm được vừa tự nhiên vừa thích đáng.

Bữa cơm này ăn vừa nhẹ nhàng vừa vui vẻ, ba người lớn cười nói vui vẻ, hoàn toàn không có việc gì lúng túng và không tự nhiên như tôi tưởng tượng trước đó.

Từ phòng ăn đi ra, gió đêm phả vào mặt mát mẽ, Ba hỏi tôi có muốn đi cùng Ba dọc bờ sông không? Tôi đương nhiên đồng ý, lúc này tôi rất muốn ở cùng Ba.

Ba và tôi đi hướng Đông, Má và giáo sư Phó đi hướng Tây, chúng tôi chia rẽ đôi đường.

“ Ba , này!” tôi hỏi ngay không chờ đợi, “ Ba cảm thấy vị giáo sư Phó đó như thế nào?”

“ Khá đấy, đối với Má con mà nói, rất hợp đấy.”

“ Ba và Má, sao lại không hợp vậy?”

Ba tôi không trả lời ngay câu hỏi của tôi.

Đi đến cầu tàu bờ sông, chúng tôi đi xuống ngồi trên bậc thềm, dưới ánh trăng sáng, nhìn nước sông chậm chậm trôi qua dưới chân chúng tôi.

Ba châm một điếu thuốc, ánh sáng đỏ trên đầu điếu thuốc lập loè trên khuôn mặt ba.

Ba vẫn suy nghĩ nghiêm túc một hồi, rồi mới trả lời câu hỏi của tôi.

“ Tính cách Ba và Má con quá giống nhau, lại đều là người muốn suy nghĩ theo cách nghĩ của mình để làm cho xong việc, cho nên Ba và Má con thường hay xảy ra mâu thuẫn gay gắt, trước giờ không ai nhường ai. Đôi khi, có lúc lòng dạ hiền hòa, cũng từng suy nghĩ qua tại sao Ba lại không chịu nhượng bộ Má con một chút? Hết cách, đây chính là hành động xấu sửa mãi không được rồi!”

Hút xong một điếu thuốc, Ba lại châm thêm một điếu thuốc.

“ Má con thuộc về dạng người phụ nữ, khi sống đến 70 tuổi, 80 tuổi cũng ngây thơ như thế, tính khí thất thường như thế, cả đời đều muốn người khác chăm sóc và chiều ý. Ba thấy giáo sư Phó rất chín chắn, rất cẩn thận, Má con có thể tìm được người như thế, Ba vui thay cho Má con.

Tôi tin lời nói của Ba lần này là thật tâm, vì Ba là một nam tử hán chân chính, dám tự mình đối diện _____ Thành công và Thất bại.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 6

Cây dương của cha.

Cuộc triển lãm ảnh của ba rất thành công. Cuộc triển lãm vừa kết thúc, ba lại đi đến sa mạc chụp một loại cây _____ Cây dương (Một loại cây ở sa mạc-ND)

Có một xí nghiệp trợ giúp ba một chiếc xe Sanou. Ngày hôm qua, tôi gần như cả ngày chạy trong siêu thị, theo giầy mua hàng của má liệt kê, chọn mua như thế như thế: nước khoáng, mì ăn liền, khăn ẩm tiêu độc, băng dán vết thương, thuốc cảm, thuốc đặc trị kiết lỵ, đèn pin, khăn lông v.v... hàng loạt, gần như chất đầy thùng dự bị của chiếc xe Sanou. Tôi biết khách du lịch đi sâu vào trong sa mạc là không thể không có bánh quy ép nhỏ, tôi lại cỡi chiếc xe đạp đến “ Tiệm chuyên bán hàng du lịch” ngoại thành mua rất nhiều bánh quy ép nhỏ.

Buổi tối, tôi ở tại chỗ ba, là vì sáng sớm ngày hôm nay ba đã khởi hành rồi, tôi kiên trì muốn tiễn đưa ba đi.

Ba hưng phấn đến gần như cả đêm không ngủ, đi đến sa mạc lớn chụp rừng cây dương là mong ước cả đời của ba.

Tôi hỏi: “ Cây dương rốt cuộc là một loại cây như thế nào? Lại có sức hấp

dẫn lớn thế này?”

Ba thoi quấy rối gõ “súng dài pháo ngắn” của ba, tình cảm mơ ước hiện trên khuôn mặt, “ Cây dương là một loại cây thần kỳ, trên cây mọc mấy loại lá cây không cùng hình dạng, phía dưới là lá cây liễu, phía trên lại là lá cây dương, chính giữa còn có một loại lá, đã giống lá cây dương, lại giống lá cây liễu.....Song, điều làm cho ba hướng về nhất là tinh thần của cây dương: một ngàn năm không chết, chết một ngàn năm không ngã, ngã một ngàn năm không mục. Cho nên cây dương là cây anh hùng trên sa mạc.

Ba say đắm thắm thiết cây dương như vậy, có thể thấy chuyến du lịch sa mạc lần này đối với ba mà nói có ý nghĩa như thế nào.

Trời mờ sáng thức dậy tiễn ba lên đường. Như những ngày qua vậy, ba vỗ vỗ lên vai của tôi, nói “ chăm sóc tốt má con” rồi lên xe.

“ Ba!”

Tôi trước giờ chưa lưu luyến tiễn đưa ba như bây giờ, nhào người trên cửa xe, hỏi: “ Ba đi bao lâu?”

“ Có lẽ là 2 tháng, cũng có thể là 3 tháng...”

Ba dùng sức nắm lấy bàn tay của tôi.

“ Con trai, trước đây ba hy vọng có thể đưa con đi đến Nhất Trung trình diện nhập học, ba còn cần....than ôi, ba quả thực mắc nợ con quá nhiều...”

“ Không, ba!”

Tôi giống như có rất nhiều lời muốn nói với ba, nhưng lúc này, một câu nói lại cũng nói không ra lời.

Ba khởi động chiếc xe hơi, tôi lùi qua một bên, xe chạy lên đường lộ.

Bầu trời phía trước, mặt trời tuy còn chưa lên cao, ráng ban mai lại đã đầy trời.

Ba_____đi đường tốt đẹp!

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Phần IV - Chương 1

Người cha phi thường.

Nước mắt đau lòng đang bay.

Tuy rằng thời gian khởi hành còn mấy ngày nữa, nhưng tôi đã chuẩn bị xong quần áo đi Hải Nam. Tôi tìm lấy ra quần dài, quần ngắn, áo thun đã chao gói xong, chú Tần nói ở nơi đó vẫn đang là mùa hè. Hiện tại cái tôi thiếu là một bộ đồ bơi, thú vui lớn nhất đi đảo Hải Nam là tắm biển.

Hẹn Mạc Hân đi cùng tôi mua đồ bơi.

Đi xe đến khu trung tâm thành phố phồn hoa, ở đây cửa hàng mọc lên như

rừng, người đến người đi đông đúc. Trước cửa hàng đang treo một tấm biển hàng trang sức hình trái tim thật to, khắp nơi đều là mua hoa hồng và hộp sô cô la xinh đẹp, thì ra ngày hôm nay là ngày lễ tình nhân, ngày lễ này là của Tây phương gần đây cũng thịnh hành ở tại Trung Quốc.

Hoa hồng đã bán đến 15 đồng một cây. Chúng tôi nhìn thấy có rất nhiều ông ngay cả giá cũng không hỏi đến, trong chốc lát đã mua đi một bó to. Đương nhiên cũng có người mua một bông, nhưng mà phải trang điểm thật đẹp. Một ông kiên quyết phải mua cho được 999 đoá hoa hồng, đáng tiếc người bán hoa không có số lượng nhiều như thế, ông ta đành phải hát lên bài hát “999 đoá hoa hồng” nổi tiếng rồi bỏ đi một cách không hài lòng.

Trong cửa hàng, mua ca vát, túi sách, ví da những vật dụng của nam giới dùng lại đều là người nữ mua, trên mặt của họ đều rất sinh động, có phải là vì ngày hôm nay là ngày lễ tình nhân chăng?

Ngày lễ tình nhân tuy rằng không phải là ngày lễ của chúng tôi, nhưng tôi và Hân lại thích ngày lễ như thế này, ai bảo hai chúng tôi đều là người con gái lãng mạn theo đuổi sắc thái tình cảm làm chi? Chúng tôi quyết tâm phải tiếp cận sự náo nhiệt này.

Tôi trước tiên gọi điện thoại cho cha nói: “ngày hôm nay là ngày lễ tình nhân, đừng quên mua quà cho mẹ đấy!”

Rồi tôi lại gọi điện thoại về cho mẹ: “ngày hôm nay là ngày lễ tình nhân, mẹ đừng quên mua quà tặng cha đấy!”

Đương nhiên, cha mẹ đều ở trong điện thoại chưởi yêu một câu: “con bé này, đừng có quản việc không phải của mình!”

Chuyến đến Mạc Hân gọi điện cho cha má hần, má hần không có ở nhà, cha hần cũng không có ở nhà, ngay cả di động đều đã tắt máy.

Ở chỗ bán đồ bơi, tôi và Mạc Hân cùng lúc ngó vào một bộ đồ bơi kiểu dáng đơn giản, màu vàng đen xen nhau, tôi có thể tưởng tượng ra bộ đồ này sẽ hài hoà cùng bãi cát vàng, rừng cây liễu của đảo Hải Nam đây.

Mua đồ bơi có một phiếu rút thăm trúng thưởng, Mạc Hân nói cô ấy vận số của cô ấy trước giờ tương đối hên, tôi nói để cho cô ấy rút thăm, quả nhiên cô ấy đã trúng thưởng, là một lọ nước hoa Xia Nai Nhi của Pháp, cô ấy muốn cho tôi, tôi nói là bạn trúng, phải thuộc về bạn.

“Cũng được,” Mạc Hân nói, “lọ nước hoa này đối với tôi rất có chỗ dùng, tôi sẽ đem nó tặng cho má, nhưng không nói là do mình tặng, mà nói là do cha tặng.”

Tôi và Mạc Hân đi về một cách hết sức thoải mái, tôi là vì mua đến một bộ đồ bơi vừa ý, Mạc Hân là vì có được một lọ nước hoa bất ngờ, hơn nữa cô ấy còn hy vọng lọ nước hoa này có thể làm cho cha má cô ấy có một chút tác dụng đàn xếp.

Đi ngang qua quán cà phê “Lam Mộng” nổi tiếng trong thành phố, nhìn qua kính cửa sổ sáng mông trong suốt, bước chân của Hân bỗng nhiên giống như mọc rễ ở tại nơi đó không nhúc nhích được. _____ Thì ra, cái bàn bên cạnh cửa sổ đó đang ngồi ở một bên là cha của Mạc Hân, đang ngồi ở một bên bàn là một người con gái xinh đẹp trẻ tuổi, họ đang trò chuyện một cách vui vẻ, bộ dáng rất thân mật.

Mạc Hân đem lọ nước hoa nhỏ của Pháp ở trong lòng bàn tay ném vờ nát trên đất, rồi khóc bỏ chạy đi, tôi khó khăn lắm mới đuổi kịp theo cô ấy ở tại bên xe.

Ôi, ngày lễ tình nhân này.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 2

Người có lòng dạ ngậy thơ không thể già.

Hôm nay là ngày lễ thiếu nhi, đây là một ngày lễ thiếu nhi sau cùng của tôi. Giống như mọi năm, tôi nhận được rất nhiều quà, thậm chí còn nhiều hơn những năm trước, nhưng có nhiều món quà đối với mà nói, đã không còn thích hợp nữa. Như bộ quần áo liền quần thiếu nhi mặc của bà nội từ phương Bắc xa xôi gửi đến tôi, tôi cao 1m6 thể này còn mặc được nữa sao? Còn có một hộp kẹo sữa sô cô la của dì Ninh Hương bạn của mẹ gửi cho, vì sợ mập sợ mụn, tôi không dám ăn.

Nhưng mà theo quy định, tôi 12 tuổi vẫn còn là nhi đồng, tất nhiên tôi được hưởng ngày lễ thiếu nhi này, đơn vị của cha mẹ tôi cũng cho phép họ nghỉ nửa ngày, để cha mẹ vui cùng con trẻ trong ngày lễ thiếu nhi.

Hứng thú của cha còn cao hơn tôi, tôi cảm đến thật buồn cười, là tôi đang sống trong ngày lễ thiếu nhi hay là cha đang sống trong ngày lễ thiếu nhi đây?

Mẹ hỏi tôi muốn đi đến nơi nào để chơi? Tôi lại hỏi cha muốn đi đến nơi nào để chơi?

Cha hình như đã nhận biết ra điều gì, nói: “là ngày lễ thiếu nhi của con, tại sao hỏi cha?”

“Đừng mắc cỡ nữa, có phải là muốn đi đến vườn Lạc Viên ngồi đoàn tàu xe lăn, đĩa xoay người dững cảm?” Tôi làm bộ mặt quỷ cho cha xem.

Cha khoát tay một cái: “được thôi, thì đi vườn Lạc Viên. Có điều, Đông Dương, đây là ý của con, không phải là ý của cha đúng không?”

“Được, được, được, là ý của con, không phải là ý của cha, được rồi chứ?”

Cha tôi có lúc vẫn thật giống như là một đứa con trai lớn, nhưng tôi thích điểm này của cha.

Bước vào vườn Lạc Viên, mẹ nói với tôi: “Đông Dương, hôm nay là ngày lễ của con, con muốn chơi gì đều được cả, chỉ cần con vui.”

Tôi thật tình không muốn chơi, liền nói với cha: “cha muốn chơi gì thì chơi đi.”

Cha tôi lập tức hai mắt sáng lên, xoa xoa tay dẫn dắt tôi và mẹ đi về phía “đĩa xoay người dững cảm”.

Nhớ lại lúc nhỏ, tôi cứ không dám chơi trò “đĩa xoay người dững cảm”, có mấy lần phiếu trò chơi đã mua xong, tôi lại không dám bước lên chơi. Có một lần cha tức giận, ôm chặt tôi bước lên đi. Về sau, tôi lại thích trò chơi vừa có tính mạo hiểm mạnh, vừa có tính kích thích này, giống “Đoàn tàu xe lăn”, “điên cuồng đuổi theo chuột nhà” v.v, v.v, tôi đều thích.

Chơi xong “Đĩa xoay người dững cảm”, còn chơi “Đoàn tàu xe lăn”, “điên cuồng đuổi theo chuột nhà”, từng chút từng chút gọi lại ký ức của thời thơ ấu, giống như vừa sống lại thời gian của lúc trước.

Ở trong vườn Lạc Viên, tôi và cha thật là chơi mê, tôi đem bài thi tốt nghiệp, bài thi vào trường trung học trọng điểm bỏ mất đi, cha tôi cũng đem công trình, bản vẽ thiết kế tất cả đều bỏ đi.....

Bây giờ tôi mới hiểu, cha tôi tại sao vẫn giống như là một đứa trẻ nam lớn con, vẫn là có trí sáng tạo và sức sáng tạo dồi dào đó, thì ra người cha không già đang có một lòng dạ trẻ con không già.

Người có lòng dạ ngây thơ không thể già.

Người cha phi thường

Dịch giả: Trần Thái Hùng

Chương 3

Không gặp không về.

Hồng rồi! Lúc làm bài tập ở nhà, tôi phát hiện vở bài tập số học của Mèo mập ở trong cặp sách của tôi. Thế còn vở bài tập của tôi đâu? Nhất định cũng đã bị Mèo mập bỏ vào trong cặp sách mang về nhà rồi.

Tôi đang muốn gọi điện thoại cho Mèo mập, điện thoại lại vang lên ngay trong lúc này. Mẹ bước nhanh như tên bắn từ trong nhà bếp đi đến phòng khách, chặn ngay trước mặt tôi đón lấy điện thoại.

“A lô, xin hỏi bạn tìm ai?”

“Hà Tuyết!” Mẹ tôi trừng mắt nhìn tôi một cái một cách kìm nén, bịt lại ống nghe nói với tôi, “là một nam sinh đang tìm con.”

“Xin hỏi, cháu là ai? Ồi, Mèo mập. Sao lại có cái tên gọi thế này? Ồ, nữ danh. Bác hỏi cháu, cháu tìm Hà Tuyết nhà bác có chuyện gì? Cái gì, cháu phải nói cùng con bé?”

“Mẹ_____” Tôi đi đến đón lấy ống nghe trong tay mẹ, mẹ lại đẩy bàn tay tôi ra, trong điện thoại giảng dạy Mèo mập một cách ý tình sâu xa.

“Bác nói Mèo mập cùng học, các cháu hiện tại tuổi còn nhỏ, cần phải để suy nghĩ trong học tập, các cháu.....”

Nhìn mẹ tôi đang nói những điều gì đó? Tôi không chú đến, giành lấy ống nghe trong tay mẹ, hét lớn qua ống nghe một cách rất gấp: “tôi biết bạn tìm tôi có việc gì, chúng ta gặp nhau ở nơi đó? Thời gian? Xong rồi, không gặp không về!”

Nói xong, tôi đặc máy điện thoại xuống, vừa quay đầu lại nhìn, mẹ đang ngơ ngác, dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh đang nhìn tôi. Bỗng nhiên, mẹ phát ra tiếng nói lãnh lút: “ông Hà_____”

Cha lập tức từ trong nhà vệ sinh chạy ra, hai tay cha đang kéo quần, cha nhất định cho rằng nhà chúng tôi đang cháy.

“Chuyện gì, chuyện gì?”

“Con gái ông, nó....nó....”

Mẹ làm ra bộ dáng bị ngạt sắp ngã xuống, cha vội vàng chạy đến đón lấy mẹ.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Bà từ từ nói, từ từ nói.”

“Hà Tuyết muốn sắp đi hẹn hò cùng bạn học nam tên gọi Mèo mập.”

“Thật không?” Cha giật cả mình, mắt kính rơi xuống, treo trên đầu mũi.

Tôi nói: “cha, đừng nghe mẹ nói bậy, con không có.”

“Như thế nào là nói bậy? Tôi đích thân nghe thấy đấy, thời gian, địa điểm mấy người đã hẹn xong rồi, mày còn nói không gặp không về.”

“Việc này hay đây!” Cha tức giận đến đầu tóc dựng đứng cả lên.

“Cha mẹ, cha mẹ nghe con nói đây.....”

Nhưng, cha mẹ đều không nghe tôi nói, họ đang trách móc lẫn nhau, mẹ trách cha cứng chiều tôi, cha trách mẹ việc cần quản không quản, việc không

cần quản thì lo quản.

Thời gian hẹn cùng Mèo mập đã sắp đến rồi, nhân lúc cha mẹ còn đang cãi nhau, tôi cầm lấy vở bài tập của Mèo mập rời ra khỏi cửa một cách nhẹ nhàng.

7 giờ rưỡi, tôi đứng giờ đến trước cửa một siêu thị, Mèo mập đã ở nơi đó đợi tôi rồi.

Giống như người làm công tác bí mật trong phim ảnh, Mèo mập không nói một câu nào, tôi cũng không nói một câu, chúng tôi trao nhau vở bài tập, rồi quay người đi. Ngay lúc tôi quay người đi, tôi phát hiện có hai bóng người đang lẩn tránh, tôi lập tức nhận ra hai bóng hình này là ai, một là người cha kính yêu của tôi, hai là người mẹ kính yêu của tôi, cha mẹ đang đuổi sát theo tôi, tôi quyết định làm một trò đùa cùng họ.

Tôi làm ra bộ dạng không nhìn thấy họ, cúi thấp đầu vội vàng đi thẳng về phía trước. Đi đến một góc khuất, tôi lách mình đi vào nắp.

Cha mẹ đuổi theo một cách vội vã.

“Sao mà trong chớp mắt đã không còn nhìn thấy nữa?”

“Hù!”

Tôi kêu lên một tiếng nhảy ra vượt lên trên mặt cha mẹ. Mẹ tôi giật mình hét lên một tiếng, rồi vội vàng trốn vào phía sau người của cha. Cha tôi hồn phách cũng chạy đi một nửa.

Tôi bật tiếng cười ha ha.

“Hù chết tôi rồi, cái con tiểu nha đầu!”

“Ai biểu cha mẹ theo sát con!”

Về đến nhà, mẹ vừa đóng cửa, vừa bắt đầu thẩm vấn tôi.

“Con và người bạn nhỏ tên Mèo mập đang làm trò gì vậy? Con đưa cho bạn một vật, bạn đưa cho con một vật, có phải là thư không?”

Tôi nói: “không phải”

“Thế là cái gì? Lấy ra đây xem xem.”

Tôi đem vở bài tập lấy ra cho cha mẹ xem.

“Vở bài tập của con sao lại ở chỗ bạn vậy?”

Tôi đem ngọn nguồn sự tình, nói một cách rõ ràng đầy đủ cho cha mẹ nghe. Hai người lớn không chỉ không nhận sai, còn hướng về tôi đồng thanh hét lên: “sao con không nói sớm!”

Ồi, khắp thế gian này lại có cha mẹ không nói đạo lý sao.

(Hết)

Nguồn: Trần Thái Hùng / VNthugian - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 13/08/2009 2:00:21 SA